

Това наистина ли Си Ти, Господи

Историята на "Младежи с Мисия"

разказана от

Лоурън Кънингам и Дженис Роджърс

Библейска Мисия "ГЕДЕОН"- Чирпан

Мисия за християнска просвета в България Ямбол, Чумерна 6

Съдържание:

<i>БЛАГОДАРНОСТИ</i>	2
ЕДНА ДУМА ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО	2
ГЛАВА ПЪРВА - ВСИЧКО, КОЕТО БЛЕСТИ...	3
ГЛАВА ВТОРА - СЕМЕЙНА НАСЛЕДСТВЕННОСТ	6
ГЛАВА ТРЕТА - МОМИЧЕНЦЕТО, КОЕТО ПРОМЕНИ НАШИЯ ЖИВОТ	10
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА - ВЪЛНИТЕ	13
ГЛАВА ПЕТА - МАЛКИТЕ НАЧИНАНИЯ	16
ГЛАВА ШЕСТА – ПОМОЩНИЧКА, СЪПРУГА И ПРИЯТЕЛКА	23
ГЛАВА СЕДМА - БОГ ЩЕ ВИ ГОВОРИ ДИРЕКТНО	26
ГЛАВА ОСМА - СИНИ ВОДИ, БУРНИ ВОДИ	29
ГЛАВА ДЕВЕТА - ПЪТЯТ КЪМ "ИЗБАВЛЕНИЯТА" ("ОСВОБОЖДЕНИЕТО").....	32
ГЛАВА ДЕСЕТА - ПРИ БОГ СЕ ОТИВА С ЧИСТО СЪРЦЕ.....	34
ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА - УВЕЛИЧАВАНЕ (РАЗВИТИЕ) НА ВОДИТЕЛСТВОТО .	35
ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА - ОПАСНОСТИТЕ. КОИТО КРИЕ УСПЕХЪТ	39
ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА - МЮНХЕН: ЕДИН СВЯТ В УМАЛЕН ВИД.....	42
ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА - МЪЖЪТ В СЯНКАТА	45
ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА - ТРИ СЪПЪКИ НАПРЕД В СПОСОБНОСТТА ДА ЧУВАШ БОЖИЯ ГЛАС	49
ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА - КАЛАФИ СЕ ЗАВРЪЩА У ДОМА	54
ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА - "НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ ОТ КОРАБА!"	60
ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА - "НИКОГО ЛИ НЕ ГО ИНТЕРЕСУВА?"	63
ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА - ИСТОРИЯТА С РИБАТА.....	66
ДВАНАДЕСЕТ ТОЧКИ. КОИТО Е ДОБРЕ ДА СЕ ПОМНЯТ ПРИ ВСЛУШВАНЕ В БОЖИЯ ГЛАС	67

БЛАГОДАРНОСТИ

Дженис Роджърс и аз искаме да благодарим на многото приятели, които помогнаха в отпечатването на тази книга. По-специално -Линда Бонд, Лори Барг, Джун Коксхег, Катрин Еуинг, Джеф Фаунтейн, Санди Грей, Доди Гандерсън, Беки Кинг, Дайен Конън, Кристън Мейдъл, Джоу Портейл, Джими Роджърс, Барбара Томпсън и Ненси Уейд. Също благодарим на хората, които часове наред подготвяха първоначалната информация. Специални благодарности към нашия приятел Джон Шерил за неговата работа при контролирането на проекта.

ЕДНА ДУМА ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО

Това е книга за съвършеното свръхестествено. И що се отнася до мен, аз съм готов за това. Когато аз и моята съпруга Елизабет съавторствахме в някои от по-ранните книги на Обновителното движение (Скривалището. Божият контрабандист), ние включихме доста мистерии и чудеса, не защото бяха сензационни, но защото без тях случаите, които описвахме, нямаше да се случат. Тъй като в миналото десетилетие

ударението на американските публикации беше изменило нещо в нуждата на вярващите от лично себе изпитване и дисциплина.

Но махалото се връща, и така би трябвало да е между двете истини - Божията инициатива и нашата отговорност. Тази книга от Лоурън Кънингъм е пълна с алармиращи доказателства за Божията суверенна активност в нашият живот днес. Толкова необясними, в същност по човешки казано бяха преживяванията на Лоренс. че той, съвместно с Дженис Роджърс негов съавтор и аз взехме друго решение. Ние препрочетохме ръкописа, елиминирайки моментите на невероятно (свръхестествено) водителство, които не можеха да бъдат потвърдени от "двама или трима свидетели", (Единствения стандарт на Библията за точност).

Включвам себе си в решението, защото играех ролята на редакционен консултант на проекта, живеейки седмици наред в една от 113-те бази по света на християнската организация Младежи с мисия (МСМ), надзиравайки написването на книгата. Това беше нов експеримент на обучение чрез практика и аз чувствам, че от него се роди нов добър автор - сестрата на Лорен - Дженис Роджърс. Тя извърши чувствителната работа в съчетаването на добрия разказ със солидното обучение върху въпроса с основно значение за всеки християнин "Как мога да се науча да разпознавам гласът на Бога?"

Един проблем ние тримата не успяхме да разрешим. Имаше толкова много великолепни истории, и много от тях бяха любими на МСМ: имаше толкова много хора, които изглеждаха важни за разказа; толкова много участващи. просто не можеха да отпаднат! И накрая аз се включих като аутсайдер и направих избора да остана неизвестен. Не можем да разкажем цялата история дори в дюзини книги с тази големина - този опит ще трябва да представи богатствата, които отчасти си споделяме в тази книга.

Така че, ако вече познавате МСМ, не търсете своята любима история - може би няма да е тук. Ако все още не знаете нищо за МСМ. вашето смело начинание е готово! Пръв поглед към един Бог, който навлиза със сила в човешкия живот. Бог, който очаква да бъде поканен във Вашия живот...

Джон Шерил
Избрани книги
Линколн, Вирджиния

ГЛАВА ПЪРВА - ВСИЧКО, КОЕТО БЛЕСТИ...

Изкачих широките стъпала на дома на леля Сандра на Палм бийч, построен на брега на Лейк Уърт. която тя и чичо Джордж бяха купили от един член на семейство Вандербилт. Ношта във Флорида беше осветена от светлините на прилива, провиращи се между тропическите листа и от златните оттенъци идващи от високите прозорци на къщата. Аз натиснах звънеца на двойната врата. Хокинс. студен и формален, както обикновено, дръпна резето и ме въведе в мраморното фоайе, украсено със статуи и гръцки урни.

"Добър вечер. Господин Лоурън" - Хокинс ме наричаше Господарю Лоурън, въпреки че бях на 26 години! - Мисис Мийхан ще Ви направи компания в библиотеката."

"Благодаря ти Хокинс. Изглеждаш добре."

Хокинс се наведе леко, въведе ме в библиотеката и отиде да намери леля ми. От всичките 29 стаи в зимната къща на леля Сандра. най-много харесвах библиотеката, с

нейните персийски килими и рафтове от пода до тавана в бледо кафяво и зелено. "Никога няма да принадлежиш на това място"- си мислех аз. хвърляйки поглед върху образа си в огледалото, зад единия от столовете с облегалка като крило. Светлината падаше върху мен под ъгъл. така че можех да видя сянката на акнето. останали от моите младежки години, отминали не отдавна. Ако бях останал да живея при леля Сандра, както тя искаше, щях да посетя скъпо платен дерматолог. Моята коса, чуплива и тъмно кестенява, нямаше избелелия вид на обикновените слънчеви запалнянковци на Палм бийч. Аз бях модерно слаб и висок като леля Сандра, но страхувам се, че не по правилни причини; просто не ядох много на това околосветско пътуване. Очите ми паднаха върху огромен осветен глобус, който стоеше на любимия стол на чичо Джордж от тъмна кожа и за миг видях отново странното Видение, което ме преследваше вече шест години, откакто бях 20-годишен. Видението беше вълна върху вълна от млади хора, като мен. Мисионери на тийнейджърска възраст и в началото на двадесетте, вървейки по бреговете на всички континенти в света.. То ме измъчваше. Принуждаваше ме да мисля, че това беше предписание от Господа. Много вярващи хора получават "видения". Можеше ли моето да бъде едно от тези специални случаи на небесно ръководство, които даваха начало на огромна работа за Бога! Ако се опитах да споделя това с леля Сандра. знаех, че ще я изплаша. Леля Сандра влезе, следвана от кучето Гейл.

"Добре дошъл отново, скъпи!"

Леля Сандра се плъзна по персийския килим с тиха грация и елегантност, контрастиращи на боксера, който директно се хвърли към мен. Леля Сара и баща ми бяха отгледани в бедния дом на странстващ проповедник. От всичките прилагателни, които можете да използвате за тяхното детство, "елегантен" подхождаше най-малко.

"Наистина е хубаво, че си тук. Джордж ще се върне в къщи по- късно".

Знаех, че чичо Джордж ще е още в клуба си. Джордж Мийхън беше осъществил своя успех в текстила преди да навлезе в ритъма на летата в Лейк Пласид. зимите в Палм Бийч, а есените и зимите в Провидънс, остров Роуд. Най-яркият ми спомен за чичо Джордж беше как той практикуваше голф в летния замък, хвърляйки цяло ведро топки в езерото. Това беше чичо Джордж.

"Лорен," - каза леля Сандра - "Сигурно си изморен. Но първо, какво ще кажеш за леката закуска преди сън?" Това беше шега за моята любов към деликатесите на тяхната кухня. Момичето внесе храната и докато аз лакомо ядах, а леля Сандра отхапваше, разказах и за моето изследователско пътешествие около света; опитвайки се да разбере значението на видението за младите мисионери. Леля Сандра не бе толкова заинтересована. Тя толкова се беше откъснала от християнството през нейното детство, че искаше да го остави в миналото си. Тя слушаше разсеяно моята история и когато направих пауза, тя бързо ме прекъсна.

"Радвам се за теб. Лоурън - каза, тя ставайки - Хубаво е младите хора да изведат тези неща от тяхната система. Имаме да говорим за много неща, но ти си пропътувал днес дълъг път. Можем да продължим сутринта".

Качвайки се към широката спалня, която беше станала моя. знаех много добре, че леля Сандра искаше да разговаряме за великодушното предложение на чичо Джордж. Странно, аз изобщо не мислех за него. Мушнах се във внимателно отменатите копринени чаршафи и легнах там с тревога, докато сините сенки на луната се движеха из стаята. Утре трябваше да кажа на леля, че Господ ми беше говорил.

Поставих ръцете си под главата и се вторачих в тъмния таван. Как ще обясните на някого, който вече е бил наранен от такива изказвания, че сте чули гласът на Бога? Преди да кажа на леля си, трябваше да се уверя, че изглеждам почтено, наистина

почтено в това което бях получил от Бога. включително и тези неща които някога бяха изключили леля Сандра от активното християнство.

Чуването и послушанието на Божия глас не веднъж беше водело мен и моето семейство до превратности, които променяха изцяло живота ни. Бащата на моя баща притежавал успяваща пералня в Ювейлд. Тексас и живеел комфортно, когато получил това, което наричаше "призвание" да проповядва. Той обявил бизнеса си за продажба. "Направо ти казвам, че си глупак!"-казал братът на дядо ми, на което дядо ми отговорил: "Щях да бъда глупак, ако не се подчиня на Божията воля".

Заинтригува ме това, което се случило после. Първоначално дядо ми се подчинил на призиванието, като започнал работа на непълен работен ден в редица градове в Тексас, проповядвайки в уикендите. Тогава се случила трагедията. Той живеел със семейството си в Сан Антонио през 1916 г.. когато избила страшната епидемия от едра шарка. Жена му и двамата му сина (имал две момчета и три по-големи момичета в семейството) били засегнати от ужасната болест. Дядо ми отишъл да живее в изолационното отделение на болницата с жена си и малките си синове.

Две седмици дядо ми бдял край леглата на жена си и синовете си. Накрая изглеждало, че болестта отслабва. Дядо ми наредил на трите си момичета да вкарат всичко в ред. защото те се завръщат в къщи. Но тогава с ужасяваща бързина състоянието на жена му се променило. Всички стояли безпомощно, докато тя страдала и отслабвала и издъхнала. Властите настоявали баба ми да бъде погребана, веднага от болницата. Няколко часа по-късно, зашеметени и плачещи дядо и двете момчета били откарани в къщи със същата линейка, която трябвало да откара баба. Трите момичета радостни изтичали навън.

"Къде е мама?" - попитали те. Когато дядо им казал, най-голямата Арнет. Изпищяла и изтичала в къщата. По-малките момичета Гертруд и Сандра се прегърнали и заплакали. Но травмата още не била преминала. Същия ден здравните власти дошли в дядовия дом и заявили, че дюшеците и дрехите трябва да бъдат изхвърлени на двора и запалени. За един ден дядо и семейството му изгубили всичко освен себе си. И в известен смисъл изгубили един друг поради това, което се случило после.

Невероятно, но не след дълго, дядо обявил, че възнамерява да проповядва изцяло. И тази част от историята на дядо създава на леля Сандра толкова много проблеми. Не е толкова трудно да чуеш Бога. Ако познаваме Господа, вече сме чули гласът му - в края на краищата, това е вътрешното чувство, което на първо място ни води при Него. Но ние можем да чуем Неговия глас и след това да пропуснем най-доброто от Него, ако не продължим да го слушаме. След като дойде призиванието за "какво" идва "кога" и "как". Дядо ми се подчинил на "какво" - то да проповядва Евангелието, но се провалил при следването на Божия път - как Бог е искал той да извърши това. Ако беше по-внимателен, последвалите конфликти щяха да бъдат далеч по-безболезнени.

Дядо виждал себе си като пътуващ учител. Той не можел да вземе на пътя пет деца със себе си, за това ги оставил в различни домове - първо при роднини, по-късно при приятели фермери заради дребната работа която можели да вършат. В тези дни ако едно дете имало покрив над главата си и храна три пъти на ден. се казвало, че е дете за което се полагат грижи. Петте дядови деца реагирали на неговото решение съвсем индивидуално. Две от тях имали малко или много неутрални отговори с минаването на годините. Моите лели. Сандра и Арнет. проклинаха своето трудно и изпълнено със сълзи детство поради това. че видяха призиванието на дядо като глупаво. Те решиха, че няма да имат нищо общо с такъв вид християнство. Когато станаха достатъчно големи, те се насочиха към самостоятелност и влязоха в бизнеса, решавайки се да правят пари. колкото е възможно за тях. Това бе тяхното решение като компенсация за загубата на

майката и дома. Те също успяха. Но леля Сандра имаше очебиен успех, живеейки, в края на краищата в три големи и хубави къщи.

А моят баща Том, по-големия от двете момчета? Невероятно, след трудното израстване в девет различни дома за сираци, татко никога не проклинаше дядо за подчинението му на призванието да проповядва. В същност, когато бил на 17 г., татко знаел, че също имал призвание от Бога. Започнал да пътува с дядо, осъществявайки съживителни събрания на югозапад.

Неговото решение било последвано, както може би винаги се случва в подобни истории - от предизвикателство. Татко получил писмо (което рядко се случваше) от най-старата си сестра Арнет, която живееше в Маями.

Той отворил плика, издърпвайки страница, изпълнена с недосялания ръкопис на Арнет. Тя пишела, че ако той иска да завърши висше образование, тя ще поеме издръжката му за обучение в колеж, така че да получи инженерна степен. Това била най-голямата възможност.

Но татко също знаел, че това ще го отведе далеч от неговото призвание. Той благодарил на Арнет, но и казал, че не може да приеме. Реакцията на Арнет била прибързана и брутална.

"Ако възнамеряваш да вървиш в живота, живеейки от благодеяния с религията като извинение - написала тя - нямам нищо общо с теб!"

Думите го ужилили защото както изглежда, те отговаряли на действителността, когато той започнал да подпомага дядо в срещите. Дядо никога не достигнал по-добри места. Той искал да подпомага борещите се малки групи от хора и много често единственото нещо, което можели да дадат били консерви или пресни продукти, или евентуално пиле. На едно място, дядо и татко яли задушени ябълки три пъти на ден без захар или подправки цели две седмици.

След три години слаба и изтощителна храна, татко бил уморен от всичко. Той бил на 19 г. и въпреки, че все още се смятал за призван да проповядва, той решил да почака малко. Напуснал дядо и си намерил добра работа в Оклахома сити (конструкторска група на върха на новия хотел Билтмор).

Един ден, когато бил кацнал на широката 6 инча напречна носеща греда на 24-я етаж, той наблюдавал огромния кран, който носел дървен строителен материал. Изведнъж товарът се обърнал точно към него. Той се вкопчил, когато товарът го ударил и в следващия миг висял във въздуха, държейки се отчаяно докато другият работник крещял. Когато бил спуснат, татко вече бил взел решение за едно нещо: той дал двуседмично предизвестие на работодателя си, намерил дядо и го придружил в служението по пътя. Той никога не забравил близката среща със смъртта. Даден му бил втори шанс, и този път той определил да се подчини на Божия глас сега, а не в друг момент в бъдещето, който би му се струвал по-подходящ.

ГЛАВА ВТОРА - СЕМЕЙНА НАСЛЕДСТВЕНОСТ

Когато моят баща, Том Канингам, със своето квадратно лице и Вълниста черна коса свирел на китара и пеел на дядовите събрания нямало проблеми с впечатляването на момичетата. Все пак имало и изключение.

Един ден дядо ми и баща ми се отзовали в един малък град в Оклахома, където друго семейство пътуващи евангелизатори също организирали срещи. Историята на семейство Николсън била колоритна. Избухливият баща Руфус Николсън бил изполичар в Оклахома, когато на 40 години се отказал от редовния си навик да се напива, отговорил на зова на Исус, натоварил семейството си на закрит фургон и

започнал да проповядва. Когато Джуел, третото от петте деца на семейство Николсън, било на дванадесет години, тя се молела на брега на поточето в един късен следобед. Изведнъж чула Бог да ѝ говори с ясен глас. Това, че Той и говорел не я изненадало. Хората от техните лагерни събирания често свидетелстваха за своите опитности. Сега Бог и казваше, "Аз искам да проповядваш Моето слово". До седемнадесетата си година Джуел станала редовен проповедник в рода Николсън.

Когато Том Канингъм срещнал Джуел Николсън, той бил очарован от грациозното момиче със искрящи черни очи и пряк език. Той започнал да я ухажда, но Джуел била толкова ангажирана със своето призвание, че първоначално му обръщала съвсем оскъдно внимание. Той упорствал месеци наред, докато накрая Джуел наистина се впечатлила. Тогава той я поставил на тясно с Важния въпрос и те направили простичка сватбена церемония в Йелвил, Аркандас. Том трябвало да вземе на заем три долара за разрешително.

Като младоженци, мама и татко започнали да пътуват от град на град, проповядвайки по улиците или под временни навеси, направени от стълбове, покрити с три клонки като чадъри.

Това били тежки дни. Тяхната собственост се състояла от осемгодишния Чевил, няколко музикални инструмента, малко дрехи и разбира се техните Библии. С тези провизии те напълно се надявали да вършат Божията воля и го правили достатъчно добре.

Това, разбира се, означаваше да Го чуват ясно. И мама и татко говореха доста за воденето. Те бяха много близки с "вътрешния глас", който понякога се чуваше значително ясно, а понякога като впечатление, напълно оформено в мислите. Освен това Го "чуваха" чрез писанието, виденията и сънищата. Основната цел на Божественото ръководство, често казваше татко, беше да се говори на хората за Исус. "Ние изпълняваме спешната заповед на Самия Исус", казваше татко, когато разговаряха за ръководството, което търсеха. "Великото пълномощие, това е ключът - "иди по целия свят и проповядвай Евангелието". Ако Бог всъщност, упълномощава отделни хора да ходят навсякъде и да носят Благата вест. Той сигурно щеше да ги ръководи.

Родителите ми ходеха, където мислеха, че Бог иска да отидат. Бяха им познати и снежните бури, и ледените дъждове, и живота по автомобилите. Те живееха от това, което църквите им даваха или от стотинките, които им хвърляха хората в краката, когато проповядваха на улицата. Но в края на краищата резултатите бяха малки, защото тогава те се учеха да чуват гласа на Бога и да се подчиняват. С тази нотка авантюризм в следването на Божията насока, те успяха да основат три църкви, които съществуват и днес.

Междувременно семейството на моите родители се разрастваше. През 1933 г. се родила моята сестра Филис. Две години по-късно се родих аз в Тафт, Калифорния, но най-ранните ми спомени бяха от пращан, запустял град в Аризона и квадратна палатка от 16 фута с кутии като мебели. Никога обаче не се чувствах лишен от нищо. Всъщност, аз израствах с привилегии.

Моите родители изграждаха църква за група от шестдесет вярващи, правейки собственооръчно кирпичените тухли, които сушаха на слънцето и използваха за стените на църквата. Те ни включиха в работата и в процеса на научаване как да слушаме гласа на Бога. Много рано, на шестгодишна възраст, аз вече имах личен опит. След една неделна вечерна среща, аз за първи път чух гласа на Бога и знаех вече, че принадлежа на Него. Но трябваше да чувам гласа Му всеки ден - от понеделник до неделя - това означаваше толкова много за мен! Едно от тези събития се случи, когато бях на девет години и живеехме в Ковина. Калифорния, едно малко селце на 35 мили източно от Лос Анджелис.

Една вечер, беше почти време за вечеря, аз изтичах в къщата, като вратата се блъсна след мен. Сестра ми Филис на 11 години бързо ми напомни, поставяйки пръст на устните си, че малката ни сестричка, която беше още бебе Джанис, спеше в съседната стая. Залутах се в кухнята, където мама изваждаше от фурната царевичен хляб. Повдигнах капака на тенджерата върху печката, подушвайки приятния аромат на червен боб и осолено свинско месо.

"Лоурън, нямаме мляко. Би ли отишъл да купиш от магазина на вдовицата?"

Мама нямаше никакви пари, само банкнота от пет долара. Тя каза: "Сега внимавай с това. Това са ни парите за продукти за цялата седмица."

Пъхнах банкнотата в джоба на джинсите си, подсвирих на Теди, моето малко кафяво куче и се отправих към магазина на вдовицата. Беше ми необходимо малко време докато стигна там. Подритвах консервена кутия и се спирах един два пъти да разучавам тапа за бутилка и да взема пръчка за да тракам по оградата на съседите.

Изкачих на бегом стъпалата, които водеха към магазина на вдовицата - приспособена дневна стая - взех две бутилки мляко и се приближих към тезгяха, където вдовицата чакаше с молив и тампон в ръка, за да сметне моята покупка. Но когато бръкнах в джоба си, за да измъкна банкнотата, сърцето ми спря. Нямах я. Прерових задния си джоб, задните джобове, джоба на ризата.

"Изгубил съм си парите!" - изплаках.

Оставяйки млякото, изтичах обратно по пътя, по който бях дошъл, а Теди подскачаше след мен. Търсейки неистово навсякъде аз си спомних, че спрях. Нямах полза. Никъде не можех да я намеря. Нямах друг избор, освен да се върна и да кажа на мама, че съм изгубил парите.

Тя беше все още в кухнята, когато влязох през задната врата, затваряйки я съвсем леко. Мама веднага разбра, че нещо се е случило. Лицето и потъмня, когато и казах какво се е случило - това беше огромна загуба за нас, но бързо просветна.

"Ела, синко, нека се молим. Ще помолим Бога да ни каже къде са парите."

Тя стоеше там в кухнята, ръката и достигаше до тънкото ми рамо и говореше на Бога.

"Господи, Ти точно знаеш къде се крие пет доларовата банкнота. Сега те молим да ни покажеш. Говори в умовете ни, защото знаеш, че са ни необходимите парите, за да храним семейството."

Мама стоеше и чакаше със затворени очи. Капакът тракаше от къкренето на боба. Изведнъж мама сграбчи рамото ми.

"Лоурън - каза тя с глас една степен по-нисък - Бог току-що ми каза, че парите са под един храст."

Тя бързо изхвъркна от вратата и аз изтичах, за да я настигна. Все повече се смрачаваше докато претърсвахме пътя до магазина - всеки храст и всяка ограда. Беше почти невъзможно да се вижда от тъмнината, когато мама спря, гледайки надолу по улицата към един вечно зелен храст.

"Нека разровим и този!" - каза тя възбудено, отправяйки се точно към него и там, точно до основата на ниския дънер, беше пет доларовата банкнота. Отпивайки от високите чаши с мляко, ядейки от боба и царевичния хляб, аз и мама разказахме на Филис и татко (също и на бебето!) как Бог се погрижи за нас през този ден. Не считаме тези преживелици в нашето семейство за един вид школа за обучение да се доверяваме на Бога, но те бяха точно това.

Една февруарска утрин, три месеца след случая с парите за продукти, ние децата научихме друг принцип, който щеше да играе продължителна роля в нашия живот. Седяхме около масата на закуска, когато татко обяви, че ще отсъства няколко дни от

къщи. Тъй като вече бях на десет години, той ми даде инструкции да се грижа за семейството докато го няма.

"Аз ще бъда в Спрингфийлд, Мисури. Това е на разстояние половината от ширината на страната, но с телефоните и всичко останало ще бъдем във връзка."

И точно по телефона получихме лошата новина. Татко получил апендиситна криза. Не са могли да го оперират - може би вече се е появил перитонит, а в недоимъка на военното време нямаше пеницилин. Кратко време го делеше от смъртта.

Мама окачи телефона отново на стената и каза, че трябва да се молим упорито! Аз пропъльзах зад дивана и останах там, молейки се с часове. Два дена минаха, а състоянието на татко беше същото. Трябваше да чуем нещо от Бога - някакви думи да ни помогнат да продължим. След това се случи нещо, което никога няма да забравя.

Три дни след като научихме за кризата на татко, се почука на вратата. Аз гледах как мама отваря вратата на мразовитата светлина на февруарското утро. Там стоеше един човек от църквата. Той ми напомняше на погребалния духовник, когото само веднъж бях виждал, с острите си черти и меланхолични очи. Той стоеше там. Изглеждаше много по-въздържан, отколкото обикновено, мачкайки с пръстите си филцовото си бомбе, сякаш се страхуваше да каже онова, което имаше на ум.

"Какво има?" - мама попита свободно.

"Сестра Канингъм, - мрачният човек най-после избърбори - Бог ми даде сън, че вашият съпруг се връща в ковчег!"

Езикът ми се струваше прекалено голям за устата ми. Наблюдавах лицето на мама. Тя помисли за момент, след това каза:

"Е, Господине - тонът на мама беше внимателен, но говореше със съвсем ясна твърдост - Ценя това, че дойдохте и ми казахте. Колкото и да е трудно да се възприеме, обещавам, че ще попитам Бога дали сънят е бил от него. Това е много важно и Той ще ми каже сам, нали?"

Това беше по-скоро изявление, отколкото въпрос и с това мама благодари на господина още веднъж и затвори вратата. Тогава се върна отново към молитвата.

"Това наистина ли си Ти, Боже? Обещавам да се опитам да приема думите на този човек, ако наистина са от Теб. Само ми дай да разбера, това е всичко което искам от Теб."

Сега мама имаше такава сигурна връзка с небесния си Баща, че тя напълно очакваше от Него да и отговори на това запитване по бащински маниер, без сянка на съмнение. Остави това на Бога и си легна.

Следващата сутрин като седнахме да закусваме каша от овесени ядки, мама постави Джани в нейното столче и заяви, че има добри новини.

"Имах съновидение през тази нощ." - каза на Филип и мен.

Ние замълчахме.

"И?"

"В моя сън татко се върна, но с влак и облечен в пижамата си."

И точно така стана. Получихме известие, че татко се е оправил достатъчно и иска да се върне в Калифорния. Имал е проблеми по организирането на пътуването с военните власти - беше военно време, но чрез приятели успял да вземе купе в спален вагон. Така че татко си дойде, точно както мама го очакваше с влак, облечен в пижамата си. На гарата нахлузи чифт панталони върху пижамата си. Сигурно сме били прекрасен изглед вървейки по перона на гарата, подкрепяйки все още слабия си и поклащаш се баща, който влачеше краката си, обути в болнични чехли. На татко не му пукаше! Нито пък на нас! Той си беше в къщи! По-късно мама отбеляза един важен аспект в ръководството от Бога.

"Да научаваш Божията воля от друг човек е рисковано - можем да чуем потвърждаващ глас от някой друг, но ако Бог има нещо важно да ви каже. Той ще говори директно на вас."

С този вид семейно наследство никак не е чудно, че аз също почувствах, че съм призван да "вървя по целия свят и да проповядвам Евангелието". Призвание, както се оказа, беше да получа всяка частица от знания за ръководството, което притежавах.

ГЛАВА ТРЕТА - МОМИЧЕНЦЕТО, КОЕТО ПРОМЕНИ НАШИЯ ЖИВОТ

Много често, само когато погледнем назад, забелязваме нежния хумор, с който Бог ни води. Дори и не предположих, например, че твърдата, бедно изложена, десетминутна проповед на един тийнейджър ще бъде предмет на моя живот в годините, които ми предстояха.

Това беше моята собствена недодялана проповед. Бях на тринадесет години, когато пътувахме от новия си дом в западен Лос Анжелис за среща с мамината част на рода Спрингдейл Арканзас.

Татко можеше да бъде с нас само няколко дни, но мама остана. Те и двамата бяха вече ръкоположени в служението на Бога и чичо ми я беше помолил да организира събрание за новородение на младежите в църквата му. (всички роднини на мама, с изключение на един. бяха проповедници!)

Една нощ след проповедта на мама коленичих край простичкото дървено перило на олтара в предната част на църквата на чичо ми. Изведнъж почувствах като че ли не съм там, а някъде в небесата. Пред очите ми, написани с дръзки букви, стояха думите:

"ИДИ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ И ПРОПОВЯДВАЙ ЕВАНГЕЛИЕТО НА ВСЯКА ТВАР."

Великото пълномощие на Марка 16:15! Отворих очите си, но думите стояха там. Затворих ги, но горящите думи останаха.

Не се съмнявах в мислите си, че бях призван да проповядвам. Може би дори да бъда мисионер, след като думите, които стояха пред мен казваха "по целия свят".

Станах, минах край другите, които хвалеха Бога край олтара и намерих майка си. Коленичих до нея и ѝ разказах това, което ми се случи. Мама ме погледна с огромна усмивка и прегърна раменете ми. Не ми каза кой знае какво същата Вечер, но на следващия ден разкри истинските си чувства.

"Ела с мен, синко." - каза майка ми по обикновения си директен начин.

Слязохме до центъра на Спрингдейл и намерихме магазина за обувки. "Бихте ли показали един чифт от най-хубавите си обувки на този млад мъж?" - заяви мама. Погледнах я с учудване. Обувките ми все още можеха да се носят. Носех ги само на училище и на църква, но никога, когато играех с братовчедите си ходехме боси винаги, когато имахме възможност! Мама ме погледна в очите и се усмихна.

Това е, за да отпразнуваме, Лоурън. Малкото, което можем да направим, за да кажем аз и баща ти колко сме съгласни с Библията, която казва: "Колко хубави са на планината нозете на този, който носи Благата вест."

Семейството ми беше очаровано от новината.

"Ако имаш намерение да проповядваш - каза мама - не разполагаш с дълго време, за да си изпробваш крилата!"

Чичо ми се съгласи и взеха решение да заема нейното място на вечерното събиране в четвъртък през следващата седмица.

Мисълта, че ще се изправя на амвона и ще говоря на потъмнелите, набръчкани от слънцето лица на арканзаските фермери, ме изпълваше с желанието да направя всичко, което бе по силите ми. Започнах да се моля за това служение. Дни наред молех Бога да ми помогне да намеря подходящ текст. И ми дойде мисълта:

"Говори за изкушенията на Христос в пустинята" - тема, която изигра голяма роля в моите лични приключения с ръководенето ми от Бога.

Чувствах се доста несръчен при мисълта да застана пред възрастните и да им говоря за изкушението. Всичко, което знаех бяха изкушенията на тринадесетгодишните. Те бяха доста индивидуализирани, както са всички изкушения на един тийнейджър. О, имах нормалните сексуални вълнения на един тийнейджър, но те бяха преодолими. Както и изкушенията от момчетата на ъгъла, които се опитваха да ме накарат да пуша цигари, но това ми изглеждаше напълно глупаво. Казах им и те се отказаха.

Не, молейки се през цялата седмица преди първата ми проповед, знаех, че "другите гласове", които се опитваха да поставят примка, бяха много по-коварни, отколкото подтика да стоя наравно с момчетата. Не само да стоя наравно, но и да ги превъзхождам. Няма нищо лошо в превъзходството, но ако започне да ви кара да криволичите, тогава е изкушение.

И да се държа наравно с тях ме изкушаваше да върша неща, които обикновено не бих вършил. Както да карам колелото си до центъра по бялата линия на шест лентовия булевард "Олимпик" където колите профучават на сантиметри от мен и моите приятели, които се осмеляваха да правят същото и по това си допадахме. Имаше и други неща, които трябваше да върша - светлокестенявата ми коса трябваше да бъде сресана напред точно върху челото ми, а след това обърната нагоре, намазана с много брилянтин. Джинсите ми трябваше да бъдат навити отдолу, ръкавите на габардинените ми ризи също трябваше да бъдат завъртяни нагоре точно една навивка. а на краката си носех ботуши Чипуа, извънредно много ценени от приятелите ми - всичко това закупено с личните ми спестявания от разнасянето на вестници. Но какво ми казваше Бог за всичко това? Интересуваше ли се Той от карането ми на велосипед по натоварения булевард, или брилянтината или ботушите? Може би, ако външният ми вид ставаше проблем за мен, когато пожелах да вляза в служение.

Така че, това беше моята проповед: изпитанията. Тя продължи всичко на всичко десет минути и мама трябваше набързо да измисли нещо, за да попълни неизползваното време. Внимателните фермери бяха достатъчно добри да ме поздравят за проповядването ми, но подозирам, че когато са си отишли в къщи, трябвало да си признаят, че съм преувеличил истината. Главното беше, че чрез това преживяване отбелязах нещо, което може би щеше да се превърне в действителен проблем. Какво означаваше за мен "да принадлежиш"? Каква важност придавах на мнението на хората за мен. особено, ако те бяха хора, които уважавам? Може би тези неща щяха да бъдат действително изпитание един ден.

Бяхме на път да се запознаем с едно мургаво момиче, което щеше да промени нашия живот. Честно казано, не бях много внимателен в църквата тази сутрин, точно преди петнадесетия ми рожден ден. Седях на дървената театрална седалка в аудиторията на нашата църква в Западен Лос Анжелис. слушайки проповедта на татко. Но в същност мисълта ми бе много далеч - в сигурно вече приключилата лотария за автомобили. Месеци наред събирах пари, за да си купя кола. Не каквато и да е - трябваше да бъде Чеве - производство 39-година. Щях да я боядисам метално синьо. Щях да обеля хрома и да поставя по-ниско задния край, както всички правеха.

Изведнъж, нещо в тона на баща ми привлече вниманието ми. Татко говореше за някакво арабско дете. Току що се бе завърнал от първото си пътешествие по море - до

Святата Земя - подарък от мъжкия Библейски клас. Но гласът на татко ме раздвижи. Обикновено бумтящият му бас беше по-мек - почти пукащ.

"Беше малко, окъсано арабско момиче, протягащо мръсната си ръка, молещо за "бакшиш"! Това е арабската дума за милостиня. Никога няма да забравя неговото лице - до края на живота си..."

Татко погледна надолу към дървения амвон пред него. Той прочисти гърлото си.

Детето - каза той - е дошло при него от палестинския бежански лагер. Било е на около осем години и носело още по-малко момиченце на хълбока си. "Нашите" ни бяха предупредили да не даваме на просящите, защото това ще им даде кураж, каквото и да означаваше това за нас. Но аз просто не можех да му обърна гръб. Бръкнах в джоба си и поставих няколко монети в ръката му".

Татко спря и за миг си помислих, че ще се разплаче. Църквата беше много, тиха. Татко продължи, като каза, че същата вечер в хотелската си стая той коленичил край леглото. Изведнъж лицето на мръсното, мургаво палестинско дете се появило пред него. Той затворил очите си, но то останало там. Отново протягало ръка, но когато татко погледнал в умоляващите му очи, забелязал, че то не просело само дребни пари, а нещо по-дълбоко. То търсело утеха, кураж, любов, надежда за бъдещето. Евангелието.

Когато татко говореше, аз погледнах към скъпите си ботуши. Сълзите ни сега свободно се лееха. Татко ни разказа как не могъл да заспи цяла нощ в хотелската си стая и не могъл да забрави лицето на това момиче.

"И трябва да ви кажа нещо - каза той придвижвайки се напред - от тази нощ аз се промених. Искам да отдам остатъка от живота си, разказвайки на хората за нуждите на нашите братя отвъд океана. Искам да се включа в подпомагането".

"Световната мисия - каза татко - бе само термин. Но повече не е. От днес нататък мисията има лице. Това е лицето на дете".

Петнадесет годишното ми сърце заигра в ново въодушевление. Татко не бе единственият, който се промени. Думите, които видях година по-рано, написани във въздуха пред мен в църквата на чичо ми в Арканзас изведнъж изпъкнаха в ума ми: "Върви по целия свят..."

Може би имаше нещо, което можех да дам точно сега. Опитах се да не мисля за колата си. Татко възвърна своя приоритет в църквата. Повече и повече пари се обявяваха за работа отвъд океана. Невероятно, след като хората обърнаха джобовите си, местните сметки също бяха платени - приходът на църквата ни нарасна с тридесет процента. Татко вършеше нещата с едно плясване. Седмици наред ни разказваше за живота и предизвикателствата, които се изправят пред един определен африкански мисионер, докато това ни интересуваше.

Един неделен ден той получи съвършено нов джип, докаран точно на платформата на църквата. Щеше да замине в помощ на африканското мисионерство, ако можехме да платим парите. Най-после имах фокусът, който исках. Аз реших да дам двумесечните си спестявания от моите вестници - 40 долара срещу закупуването на джипа. Не си купих така желанието от мен Чеве, но успях да си купя превозно средство, което можеше да измине половината свят.

По-късно започнах да се чудя. Може би все още можех да си купя кола. Убедих баща си да ми позволи да работя на още две места допълнително, освен разнасянето на вестниците.

Разбира се, с огромна гордост, която мога да кажа, че бе споделена с мен от баща ми, успях да спестя достатъчно през това лято на петнадесетата си година, за да си купя първата кола. Беше точно това, което исках - Чеве, производство 39-та година. Горкият

автомобил беше вече на 11 години и едва жив. И двете задни врати бяха счупени. Олющих целия хром от него и с помощта на един приятел го боядисах метално синьо.

Но нещо непознато и силно ме безпокоеше - тих, настоятелен глас вътре в мен ми казваше, че животът ми трябваше да бъде повече от коли и изравняването ми с другите. Едно пътуване до Мексико през Великденската ваканция с десетима други приятели, ме накара окончателно да реша. Бях на 18 години, както и повечето от останалите. Не бяхме много запознати с това, как да срещнем хората от друга култура но използвахме испанския си език от гимназията и се опитвахме да дадем най-важното послание на земята. Невероятно, около двадесет мексиканци казаха, че те искат да познаят Исус. Някои коленичиха още на улицата, за да се молят. Въпреки безславния финал на нашето пътуване - аз и още две момчета бяхме в болницата с дизентерия - знаех, че съм стъпил на указателния стълб на ръководството от Бога.

Нещо нарастваше в мен, че не съм разбрал добре. Това пътуване до Мексико беше вероятно причината за решението ми да се запиша в колежа на "Библейското събрание" в Спрингфийлд, Мисури.

Така, че един вълнуващ ден в края на 1954 година, когато бях на 19 години, сестра ми Фелис и аз (тя също бе решила да отиде в Централния Библейски Институт) натоварихме всичките си неща в колата, сега вече беше Додж, производство 1948 година. Мама, татко и десетгодишната ми сестра Джани, обути в сандали, се скупчиха на тротоара пред дома ни в Западен Лос Анжелос и ни чакаха да натоварим. След това и петимата се приближихме един до друг, докато татко се молеше за физическата ни и духовна сигурност. Доста си прехапвахме устните, докато слязохме от бордюра.

Но когато насочих колата си на изток от булевард Олимпик, отправяйки се към Спрингфийлд на 1500 мили от тук, бях на прага на впускането си в преживяване, което щеше да ми отнеме цял живот в изследване на неговата духовна същност.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА - ВЪЛНИТЕ

Това беше само пътуване до Бахамските острови, но единична опитност с Божието ръководство там, даде насока на моя живот.

Докато бяхме в училището в Мисури, трима приятели и аз, бяхме на около двадесет години решихме да сформираме квартет за християнска музика, (евангелска музика). По време на ваканциите организирахме пътувания до места, отдалечени от Спрингсфийлд, докдето можехме да стигнем за уикенд. Едно от тях ни отведе до Насу, столицата на Бахамските острови.

През юни 1956 година, ние бяхме на самолета от Макейските авиолинии за краткия полет от Маями до Насу. Под нашия самолет, задвижван с перка беше разположен низ от острови, в най-невероятно оцветената вода, която някога бях виждал - широки ленти от светла вода, тъмно тюркоазени и бледолилави.

Когато мисионерът ни взе и ни откара по лявата страна на пътя, аз бях така заинтригуван, както не съм бил от осемнадесетата си година и отидох с останалите десетима в Мексико. (Трудно бе за вярване, че това се случи преди две години!) Повдигането на духа ми не бе само от местните цветове, цветята, пътните полицаи с техните бели тропически костюми и защитни каски. Имаше нещо повече вътре в мен.

Между представленията разговаряхме с мисионерите, които работеха на Бахамските острови. Те ни разказаха за една неловка ситуация на един от външните острови. Трима тийнейджъри бяха дошли да вършат мисионерска работа - изцяло на собствени начала! Бяха започнали да определят срещи на момичетата от острова, без да

знаят, че на Бахамските острови определянето на среща никога не е случайно, както в Щатите. И сега по острова се носеха вредни мълви.

Аз слушах с объркани чувства. Съжалявах, че тези момчета не можеха да почувстват това. Но дълбоко в подсъзнанието ми се въртеше една мисъл. "Каква изящна идея имаха - млади хора идват тук като мисионери!"

Тази вечер след музикалния ангажимент, аз се завърнах в гостната стая на мисионерите, която беше с бели стени, без никакви украшения освен сцена от острова, поставена в евтина дървена рамка. Легнах на леглото, съгнах на две възглавницата и отворих Библията, молейки настойчиво Бога да говори в мислите ми (в ума ми).

Това, което се случи беше далеч от моите опитности до този момент.

Изведнъж аз гледах карта на света. Само че картата беше жива, движеше се! Изправих се в леглото. Разтърсих главата си, разтрих очите си. Това беше филм в моя ум. Виждах всичките континенти. Вълните се разбиваха в бреговете им. Всяка отиваше към един континент. Тогава се оттегляше, и идваше отново навътре, докато покриеше целия континент.

Спрях дишането си. Тогава сцената постепенно се променяше. Вълните се превръщаха в млади хора - момчета на моята възраст и дори по-млади - покриващи континентите. Говореха на хората по ъглите на улиците и пред баровете. Ходеха от къща на къща. Те проповядваха. Навсякъде се грижеха за хората, както баща ми се грижеше за малкото момиченце, което просеше.

Тогава сцената изчезна.

"О! - помислих си. - Какво беше това?"

Погледнах там, където бях видял вълни от млади хора, но видях само бялата стена на гостната, с картината, с картината от острова, в дървената си рамка. Дали си бях въобразил видението, или Бог ми бе показал бъдещето?

„Това наистина ли бе Ти, Господи?"

Чудех се, все още гледайки в стената изумен. Млади хора - деца наистина - излезли като мисионери! Прекрасна идея! Мислех си за трите момчета на Външния остров и това, което бяха направили, само защото се държаха като нормални момчета. Ако тази странна картина наистина бе дошла от Бога, имаше начин да се избегнат проблемите и в края на краищата, да се впрегне младежката енергия.

Защо, мислех си. Бог ми даде това видение? Защо моето бъдеще се свързваше по някакъв начин с вълните от млади хора? Дълго време лежах там, втренчен в нищото.

Едно нещо беше сигурно. Не трябваше да казвам на никого за видението, докато не разберах какво означава.

Изглеждаше, че всичко става по модел: Бог говори, давайки далечно призвание и тогава идваше изпитанието. Когато бях млад тийнейджър Бог ми говори: въпросът беше дали ще остана при приятелите си с моите ботуши Чипуа и автомобилът Чеве от 39 година, или ще се Вслушвам в Неговия повик. Сега, два дни след странното видение с вълните, настана началния стадий на по-голямото изпитание. Парадоксът бе, че то дойде като резултат от добрия обрат на нещата, в който единият от случаите щеше да ме докосне до миналото на семейството ми.

Когато пристигнахме в Маями за следващото участие и се настанихме в мотела, останалите ме извикаха да изляза с тях.

"Лоурън. ние излизаме да ядем! Идваш ли и ти?"

"Не, благодаря! Мисля, че ще пропусна храненето."

Имах нещо на ум. Това беше Маями и една скъсана семейна връзка бе по-важна за мен тогава, отколкото храната. Знаех, че леля ми Арнет живее тук - едната, която се отказа от татко преди 27 години, когато той реши да стане проповедник. Други роднини ни бяха казали, че тя е постигнала доста в бизнеса; имаше фабрика за мебели и

няколко магазина за стоки на дребно в района. Но за по-младата сестра, леля Сандра, никой нищо не знаеше. Леля Арнет все още се сърдеше. Татко се опита да осъществи връзка с нея преди три години, когато дядо Канингъм почина. "Дори не бих преминала улицата за да дойда на погребението му"-каза леля ми.

"Какво ли ще стане, ако се опитам да и се обадя?" - си мислех аз.

Щом останах сам, отворих чекмеджето до леглото и извадих телефонния указател. Треска от вълнение ме обзе. Там беше - същото име в телефонния указател- Арнет Канингъм. Дали това беше моята леля Арнет? Избрах номера.

"Ало!"

Нейният глас! Никога преди не го бях чувал, разбира се, но имаше фамилиарен тембър - звучеше като от семейство Канингъм.

"Здравейте, аз съм Лоурън Канингъм. Баща ми е Томас Сесил

Канингъм. Бих казал, че съм Ваш племенник и ако може да се срещнем?"

Тишина. И след това:

"Не, не мога! Много съм заета!"

Щрак.

Следващият ден беше събота. Приятелите ми отидоха да плуват и тъй като много обичах плажовете, аз се изненадах, че предпочетох отново да остана. Сам в мотелската стая. аз се проснах на леглото и погледнах телефона. Не можех да забравя разговора. Беше отворил цял шкаф пълен със семейни спомени.

Аз се облегнах на таблата на леглото, гледайки втренчено в мотелската стая. Нашите писма бяха връщани неотворени. телефонните разговори бяха отказвани. Все пак нещо в този непознат, но толкова близък глас ме накара да опитам още веднъж.

Аз се протегнах към телефона.

"Ало! Отново съм аз - Лоурън. Съжалявам, че ви безпокоя, но утре напускам града. Мога ли да Ви видя?"

"Съжалявам, но моите работници са организирали парти по повод рождения ми ден днес и не мога да Ви обещаая."

Леля Арнет отново затвори телефона, но имах малък прогрес. В края на краищата ми даде извинение за отказа си. Дойде ми една идея и отидох да пазарувам.

Какво бихте купили за рождения ден на една жена, която не познавате? Реших да купя ленена носна кърпа с декорация от дантела, както мама обичаше. След това внимателно избрах честитка за рожден ден, не толкова сантиментална, но на която пишеше "Честит рожден ден, лельо!".

В неделя около обяд бяхме готови да напуснем града. Позвъних от една телефонна кабина от булевард Бискейн, молейки я само за няколко минути от нейното време преди да напусна града. Този път леля Арнет се съгласи да ме види, може би от чисто любопитство.

Ние карахме нашия фургон в оградените с палми улици, където къщите се разполагаха удобно в сред тропичния пейзаж. Спряхме пред обширна сиво синя къща с покрита предна веранда. Спомняйки си думите на Арнет, презиращи баща ми поради избора му "да върви през живота, живеейки от подаяния с религията като извинение", бързо огледах косата си в страничното огледало затегнах вратовръзката си.

Когато излязох от колата и оставих другите да ме чакат там, видях сенчестия контур на дама, която ме наблюдаваше от верандата. Изкачих отмерено стъпалата.

След това стоях лице в лице с жена, която приличаше на татко. Имаше издържана прическа и диаманти на пръстите си, ИО странно, като че ли имаше чувство на притежание.

"Здравей, аз съм момчето на Том."

Леля Арнет ме огледа бавно, изследвайки чертите ми. Цареше дълга тишина докато стояхме на стълбите.

"Купих ти това за рождения ден" - казах най-после, подавайки честитката с кърпичката, вмъкната вътре.

Леля Арнет взе картичката.

"Приличаш толкова много на баща си!"- каза тя. А след това нежно "... същата кестенява коса, същите очи. Същата усмивка. Но ти си малко по-висок, нали?"

Настана кратка пауза, колкото един удар на сърцето. Тя се усмихна, колебаеше се, тогава изведнъж очите и се изпълниха със сълзи.

„Беше толкова дълго. . .“

След това настояваше да вляза и да извикам и приятелите си.

"О, не" - казах аз като влязох - ние наистина нямаме много време, само няколко минути. Отговорих на няколко нейни бързи въпроса за родителите ми, обяснявайки и, че и аз се подготвям да бъда служител, посещавайки училището в Мисури и пътувайки с вокалната група през лятото. Току що се бяхме върнали от Бахамските острови, тя ме попита колко на север евентуално ще отидем. Казах и отново настъпи тишина, докато очите и продължаваха да ме измерват. След това тя каза внимателно:

"Имаш и друга леля, Лоурън. В сравнение с леля ти Сандра аз съм просякиня.

"Ама че изявление, си помислих, гледайки около себе си. Когато леля Арнет разбра, че маршрутът ни ще ни отведе близо до лятната къща на леля Сандра, тя настоя да и се обадя. Погледнах часовника си. Наистина беше време да вървя. Стиснахме се ръцете и тя попита как може да ме намери. Оставих и копие от маршрута ни.

Няколко дни по-късно леля Арнет ни се обади за да ми каже, че е уредила да се срещна със Сандра. Беше изпратен шофьор до петдесятната църква, където пеехме за да ме откара до лятната и къща в Лейк Плесид, Ню Йорк. Леля Сандра и съпругът и Джордж се движеха във вълшебен свят, който не познавах преди. Но това, което наистина ме впечатли, беше самата леля Сандра. Трудно можеше да се повярва, че беше на петдесет години с нейните сиви очи и вълниста, къса кестенява коса. Беше учтива и ме караше напълно да се отпусна - напомняше ми за сестра ми Филипс. Леля Сандра ме прие като дълго очакван син. Дори чичо Джордж, висок и студен, беше сърдечен.

Размерът на тяхното приемане ми беше демонстриран преди последната ми година в Библейския институт. Родителите ми и аз се притеснявахме как ще платим таксата за обучение, но леля Сандра ни писа, че са решили да осигурят пари за образованието, което възнамерявах да завърша.

Следващата година татко, Арнет и Сандра се събраха отново.

„Щастлив край“ – усмихнах се в себе си.

Това, което изобщо не виждах бе, че събирането беше поставило началото на гневния тест.

ГЛАВА ПЕТА - МАЛКИТЕ НАЧИНАНИЯ

"Е, синко, наистина бързо напредваш!"-каза мама един ден, когато търсех в гардероба си подходяща риза.

Бях на 24 години и за три години откакто се върнах от колежа Калифорния беше прилично да се върна при родителите си, които живееха в една къща на склона в Монтерей парк.

"Да"-казах разсеяно. Не бях сигурен, че това беше комплимент, от страна на мама, но бях щастлив, че е забелязала.

"Но синко, ти трябва да оставиш всичко на олтара. Ако се възгордееш. Бог не ще може да те използва."

Когато мама излезе от стаята отидох до прозореца гледайки кактусовите растения навън. Мислите ми пробягаха през последната година в училище, където бях студент и президент на студентското тяло; към моето ръкополагане за служител на най-голямата църковна организация Асамблея на Бог (Божие събрание); към хубавата работа, която имах като лидер на младежките активности в района на Лос Анжелос. Бях щастлив с всичко това, но... горд? Мама обикновено удря клеймото с примерена точност, но този път почувствах, че е сбъркала. Минаха години преди да видя истината в думите ѝ.

Точно сега повече се интересувах от безпокойството си. Какво липсваше? Работата ми беше приятна - младите хора бяха толкова светли и очакващи. Но трябва да призная, че повечето от мероприятията, които бях планирал за тях, бяха празни. Те не пълнеха сърцата на младите хора, защото нямаха предизвикателство в себе си. А за това ние всички копнеем, особено в нашите юношески години и в началото на двадесетте. За голямото предизвикателство.

Спомних си странното видение на Бахамите... нима вече минаха четири години? Контрастът между това видение и моите малки усилия беше жесток. Беше вече време да се направи нещо.

И така няколко дена по-късно, аз отидох при лидера на моя район с идеята да отведем юноши на мисионерско пътешествие на Хаваите. Планът бе потвърден и отидохме. Със 106 човека! Бяхме смесили резултатите и така половината от тях искаха само да седят по плажовете, другата половина желяха да говорят на хората за вярата си.

"Не можеш да смесваш целите, Лоурън" - си казах.

Странно! Правейки си наум анализ установих, че укривах определени опитности. Първо: от случая с трите момчета на Бахамите (които предизвикаха такава суматоха, определяйки среща на местните момичета), разбрах, че по време на мисия, срещите са изключени. Второ: от Хаваите научих, че не можеш да се смесваш обикалянето и посещаването на забележителностите с основната цел на евангелизацията.

Защо си отбелязвах тези неща? И защо толкова често се завръщах към това видение с вълните, което видях на Бахамите? Необикновеният спомен не ме напускаше. Като че ли ме подготвяше за ежедневните ми активности в живота.

Трябваше да открия какво означаваха тези активности и как Бог искаше да постъпя в това отношение. Може би най-доброто, което можех да направя бе да изляза за известно време сам и да разузная възможностите отвъд морето. Пътния ми агент ми осигури супер намален околосветски билет. За да се сдобия с пари, продадох колата си, получих документ за отпуск от работата ми като младежки директор и тръгнах да видя света, който имаше проблеми. Знаех, че не отивам да разглеждам забележителностите. Радвах се на преживяванията си, да, но със странната сигурност, че бях воден към нещо, което все още не виждах.

Когато пътувах, най-много ме впечатли това, че хората бяха хора навсякъде. Ние сме просто затворени от "системи", които ни разделят. Това, което преживях в едно изолирано село в Индия ме хвърли в мръсната действителност, че там милиони хора имат вярвания, свършено различни от моите.

Беше тъмна, гореща нощ. Връщах се към хотелската си стая, когато чух нечовешки вой. идващ от тълпата и реших да проуча. Проправяйки си път към центъра на размирицата, видях огромна купчина клонки. Мъж с факел ги запали и В нарастващата светлина, видях на върха на кладата слаби крака и почти детското тяло на

момче. Разбрах от някого, който говореше английски, че шестнадесет годишно момче било убито с нож в сбиване. Плачът ставаше все по-потресаващ и аз стоях там с хората в огнената светлина, обладан от това, което момчето трябваше да преживее. Във въздуха тежеше неосвободеното отчаяние, смесено със сладникавата миризма на горящо човешко месо, от която ти се повдига.

Не можех да забравя безнадеждността на хората около кладата. Облада ме огромно желание. Искаше ми се да мога да кажа на тези, които са все още живи: има надежда в едно име и това име е Исус.

Друго нещо ми се случи на това пътуване. Нещо много по-лично. Започнах да се чувствам ужасно самотен, незавършен. Бях се срещал с доста момичета по време на колежа в Спрингфийлд и когато работех за специализация в Университета на Южна Калифорния. Но тези приятелства, някои от тях доста сериозни, не доведоха до никъде.

И сега изведнъж почувствах, че пропускам съществената част от живота. Защо стоях тук, напълно сам, разузнавайки? Най-много ме нарани, когато посетих известния Тадж Махал. Задъхвах се като минавах през арките, приличащи на дупки от ключова брава. Там, идеално отразяващ се в огромния правоъгълен басейн, сияещ под бялото, горещо индийско слънце, стоеше гипсов монумент. Целият бе направен от мъж в знак на любов към жена.

Почувствах се напълно сам когато вървах под сводовете. Искях да кажа на някого "не е ли прекрасно това?" Но нямаше никого там.

"Какво правя тук напълно сам?"- помислих си отново, когато минавах край огромния отразяващ басейн, гледайки самотното си лице в него. Защо си нямам никого с когото да споделям не само красотата на Тадж Махал, но също и мечтите и да нося надежда? Помислих си за родителите си. Ридаещи, като че ли техния собствен юноша бе изпратен на заточение. Помислих си за просяшките ръце, протягащи се към мен всеки ден. Както татко бе направил, бърках в джоба си и поставях монети колкото е възможно в повече длани, но винаги тези, които оставаха празни бяха повече. Те бяха преобладаващи. Искаше ми се някак си да кажа на някой до себе си:

"Сигурно съществува начин да се помогне на тези хора, да се задоволят нуждите на сърцата и телата им."

Но къде можех да намеря момиче, което би направило това, както и видението си с вълните от млади хора, отиващи в мисия? Кой би се лутал с мен, опитвайки се да разбере дали видението наистина беше от Господа? Тя сигурно трябваше да има (както мама би вметнала) собствено "призвание". И мислейки си за мама, кой би могъл достатъчно смел да се присъедини към моето семейство, толкова индивидуално, пикантно и силно? Особено мама - усмихнах се на себе си!

И накрая, завърнах се в дома на родителите си в Калифорния. И започнах (отново сам като това ми бе известно) да пътувам през страната описвайки какво бях преживял. Особено интересно ми беше да разказвам на младите хора за примитивния, не толкова чист и комфортен свят, който беше някъде там. гъмжащ от възможности да се направи нещо съществено и важно. Когато достигнах до момента да им кажа просто какво те можеха да направят, бях малко неясен защото аз самия не знаех конкретно нищо.

Срещнах Далас и Лари, месец след завръщането ми от пътешествието, веднъж когато говорех в тяхната църква в Бейкърсфийлд, Калифорния.

Далас Мур, 21 годишен, имаше квадратно лице, с бляскащи сини очи, кестенява коса и структура на футболист. Той и един приятел Лари Хендрикс, също на 21 години, ме изведоха на сандвич в ресторанта на Стан. Научих, че и двете момчета бяха оператори на тежкотоварни машини - булдозери, багери и кранове.

Но по пътя към ресторанта, темата на разговор не бяха тежките съоръжения. Бяха колите. Колата на Далас беше двутонна Акуа от 56 година и бял Бел Еър Шевролет, излъскана до скърцане (нямаше дори отпечатък от пръст върху хромовото покритие) с бяла тапицерия. Спомнях си за моя Чевии от 39-та и разбрах колко важна ми изглеждаше преди 10 години.

Нещо, обаче, не беше наред. Докато говорех за двойни зъбци, двойно разнообразни и тройни карбуратори, аз просто не бях там, влязохме в едно сепаре в ресторанта. Сервитьорката донесе водата ни и си отиде. Вдигнах чашата. Студена. Чиста. Нямаше страх от бактерии. Огледах се наоколо в другите уютни сепарета. пълни с хора, които щастливо поглъщаха купчини от хамбургери и френски пържени картофи и рибки. Далас и Лари не забелязаха, че изведнъж се умълчах. Всеки един тук изглеждаше като поставен в гигантски изолационен балон - смее се, прекарва добре времето си, докато навън бяха тълпите с протегнати просяшки ръце.

Беше прекалено. Ненадейно промених разговора. Започнах да разказвам на Лари и Далас за пътешествието си. Всичко се изливаше - просящите шестнадесетгодишното момче, изгарящо на жертвената клата, безнадеждността, риданието. Погледнах към Далас и Лари. Имаше искрици в очите им - те виждаха всичко чрез мен.

"И най-великото нещо е момчета, че вие можете толкова много да направите, за да се променят нещата там!" - казах аз.

Те бяха съгласни с мен, но идваше неизбежния въпрос.

"Да. Лоурън, бихме искали да помогнем, но как можем? Ние не сме мисионери. Ние караме булдозери."

Да. това бе въпросът. Как?

Месец след разговорът ми с Далас и Лари пътувах по шосето Пасифик Кост към Лос Анжелос с приятели, Боб и Лорейн Гийдж. Боб, висок четиридесетгодишен мъж, с все още младежко лице, беше бизнесмен. Той и неговата дръзка черноока съпруга бяха членове на църквата в Ингълуд, където бях работил.

Бръмчейки по пътя, само крачка от който вълните се разбиваха в брега, започнах да мисля за моята дилема.

Навсякъде, където срещах момчета като Лари и Далас, те бяха готови, нетърпеливи да направят нещо важно. Един младеж бе написал на картичка "Готов съм да умра за Исус!" Държах картичката в ръцете си и изведнъж видях грешката, която правех. Казвам на младите хора да дадат живота си. докато съществуващата система изискваше първо образование което отнемаше години, през което време повечето от тях щяха да забравят пламенния си ентузиазъм. Аз също държах на образованието и работех за специализация в Университета на Южна Калифорния, но имах здрави мотиви, които ме предвиждаха в училището ми, без да губя представата за призванието си.

Знаех, че не можех повече да предизвиквам млади хора, след като нямаше канал за тях. Погледнах навън през прозореца на колата към сърфът, който се плъзгаше и си спомних видението. Беше време да се направи нещо. но какво?

"Лоурън, ти си на милиони мили от тук!" - каза Лорейн, ухилено от предната седалка.

"Най-малко няколко хиляди мили" - признах си.

"Мислех. . . си за децата, как искат да направят нещо, което наистина си струва."

Започнах да разказвам на Боб и Лорейн за шокиращите нужди в света и това, което смятах за губене на младежка енергия. Говорейки, видях, че се насочвам към бележките, които си бях правил на ум. Трябваше да вербуваме млади хора и моментално да ги изпращаме - веднага след гимназията, така че по-късно, дори и да се запишат в колеж, да имат по-задълбочени цели. Щяхме да ги изпращаме за кратки

периоди на мисионерска служба - няколко месеца или година. Всеки щеше да знае, че е заминал за да върши работа, а не да разглежда забележителностите. Всеки щеше да плаща сам пътя си. (Никои нямаше да замине безплатно да види света). Още едно голямо нещо изпъкна в ума ми беше ново, но носеше белегът на сигурността: Каквато и мисионерска работа да вършехме, щяхме да даваме възможност на желаещите от всички църкви, а не само от една деноминация. Удивително ясни ставаха размишленията ми.

Тогава Боб каза четири кратки думи. Обърна се леко към мен и каза тихо: "Нека да го направим!" Знаех, че в този момент нещо бе започнало. Боб не каза: "Ти го направи.", а каза:

"Нека да го направим!"

Знаех, че в този момент нещо бе започнало. Боб не каза: „Ти го направи.“, а каза: „Нека да го направим!“

Понякога Бог говори очебиешо, си помислих, както с видението с вълните на Бахамите. Но точно сега. Той бе говорил чрез четири думи от приятел. "Нека да го направим!"

Измислихме името и поставихме началото на Младежи с мисия през декември 1960г. започнахме да търсим първите си желаещи. Поради нуждата от място за среща със завербуваните превърнах спалнята си в дома на родителите ми в офис.

"Мога да ти помогна да си намериш диван, Лоурън. -предложи Лорейн. - Това ще освободи място за бюро."

Скоро Боб и аз вече носехме диван в моята спалня, превърната в канцелария. С една пишеща машина и използван мимеограф, които поставихме в гаража, започнахме да отпечатваме първите си обявления. Планирахме да ги изпратим на редица пастори за разпространението им сред младите хора.

Включих мама, татко и Джани, сега ученичка в гимназията, да ми помогнат при съгването, адресирането и поставянето на марките на 180 току-що изсушени обяви. Работехме на пода в дневната стая край огромните прозорци, които гледаха към долината Сан Габриел. Сестра ми Филис избяга от групата, защото сега имаше собствен дом, след като се омъжи за лейтенанта от флотата Леонард Грисуолд. Те и двамата бяха преподаватели в Лос Анжелос и Филис очакваше първото им дете през януари.

"Хей батко, как така стана, че няма да ми се заплати за това?" - каза Джани.

"Ще получиш заплатата си на небето, сестричке!"- изсмях се.

Но отново размишлявах за условията, които предлагахме в хартиите, които съгвахме. Служба без заплащане, всъщност да си заплащат самостоятелно пътя! Сурова евангелизация, не екскурзия! И без определяне на срещи.

Когато поставих внимателно вързопите с писма пред местния пощенски служител, си представях отговорите, които щяхме да получим от всеки. "Вече ни е идвала тази идея!", казват Всички, Това е страхотно!"

Не чаках дълго реакциите, но едва ли бяха това, което очаквах. О, младежите бяха развълнувани. Вече получавахме отговори от потенциални доброволци. Татко ме накара да бъда по-внимателен спрямо факта, че някои от лидерите бяха по-малко ентузиазирани. Татко вече не бе пастор в църква, той като бе избран за местен служител в нашата деноминация -със специална папка за мисии. Реших да отида в Спрингфийлд и да им говоря за необходимостта от мисии.

Бяха достатъчно сърдечни към мен, младият новак, но изтъкнаха всичките проблеми в моя план. Неопитните млади хора биха били експлозивен елемент отвъд морето, обясниха те. С нарастването на национализма и политическите размирици, деноминацията беше претърпана с работа да предпази опитните мисионери от

изгонване. Съществуваха и усложнения поради различните култури, както и действителни, опасности и болести. Последното нещо от което се нуждаеха беше тази банда от младежи, търсеци силни усещания, усложняващи заслужаващата времето и труда си работа, която истинските мисионери се опитваха да извършат.

Единият от мъжете изглежда ме видя, че оклюмвам, защото се наведе към мен и направи контра предложение.

"Сега, Лоурън, ако искаш да изпратиш ваканционни доброволци, кажи на някои добре установени обединения, където могат да бъдат надзиравани."

Той направи пауза, за да може идеята да улегне.

"Ако си съгласен на това ще стана на събранието и ще аплодирам!"

Защо не? Помислих си. С Връщането си в Калифорния научих за голяма възможност в Либерия за оператори на тежкотоварни съоръжения да построят път през джунглата. Веднага се сетих за Далас Мури и Лари Хендрикс. Обадих се на Далас в Бейкърсфийлд и обясних как той и Лари могат да бъдат най-първите ни доброволци. Когато ме попита за парите, обясних му, че ще трябва да се финансират сами. Далас каза, че ще разговаря с родителите си и Лари и аз чаках няколко дни изпълнени с грижи. Най-после той ми позвъни. Спрях дъха си, когато той започна бавно да ми разказва как е разговарял за това с пасторите си и родителите си и . . . ами. . . те чувстваха, че всичко е наред.

"Чудесно! - изкрещях в себе си. Действително започна!"

Тогава Далас добави още нещо:

"А що се отнася до парите. Лоурън, ще продам моя Чевеи."

Лорейн Тийч продължи да работи всеки ден без заплата, както и всички нас. (Личните ми приходи идваха от случайни предложения, които ми се даваха в дните, в които говорех.)

Преди Далас и Лари да завършат подготовката си за заминаване за колонията на прокажените в Либерия, още няколко младежи се присъединиха към нашата организация и се подготвиха да заемат мисионерските си постове. Бях толкова зает с разузнаването на възможностите за вербуване, че бях в Нигерия, когато Далас и Лари заминаваха за своята година в Либерия през октомври. Татко ми писа в писмо, че са имали велико изпращане. Татко и другите са се натрупали около двете момчета на аерогарата в Лос Анжелос, положили са ръце върху им и са се молили за тях. Тогава Далас и Лари са се качили в реактивния самолет 707 TWA за Либерия.

Фантастично! Мислех си, прибирайки писмото. Първите двама младежи с мисия бяха на път. Все още не бяха вълни, но това беше началото. Просто знаех, че хиляди скоро ще тръгнат като Далас и Лари.

Връщайки се в Щатите, планирах да прекарам един ден с леля Сандра. Тя и чичо Джордж ме бяха помолили да ги посетя. Тя ми каза, че имали нещо да разговарят с мен. Бях сигурен, че ставаше въпрос за работа - много добра работа. Обадих се на леля Сандра и й казах, че мога да намина по време на пътуването си. И така още веднъж бях добре посрещнат в удобния свят на Джордж и Сандра Мийхън.

Въртях се в копринените чаршафи и гледах втренчено в небето. До късно не заспах и сега слънцето бе високо, обливайки елегантната спалня с белота. Днес без съмнение леля Сандра щеше да ми предложи работа и трябваше да и кажа, че съм чул гласа на Бога, Който ми казваше да поема друг път. Щеше да бъде трудно. Въпросът бе, дали щях да продължа да се подчинявам? Прекарах пръст по монограма, избродиран на копринените чаршафи на леля Сандра. Наистина се наслаждавах на красивите неща откакто разнасях упорито вестници, за да си купя ботуши Чипуа и Чевеи боядисан в синьо-метализе, започнах да ценя качествените неща. Прекрасно чувство се изпитваше

да седиш всред тези неща, да се возиш в кадилака на леля Сандра, дори и случайно да покараш.

Погледнах часовника си. Девет часа. Позвъних на Хокинс. който се появи след няколко минути, носейки ми поднос със закуска, съставена от любими неща - зрял пъпеш, вафли, яйца, бекон и висока чаша прясно изцеден портокалов сок.

Ядох на бързо и слязох долу. Чичо Джордж вече бе тръгнал но аз преминах през отворената френска врата в задната част на кухнята, намирайки леля, която ме чакаше на терасата. Тя стана и ме поздрави със студена целувка по бузата. Гейл. боксерът, се въртеше около краката ми. лижейки ръцете ми.

"Лоурън! Добро утро. скъпи! Как спа?"

"Добре - казах с половин уста- само. страхувам се, че малко дълго!"

Отидохме към лепената мебелировка и седнахме.

"Лоурън, толкова се радваме, че имаше възможност да наминеш. Аз. . . Бяхме загрижени да разберем дали би дошъл да работиш с чичо Джордж."

Ето! Въпросът, на който знаех, че ще трябва да отговарям, бе настъпил моментът. Наистина държах на тази жена и толкова добре разбирах великодушието на поканата от чичо Джордж. Това, което предлагаша бе шанс да стана част от техния мултимилionen семеен бизнес - като син, наследник. Ирония бе, че заставах пред същото изкушение, пред което бе застанал баща ми преди толкова години, когато Сандра и Арнет великодушно се бяха опитали да помогнат с образованието му. И сега, аз, следващото поколение, стоях пред същия тест на едната от същите сестри, фактът, че толкова много държах на нея. усложняваше това, което трябваше да направя.

"Нека да се поразходим" - казах протаквайки отговора.

Гейл скочи и изтича напред, докато ние преминавахме бавно през лепеното пространство към кристалната повърхност на езерото Уорт, което се плискаше в гърба на тяхната собственост. Стояхме заедно, гледайки през обширното водно тяло. Поех дълбоко въздух.

"Не, че не се възхищавам на това, което ми предлагате, лельо Сандра."

"Но казваш не, нали"

Опитах се да опиша, не да обясня, тъй като не можех - как чух това призвание да проповядвам, когато бях на тринадесет години. И как отново, когато бях на двадесет. Бог ми бе показал с видение вълни от млади хора, носещи Благата вест до всеки континент на света.

Като чувах гласа си да разказва за моето видение, той някак си ми прозвуча самонадеяно.

"Чувала съм това. Лоурън" - каза леля Сандра.

Гласът и бе мек, но малко рязък.

"Но, все пак, не можеш ли просто да вършиш своята работа в Щатите? Има много хора точно тук, които се нуждаят от помощ." ("И помисли си за помощта, която би им дал ако имаше хиляди долари на разположение"- каза един глас отвътре.)

Погледнах лицето на леля Сандра и Видях притеснението и загрижеността. които имаше и нож започна да се върти В мен. Не исках да я разочаровам, но знаех, че трябваше да оставя този тест зад себе си. Възвърнах гласа си.

"Не мога, лельо Сандра, просто не мога. Бог ме е призовал за целия свят и трябва да се подчиня."

Леля Сандра се обърна и Взе и двете ми ръце.

"Лоурън. Лоурън. Семейството ни бе Вече разбито поради религията. Нека не позволяваме това да се случи отново. Късмет в работата ти. И предай любовта ми на майка си и татко си. Аз ще обясня на чичо Джордж. Колкото мога по-добре ще обясня."

Свърши се. Преминавах през голямата двойна врата и надолу по широките мраморни стълби, чувайки как Хокинс ги затваря зад мен. Обърнах се веднъж и хванах погледа на леля Сандра в прозореца на библиотеката.

Когато таксито ме отвеждаше от дома на Мийхън. Аз установих, че ще остана верен на своето призвание. Преминавайки по моста към аерогарата, се питах за следващата си стъпка и вълните. Вълните? Имахме Вече шестима доброволци навън или на път да излязат. Едва ли Вълни. Просто тънка струйка.

ГЛАВА ШЕСТА – ПОМОЩНИЧКА, СЪПРУГА И ПРИЯТЕЛКА

Как можех изобщо да предположа, че младата дама в старомодна рокля би могла да бъде от такова значение за мен?

Изминаха две години откакто основахме Младежи с мисия и аз пътувах с нови приятел - Ег и Енид Страч и дъщеря им Дарлийн, на покана за обяд в района на залива Сан Франциско. Русото момиче (предполагах, че беше около 20 годишна) седна в единия край на задната седалка. Беше почти неприятелски тиха и облечена в дебела вълнена рокля - нещо на кафяви и черни карета. Бях срещал много момичета през своите 27 години и си помислих, че тази трябва да е доста консервативна. Отново и отново установявах, че очите ми се отправят към Дарлийн. Тя не ме поглеждаше, но дори не започваше разговор с родителите си, като че ли отношенията им бяха малко обтегнати. Тя имаше хубава коса с цвят на пчелен мед, която красиво допълваше неописуемата и екипировка.

"Имат прекрасни трапези в това място. Лоурън"- каза бащата на Дарлийн, нарушавайки неловката тишина докато пътувахме към хижата на Дайна.

И той се оказа прав. Всички се отправихме към дългите сервирани маси, страдайки от възхитителното разположение. Преминахме към храната с кратки разговори, които прекъсваха дългите периоди от тишина.

"Какво е това Младежи с мисия?" попита Дарлийн ненадейно, а сините и очи гледаха точно в мен.

"А-а, ами, аз... това е, че ние. . .искаме да видим вълни от млади хора, тръгващи като мисионери."

В действителност, нямах какво повече да кажа. Татко скоро бе посетил Далас и Лари в Либерия. Те вършеха велики неща, строейки пътя през джунглата към колонията на прокажените. както и ходейки в отдалечените села, разказвайки на хората за великия Бог. който е създал всички нас. Обясних на Дарлийн ваканционната доброволна програма, възможностите за младежите да подпомагат работата на редовните мисионери със своята сръчност. За моя изненада Дарлийн изведнъж стана по-заинтересована.

"Колко доброволци сте изпратили толкова надалеч?"

"Десет."

Когато казах това, установих, че съм снижил глас. Числото ми звучеше малко нищожно. Все още работех от куфара си. Но вече имах двучленно ръководство! Лорейн Тийдж имаше по-малка приятелка - госпожа Овертон, която и помагаше. Двучленно ръководство и шепа доброволци. Не чак толкова впечатляващо.

"Мисля, че това е много добра идея. Какво ще кажеш, скъпи?" - спасявайки мен, майката на Дарлийн попита съпруга си.

Бащата на Дарлийн се съгласи с известен ентузиазъм, и отиде да плати сметката. Четиримата се върнахме обратно в църквата на Ег Страч, където само моята маслиненна

VW буболечка и една друга кола бяха останали на паркинга. Другият автомобил бе черен Форд39 с по-ниска предна част.

"Чия е тази кола?"- попитах Дарлийн, посочвайки от прозореца на колата на баща ѝ.

"Моя е"-каза Дарлийн."Не е гръмотевична птица, така че я наричам гръмотевична гъска!"

Хм! Това момиче не е толкова боязливо, колкото си мислех. Излязох от колата на родителите ѝ и заобиколих, за да отворя задната врата. Правейки това, забелязах, че Дарлийн хвърли бърз поглед към ретровизора и разбухна косите си с пръсти. Излизайки тя ненадейно се докосна до мен, а аз нямах нищо напротив.

След като родителите и заминаха, Дарлийн като че ли не бързаше. Запътихме се бавно към разпуснатия и черен Форд и говорехме до следобеда. Беше един от идеалните калифорнийски дни с лек бриз, идващ откъм Тихия океан. Научих, че Дарлийн работеше като регистрирана медицинска сестра и работата и я задоволяваше. Самата тя произхождаше от дълъг списък проповедници и мисионери в Божието събрание. Когато казах това, се надявах да видя хиляди млади хора в мисионерското поле, обаче Дарлийн се умълча.

"Не мислиш, че всеки християнин има призвание, нали Лоурън?"- най-последно попита тя.

"Не всеки може да бъде проповедник, но всеки един има призвание."

Направих пауза. Нещо ме накара да допълня негово или нейно собствено. Дарлийн.

Ти трябва да се подчиниш на това призвание - без значение кой се опитва да те изкара извън релсите."

Настъпи нова тишина. Някъде надолу по улицата чувах виковете на деца, играещи в квартала на топка. Страхувах се, че може би съм обидил това момиче и изненадващо се надявах, че не съм го направил. Най-последно тя проговори. И с усмивка.

"Напълно си прав Канингъм!"

Харесваше ми. Нямахше срамежливост, нямаше игри на котки и мишки. Защо изведнъж си спомних Тадж Махал? Радвах се да бъда отново в Южна Калифорния на време, за да срещна Далас и Лари, които летяха обратно от своята година в Либерия. Докато пътувахме с колата, те ми разказаха историята си. Квадратното лице на Далас блестеше от възлание, когато той ми разказваше за построяването на пътя през джунглата и за евангелизаторската им работа през уикендите. Той каза, че това събитие бе най-важното нещо, което му се бе случило в живота. Казах довиждане, знаейки, че каквото и да вършат след това Далас и Лари. Ще носят в себе си свръх измерение - знанието, че са изиграли жизнено важна роля в разпространението на Словото по света.

Въпреки, че бяхме завършили тази опитност с първите си доброволци, беше ми известен невероятния размер на задачата, която стоеше пред нас.

Карайки към къщи си спомних разстройващото преживяване, което имах по време на моето пътешествие в Африка, преди да изпратя Лари и Далас. Посетих едно село, където бях първия човек, който им носеше посланието на Исус. Старият вожд потвърди одобрението си с кимване, когато му казах чрез преводач, че Бог е дал Сина си за света. Наблюдавах, когато вождът и останалите преценяваха решенията си.

Няколко седмици по-късно се качих на самолет за Конго. Погледнах през вентилационния отвор и видях тънък димен стълб- вечерен огън, идващ от село като това, което току-що бях посетил. Тогава видях още две, три. Навсякъде по хоризонта се издигаха димни стълбове от вечерни огънове в селата. Огромността на това, което Исус ни бе казал да правим - вървете по-целия свят и проповядвайте Словото на всяко

същество - ме бодна, като че ли бе графически нарисувано под моя самолет, издълбано от стотиците селски огньове в небесния полумрак.

Далас и Лари се бяха върнали в Бейкърсфийлд. Бях отново на път и установих, че продължавам да си спомням момичето в глупавата рокля. Обадих се на Дарлийн, която бе достатъчно приятелски настроена, но чувствах, че все още се държи на разстояние. По-късно и се обадих пак и писах, но като че ли никога нямаше да намерим начин да се видим. Най-после реших да променя политиката. Научих, че Дарлийн бе отхвърлила плана да дойде в Лос Анжелос да посети леля си.

"Дарлийн, "казах по телефона", искам да те видя. Има полет от Сан Франциско този петък 8 осем часа. Ще те чакам на аерогарата в Лос Анжелос. Ако не пристигнеш, ще долета при теб."

Това беше първата ни действителна среща няколко дни по-късно. Дарлийн беше красива в жълтия си костюм, и всеки рус косъм на мястото си. Все пак държанието и бе все още резервирано. Бях разбалансиран, радвах се на компанията и. но се чудех какво криеше от мен.

На четвъртата ни среща откарах Дарлийн с моята буболечка VW на Връх, който допускаше панорамен поглед към Лос Анжелос. Светлините на града блещукаха като скъпоценни камъни в черно кадифе. Дарлийн основно се опитваше да прегърне далечната страна на моята буболечка.

"Дар. - започнах аз, използвайки галеното ѝ име - има ли нещо, което трябва да ми кажеш?"

Тя погледна точно в мен и каза:

„Ти си добър приятел. Лоурън. Наистина си. . ."

"Имаш намерение да кажеш "но". Но какво?"

"Лоурън, ти наистина беше прав, като каза, че не бива да позволявам на никого да застава на пътя ни да се подчиним на Бога. Имах някого - сърцето ми се сви при тази дума имах казваше се Джо."

Бавно разказът се разгърна, когато Дар втренчено гледаше към сияещите градски светлини. Тя ми каза, че когато била на девет години видяла себе си заобиколена от азиатски деца. Сърцето ѝ казало, че това било призив: трябвало да бъде мисионерка. Но минали четиринадесет години и тя се влюбила в Джо, който изобщо не бил заинтересован от мисионерство. Без да знаят родителите и. Дар възнамерявала да се омъжи за Джо, избутвайки призиванието си някъде дълбоко в паметта си.

Родителите ми чувстваха, че нещо не е наред и бяха загрижени. Затова татко ме принуди да замина с тях на хижата на Дайана онзи ден - те се надяваха, че ще срещна някого, който ще отвлече вниманието ми от Джо. Бях толкова ядосана, че реших да направя минималното - просто да бъда учтива. И облякох най-грозната си рокля!

Аз се изкикотих, но тя се усмихна и продължи. Моят коментар за подчинението на Божието призвание я убедил, че трябва да спре да се заблуждава. Същата нощ тя коленичила и се отказала от Джо.

"Казах на Бога, че ще се подчиня, колкото и да ми струва това! Ще бъда стара мома мисионерка."

Опитах се да я прекъсна, но тя продължи.

"Поисках от Бога да отнеме любовта ми към Джо."

На следващия ден се случило нещо изумително. Джо и се обадил, за да я попита какво се е случило предната вечер в 10.30 ч. Той и казал, че В този момент, вече знаел, че я е изгубил.

"Но, Дар," - казах, когато тя спря да говори - има нещо, което не е наред. Бог ли ти каза да бъдеш стара мома мисионерка или ти изрече от себе си тази част?"

Нейното мълчание ми каза, че бях уцелил. Тя си бе помислила, че за нея служението на Бога като мисионерка, изключва брака. Сега знаех защо бе приятелски настроена, но се придържаше към внимателна дистанция.

Имаше още едно нещо, което трябваше да разбере за това момиче. Знаех сега, че и двамата имахме призвание за мисионерство. Нейният кураж и бодрост ли казваха, че може би щеше да се справи с живота на път с мен. Но дали можеше да свърже механизмите с моето семейство? С мама?

На следващата ни среща откарах Дар в къщата на моите родители - същата, чиято спалня бе превърната в първата канцелария на "Младежи с мисия" преди две години. Минавайки край кактусите и яка (американско растение подобно на лилия) и отивайки към предната врата, установих, че се питам как щеше да протече всичко. Щеше ли Дар да види, че маминия лай беше много по-лош от ухапването ѝ? Щеше ли мама да я хареса?

Мама и татко ни посрещнаха на вратата. Татковото квадратно лице изпълваше вратата, мама стоеше висока, черните ѝ очи приятелски оглеждаха Дар от главата до петите.

"Добре дошла девойко!" - избумтя татко, предлагайки огромната си длан.

Мама нищо не каза. Аз затаих дъх. И тогава.. възможно най-лошото се случи. Мама започна да опипва раменете и ръцете на Дар и избърбори:

„Толкова си костелива.. и полата ти е толкова къса!"

"Аз не съм и тя не е."

Дарлийн отговори моментално без пауза. Тя го каза с усмивка!

"Приятно ми е да се запознаем, мисис Канингъм!"

Дарлийн протегна ръка към нея. сините ѝ очи блещукаха. Около секунда майка ми стоеше, вирейки глава. След това протегна ръце, изсмя се и обвини Дар в прегръдка. Започнах да дишам. Бях намерил момиче, което да понася мама и също да я обича! През следващите две седмици Дар и аз държахме авиолиниите между Сан Франциско и Лос Анжелос заети. Преди Рождество само четири месеца след като се запознахме. Дарлийн и аз седяхме в ресторант Блам. върху изработените от желязо столове, наслаждавайки се на хрускав сладкиш.

"Дарлийн, бих искал да прекарам остатъка от живота си с теб."

Тя измърмори нещо и промени темата. По-късно се опитах отново.

"Сериозно говоря, Дар. Моля те да се омъжиш за мен!"

Този път тя каза: Трябва да помисля"

И след това бързо добави:

"Обмислила съм вече. Да!"

Взех я в прегръдките си и я целунах. Бог ми бе дал партньор и сърцето ми се обливаше в радост!

ГЛАВА СЕДМА - БОГ ЩЕ ВИ ГОВОРИ ДИРЕКТНО

По време на Великденските празници тръгнах за Бахамските острови, два месеца преди сватбата ни. Щеше да е хубаво отново да видя тюркоазено-синята вода и океана след 7 години, но целта ми беше да открия подходящо място за нещо наистина голямо. За първи път от 3 години насам, откакто започнахме експеримента с обучението на тийнейджъри на Хавайските острови, аз реших да изкарам група от стотина и повече души на практическо обучение. До момента бяхме набрали 20 желаещи, но аз жадувах за нещо по-динамично, по-близко до онова, което получих във видението си. Знаех, че Бог често дава предварителна картина на онова, което щеше да

предизвика бъдещи, неизвестни все още събития. Помислих си, че ако имахме 100 души, много скоро щяхме да успеем да обхванем всеки един дом от 30-те острова на Бахамите.

На следващата сутрин заедно с местните лидери посетихме Евангелския храм, ниско панелно здание в Насау, за да обясним желанието си да изпратим там стотина младежи за следващото лято. Казах, че всеки от тях ще си плати пътните. Те ще дойдат, за да работят, а не да играят; ще жертват свободното си лято, заради проекта за евангелизиране. Наименованието на кампанията се обяснява Всичко. Лято за Служение. Ние ще се отдадем в служение на Исус.

Отговорът беше точно такъв, какъвто се надявах да бъде - сърдечна покана. Напуснах църквата развълнуван. Когато се върна след няколко дни ще мога да разкажа на Дар, че вече ще работим върху нашия първи голям проект на YWAM.

Нямах търпение да се върна в Калифорния. Венчавката ни беше съвсем класическа. Направихме я в провинциалната църква на Дар. Тя вървеше по пътеката между скамейките, облечена в дълга, бяла копринена рокля. Сините и очи блестяха под воала. Бащите ни ни водеха към олтара. Сестра ми Филис пях соло, а съпругът и Лен беше един от шаферите. Джени носеше свещите, докато мама тихо плачеше на последния ред.

Специални гости бяха леля Арнет и леля Сандра. Те седнаха на противоположните места около тържествената маса и разливаха кафето и чая в сребърни сервизи.

"Заповядай, скъпи Лоурън - каза леля Сандра, предлагайки ми плодов пунш. - Годеницата ти е много симпатична и съм сигурна, че ще ти помага в работата."

Тя се зае отново с разливането на кафето, но аз знаех, че сега вече всичко е наред и, че леля ми, която преди се опитваше да ме отклони сега се съгласи с работата, която вършех, защото разбра, че тя беше моето призвание.

Пред Тадж Махал бях молил Бог да ми даде партньор. Разбрах, че това е била молитва за момиче, което също да чувства мисионерско призвание, да може да се впише и в моя налудничав начин на живот и в семейството ми. Дар отговаряше на всички тези условия. Имаше още едно нещо, което бях любопитен да открия, по какъв начин тя ще приеме ролята си.

Решихме точно след медения месец да предприемем мисионерски пътувания през Европа и Азия, за да видим дали Дар ще чуе Божията воля относно нейното място. Прекарахме медения месец в Кармел, Калифорния, след това събрахме сватбените подаръци, а аз поведох Дар, за да и покажа нашето "гнездо"- къщичка с четири стаи в Ла Пуените. Успях да я купя съвсем евтино, като една малка част от цената заплати баща ми.

„Това ще бъде нещо по-сигурно за нас в бъдеще" - отбелязах пред невестата си.

Оставаше 1 година до нашето служение на Бахамите и засега трябваше да се опитаме да живеем и работим заедно и в група. Аз вече имах три години прекарани с различни групи младежи зад гърба си, но за Дар това беше едва началото и не исках тя да се чувства извън борда.

Пътуването ни беше наполовина преминало, когато заедно се озовахме пред Тадж Махал. Пристигнахме при пълнолуние. Стояхме прегърнати вперили очи в тази прилична на перла сграда, проблясваща на синята лунна светлина. Можех да разбера защо един мъж е готов да постави такъв екстравагантен паметник на съпругата си; наистина го разбрах, когато гледах как косите на Дар улавят лунните отблясъци.

Всичко вървеше толкова добре, че това, което се случи по-късно, ме изненада. Бяхме в Сингапур, живеехме в малка стаичка за гости в мисията, построена по време на

Британско владичество. Къщата беше с дебели стени, висок таван, дървени подове и квадратни прозорци.

Един ден влязох в стаята и видях Дар. просната върху леглото. Втурнах се с мисълта, че може би е болна, но когато тя се обърна към мен видях, че очите бяха целите червени и плунали в сълзи - тя плачеше. Не ми отговори нищо. Една муха бръмчеше над леглото, чуваше се как ходжата призова правоверните към молитва. Дар промълви:

"Скъпи. аз.. всички искат да бъде това, което не съм. Навсякъде приятелите ми, които се запознаваха със съпругата ми питаха: Свирите ли на пиано?. Пеете ли? А Дар трябваше да казва кратко "не". Кое Библейско училище сте завършили?" и отговорът: "Училището Сейнт Френсиз са медицински сестри".

"Лоурън, молих се Бог да направи нещо с гласа ми, знаеш как пея. . . Засмях се и я успокоих, че ако държах на момиче, което да пее и свири на пиано, щях да се ожена за такава."

"Струва ми се. Дар, че ти искаш да ти кажа каква ще бъде ролята ти. Много съжалявам: не мога да ти помогна. Това е нещо, което трябва Бог да ти каже лично, директно."

Аз я прегърнах. Беше тежко, но нямаше какво друго да направя, освен да я оставя сама в стаята. Когато се върнах по-късно, намерих Дар щастлива. Тя ме посрещна с думите:

"Лоурън, Бог ми говори чрез историята за Давид и Авигея. Авигея казва, че е готова да измие краката на слугите на своя съпруг. Това е моето служение! Аз ще бъда слуга" - мияч на крака.

Звучеше толкова просто и изглеждаше толкова дребно! Но не ми оставаше нищо друго освен да я прегърна и да стана съпричастен с радостта и. Дар беше първата от многото, които щяха изцяло да се посветят на работата в YWAM, които сами трябваше да открият служението си. което не биваше да следва нечий стереотип: Бог има специфична работа за всеки. И всеки човек ще трябва лично да чуе за нея директно от Господа. Основният критерий си оставаше качествата на сърцето. Дар правилно го беше усетила. Наистина.

След Сингапур я наблюдавах как прилага на практика служението си на "мияч на крака". Винаги бързаше да помогне на нечия мисионерска съпруга в почистването, миенето или гледането на децата. Дар се стремеше да превърне в "дом" всяко местенце, всяка стаичка в която отсядахме. Ако нямаше друга възможност, просто слагаше няколко стръка диви цветя в каната. Тогава забелязах, че нейното служение поема в друга много по-важна посока. Тя усещаше нуждите на хората и отговаряше на въпросите им. даваше им съвети, изслушваше търпеливо идеите и мечтите им. Бях толкова щастлив, че Бог ми беше дал Дар точно преди да започне работата на Бахамите.

Една мразовита февруарска вечер на 1964 година, цялото семейство се беше събрало пред камината. Отсъстваше само Джени, която беше в колежа в Спрингфийлд. Мисури. Децата на Филип и Лен играеха с кубчетата в кухнята. Ние с Дар непрекъснато обсъждахме предстоящото пътуване на Бахамите. Разпънахме картата на Карибските острови върху пода във всекидневната и показахме на мама веригата от точки, представляващи островите от Флорида до Доминиканската Република. Щяхме да насочим всички английско говорещи младежи към островите а онези, които говорят испански, трябваше да отидат в Доминиканската Република за два месеца. Щяхме да пътуваме от Маями за Насау на първи юли. тоест оставахме 5 месеца до тогава, от там нашите групи трябваше да се отправят с пощенските корабчета към островите. Лятото на Служението щеше да коства на всеки по 160 \$ за два месеца, включително с двупосочния билет за самолета от Маями до Насау.

Двамата с Дар непрекъснато обикаляхме и навсякъде, където ни канеха обяснявахме на младежите, че могат да участват в лятното служение, но че ще им трябва препоръка от техния пастор и удостоверение от лекар за добро физическо състояние. Основното, което искахме да разберат беше, че това ще промени живота им. Желаетите се увеличаваха и колкото повече приближаваше първи юли. толкова по-настоятелни бяха молитвите ни Бог да ни изпраща при най-подходящите.

Бяхме в Колорадо и аз говорех пред няколко стотин души за Бахамите. когато забелязах едно момче. Беше на около 18 години, със съвсем права кестенява коса и ме наблюдаваше съвсем настойчиво. По същото Време Дар усетила, че Бог иска тя да заговори това момче в зелен пуловер. След срещата тя се обърна към него и му каза всичко, а той се удари по гърдите някак особено развълнуван, като обясни, че в началото е помолил Бог да ни каже да го заговорим лично, ако трябва и той да замине за Бахамите. Името му беше Дон Стефанс.

Чудех се каква ли ще да е специалната задача на този Дон в работата на YWAM, щом Бог ни го представи по такъв необичаен начин. По време на едно от пътуванията ни ние с Дар посетихме сестра ми Джени В Евангелския Колеж. Тя ни запозна с приятеля си - къдрокос оклахомец на име Джими Роджърс. Седнахме В нашата мотелска стая и им разказахме за лятното служение. И двамата незабавно се въодушевиха от идеята.

С приближаването на първи юли открихме, че ние с Дар нямаме необходимите ни за лятото 320 долара. И така аз продадох нашата двуместна кола VW. Сметнахме, че Всичко е готово, когато купихме три стари училищни автобуса, с които превозихме младежите от Калифорния до Далас, а след това щяхме да натоварим идващите от Флорида.

Една седмица преди полета ни за Насау, нашите три стари автобуса, претърпени с багаж и хора, се отправиха към Флорида. Татко се обади, за да ни съобщи, че Филип и Лен също са решили да дойдат. С нотки на хумор В гласа, той заяви, че мама имала да ни каже няколко думи.

"Какви са те, тате?"

Тя ми каза да ти предам, че това име е Божия идея, или Вие сте луди. И Лоурън. .

"Да, татко."

"Аз съм съгласен с нея."

И двамата се разсмяхме.

ГЛАВА ОСМА - СИНИ ВОДИ, БУРНИ ВОДИ

Автобусите ни се пълнеха с все повече куфари, чанти и шумни момчета и момичета. На летището се изсипаха 146 души плюс 16 испанско говорещи младежи. Всички отлетяхме за Насау.

Докато се организирахме в Евангелския Храм, забелязах две особено активни момчета. Единият беше приятелят на Джени - 19 годишния Джими Роджърс а другият беше 18 годишния Дон Стефанс - момчето със зеления пуловер, с което се запознахме Колорадо. Той, заедно с русокосата си приятелка Даян, винаги намираше какво да свърши и го вършеше просто, без суетене и шум. Може би тези две момчета щяха един ден да израснат като пълноценни работници на YWAM?

Бяхме готови за 8-седмична работа. Разделихме се на 25 групи момчета и момичета, от по 6 души всяка. Най-сетне беше дошъл моментът всеки от YWAM да

прехвърли борда на малката лодка с пощата. Първите 4 момчета вече бяха настанени. Сред големи гроздове банани.

"Колко време ви трябва, за да стигнете до острова?"-извиках към капитана.

Той потри ръце в мръсната си униформа и отговори:

"Не знам, може би 24 часа. ако морето е милостиво!"

После отплуваха. Трябваше да се превозят още 24 групи до Андрос отиваше групата на Дон Стефанс; до Лонг Айсланд. където Джими Роджърс щеше да води 17 души; до Емутера начело с Джени; до Грант Бахама с лидер русокосата приятелка на Дон. Щяхме да разполагаме с шест седмици, през които да разкажем на всеки човек от островите за Исус Христос, а през последните две седмици трябваше да посещаваме домове в Насау.

След като изпратихме последната група, ние с Дар започнахме да обикаляме от остров на остров, за да посетим всички групи. На едно място бяхме посрещнати от шест сякаш изведнъж избуяли момичета. Помогнаха ни да разтоварим багажа си и ни поведоха към "къщи" - стара дървена постройка на някогашно училище с прозорци, подпрени с пръчки. Прашен портрет на кралица Елизабет втренчено ни гледаше висейки над напуканата черна дъска.

"Как я карате, момичета?" - попита Дар.

Не се оплакваха и разказаха, че са били във всеки дом и, че най-хубавото е, че младежите от острова редовно присъствали на срещите, организирани на открито пред магазина.

"Това е единственото място, където има генератор, така че можем да имаме осветление вечер." - допълниха те.

На следващото място ни разказаха подобна история. Младежите работиха упорито и постигаха резултати, които се опитвах да запомня.

1. Дребен търговец решил да следва Христос и решил да продаде стоката.

2. Старец бил изцерен и вече можел да движи неподвижната си ръка.

3. Напълно сляпа жена за първи път в живота си започнала да се учи да чете.

4. Мъж с болки в кръста започнал да стига пръстите на краката си без проблем.

5. Група момчета накарали рибар да ги качи в лодката си. за да ги откара на отсрещния остров. Той отказал, защото се надигнало силно вълнение. Момчетата са помолили и разпенените вълни утихнали. Шокираният рибар се втурнал да вика хората, за да видят и чуят "младите Божии мъже".

Шестте седмици отлетяха и 130-те младежи отново прекрачиха борда на лодките към Насау, за да прекарат в столицата последните две седмици.

Бяхме настанени в стар хангар на Военно въздушните Кралски сили в покрайнините на града. Всичко беше разбито и неизползвано от края на Втората Световна война. От ляво на летището бяха стаите за момчетата, а отдясно за момчетата. Разположихме къмпинговите печки, а Джени и Даян всяка сутрин ставаха в пет часа за да организират готвенето.

Докато се подготвяхме за последните дни в Насау, отново прегледахме направените бележки. Около 6000 души бяха проявили интерес към Христос. В резултат на усилията ни бяха организирани две църкви. Но най-добрите резултати се проявиха не в статистиките, а в опитностите. в преживяванията. Като например един случай, когато две момчета от YWAM спрели мъж, втурнал се в бар с ръка в джоба на якето. Той стоял и ги слушал после изведнъж паднал пред тях и със сълзи на очи се отдал на Исус. След това им показал какво носи в джоба си- имал пистолет. Искал да влезе в бара, за да застреля жена си. а вместо това я привел при Исус. Двамата заедно станали първите основатели на местната църква.

Планът ни беше да обиколим всички жители на Насау. Започнахме срещи, митинги, посещавахме домове, но с всеки изминат ден ми се струваше, че няма да можем да завършим лятото до край. Хората с напрежение следяха струпването на тежки черни облаци по хоризонта, говореше се за тропическа депресия и порои. И всичко започна. Всяка вечер (винаги в края на обиколките ни) небето сякаш се отваряше и се изливаха тонове вода. Децата се връщаха весели и пееха, неподозиращи евентуалната заплаха, а аз се оглеждах наоколо, в нашите хангари, от тавана на които сега тук-там струеше вода.

Какво въведение към евангелизирането! Ставаше все по-лошо. На 22 август чух, че се е сформирал ураганът Клео и обикаля Атлантика. Втурнах се към метеорологичната станция, за да разбера подробности. Думите му бяха:

"Сър, ако имаше някакъв начин да отпратя семейството си, веднага бих го направил."

Ураганът беше преминал с разрушителна сила през Хаити и Доминиканската република, където, слава Богу, всички 16 души от YWAM. бяха живи и здрави. Бурята бушуваше по това време в Куба и може би щеше да се насочи направо към Насау.

Евакуирахме се от хангара и си преселихме в Евангелския храм. Момчетата постлаха избените стаи с надуваеми дюшеци, а момчетата спяха между столовете горе.

И зачакахме.

Докато водата и вятъра напирала по прозорците, ние се събрахме за молитва. Молехме се не толкова за себе си, защото се чувствахме на сигурно място, а за хората, с които се бяхме срещнали по островите и в предградията и бедните квартали на Насау.

Онази нощ когато бурята атакуваше острова, аз осъзнах, че много от нас опасно бяха пропуснали да наблегнат върху основната част на Благовестието на Евангелието. Исус ни е казал, че има две важни задачи. Едната е да обичаме Господа с цялото си сърце, душа, ум и сила; а да се учат хората на това. беше евангелизъм. Другата заповед беше да обичаме ближните си както себе си. Имаше две страни на единното Благовестие: да се обича Бог и да се обича ближния. Беше невъзможно да бъдат разделени и да се говори за всяка една от тях поотделно. Вече усещах цялата нова концепция в мисионерството - трябваше да се комбинира евангелизма с милосърдието.

На следващия ден две стъпки вода беше заляла крайбрежната улица на Насау, но бурята беше изгубила силата си. Дойде едно от момчетата и съобщи:

„Току що чух по радиото, че ураганът Клио е убил 138 души, а стотици са изчезнали или са останали без дом.“

Погледнах Дар и разбрах, че и тя си мисли за несигурно построените градчета и примитивно живеещите по островите хора. Предложих да се молим. Сведохме глави и се молехме за онези, които бяха изгубили и малкото, което имат, за онези, които бяха без дом и без семейство. Почувствах, че имаше нещо което можехме да направим - можехме да раздаваме храна, дрехи, строителни материали, можехме дори да намерим хора, които да помагат при поправката и строителството на къщите. Но за да се помогне на толкова хора, щеше да ни е необходим кораб за превозването на тоновете вещи. кораб пълен с младежи, готови да помогнат и на практика да приложат Исус като единствената алтернатива за техните проблеми.

Но това беше само мечта, не можехме, да направим нищо друго, освен да опаковаме нещата си и да се приготвим за връщане обратно, но знаех, че в духа ми беше посадено нещо ново. Ние християните трябваше да се докоснем до онези области от живота на хората, където са били най-наранени. Да, нещо ми беше показано чрез урагана Клио, нещо в духа, което неизвестно кога щеше да пусне стебло и да израсте.

ГЛАВА ДЕВЕТА - ПЪТЯТ КЪМ "ИЗБАВЛЕНИЯТА" **("ОСВОБОЖДЕНИЕТО")**

Ние с Дарлийн запалихме колата и се отправихме на изток към Спрингфийлд. Късният ноември не обещавахе хубаво време, но то не можеше да бъде по-лошо от урагана Клио. Ние с Дар се борехме с противоречивите си чувства онази сутрин, когато напуснахме къщичката си. Бяхме тъжни, защото само преди няколко дни научихме, че леля Сандра е болна от рак.

От друга страна бяхме щастливи, защото приближаваше срещата ни с Томас Зумерман - главен завеждащ на Божиите събрания. Мога да си представя вълнението, което предизвика откритието ни, че църквата би могла да води младите хора към ефективна евангелизаторска работа. Мечтата ни беше осъществима! Бяхме отворили YWAM за всички деноминации, но все още искахме да останем вътре в Обединението.

И така, бях сам, влязох в сградата, където се помещаваше Съюза и се отправих към 3-я етаж. Тези хора бяха отдали младостта си, за да проповядват и да ръководят конгрегации, те са били отворени към пионерска дейност. За това нашите отчети за Бахамските острови сигурно са ги впечатлили. Те знаеха каква голяма работа свършиха момчетата и момичетата.

Секретарят ме въведе в офиса на завеждащия. "Здравейте, брат Зумерман..." "Брат" беше специално обръщение на уважение в нашата деноминация, което целеше да се подчертае, че ние сме братя и сестри в Божието семейство. Брат Зумерман се ръкува с мен и ме погледна иззад бюрото си. Той действително беше чул за Бахамския експеримент. Но бърках, като си мислех, че ще срещна отклик и готов чек за работа извън моята църква. Докато си говорехме спокойно се оказа, че нови дейности като нашата трябваше да останат под чадъра на организацията, а не извън него като автономна. Имаше място за мен в Съюза, но трябваше да остана само в него. Накрая ми беше предложена постоянна работа, включително отлична заплата, екип и определен бюджет. Думите на Зумерман бяха:

"Можеш да продължиш работата си. Лоурън. но трябва да се съ согласиш на по-подходящ за управление брой хора - примерно 10-20 души на година."

Сърцето ми отиде в петите при това предложение - звучеше толкова разумно и сигурно. Само че беше толкова далече от онова, което Бог ми беше казал да правя: да изпращам вълни от младежи от всички деноминации към различни райони за евангелизиране.

Опитах се да обясня онова, което чувствах, че Бог иска да бъде свършено, а то беше много, много по-голямо от двадесет души на година.

"Сър - казах аз - идва ново поколение, по- различно от Всички, които сме Виждали. Брат Зумерман ме увери, че от години работи с младежи и добре ги познава. Докато се опитваше да ми обясни резервираността си относно плановете си, можах да Видя неговата дилема. Ако съм имал неговите отговорности като водач на хора, на голямо движение, ух!ф съм да имам нужда от хора, готови да работят в съгласие, готови да се съобразяват с правила в името и за доброто на общите интереси. А аз би трябвало да напусна групата ако не желая да играя според техните правила.

"Господи, това наистина ли си Ти "- си казах наум.

Но разбрах, че вече знам какво трябва да правя. И ако действително бях сигурен в онова, което Бог ми казва трябваше да се подчиня и да поема последствията. Брат Зумерман се съгласи, но и той нямаше избор. Върнах се в мотела, където вече бяха пристигнали Джими и Джени. Обсъдихме случилото се и сякаш имаше нещо неестествено, ненормално в решението, което бях взел.

"Хората ще си мислят, че са ме изритали." - казах аз.

Замълчахме. Отново и отново се връщах към случилото се. Аз не исках да демонстрирам непокорство, но някакъв зародиш на нещо подобно сякаш заседна в мен.

Върнахме се в Калифорния, но не продължихме да работим за Съюза; беше ни трудно, и за семействата ни. но трябваше, защото знаех, че сме постъпили правилно.

След изкушението в пустинята. Христовото служение е било освободено и започва. Погледнах напред към бъдещето. Изглеждаше така, сякаш се бяхме качили в кораб, който скоро трябваше да бъде пуснат на вода.

Осем месеца след завръщането ни от Бахамските острови почина леля Сандра, което остави горчив вкус в сърцата ни. Специално се върнах на изток, за да я видя след операцията. При срещата ни на летището тя съвсем не изглеждаше като човек, преживял операция от рак на гърдата. Лицето и все още беше красиво, косата и внимателно фризирана, маникюра - добре поддържан. Беше облечена в жълт костюм, който прикриваше дефекта от хирургическата намеса. Леля ми разказа, че вече посещава Баптистката църква и дори пее в хора:

„Това ми помага Лоурън. чувствам, че правя нещо за църквата.“

За себе си отбелязах, че тя не каза, че пее за Бога. Беше дошло времето да направя нещо много важно - леля ми умираше и трябваше да и обясня как да приеме прощение на греховете си, как да отиде при Исус. Седяхме в празната църква и мълчахме, а аз си мислех, че е време да действам.

"Лельо Сандра, не искаш ли сега да отдадеш живота си на Исус Христос?"

"О, да, Лоурън!" - отвърна тя с бляскав поглед.

Започнах простичка молитва, а леля повтаряше след мен. отдавайки се на грижите на Господа. Тръгнах си с мисълта, че за последен път виждах леля си.

Беше януари, но в южното полукълбо царуваше лятото, бяхме в Нова Зеландия. Мислено се върнах с шест години назад, когато беше създадена YWAM. Бяхме започнали с 22-ма души, които обучихме по време на експерименталните първи години, за да достигнем до цифрата 146 души, които работиха на Бахамските острови и в Доминиканската република. Оттогава всяка година желаещите младежи предприемаха подобни пътувания по време на училищните ваканции. Вълните от хора нарастваха и успяхме да изпратим наши членове в Западна Индия, Самуа и Хавай, Мексико и Централна Америка. И все още ни се струваше, че нещо липсва. Въпросът, който ни занимаваше с Дар, беше защо имаме толкова малко работници. Четири и половина години след сватбата ни набирахме стотици желаещи временно за през лятото да работят за делото, но всички които постоянно работеха, бяхме общо осем души. Мислех, че трябваше да стане нещо, което аз нарекох "освобождение" и което може би щеше да отприщи човешките ресурси, за които ми говореше Бог. Може би в Нова Зеландия се криеше отговорът.

На каменистия бряг ме чакаха Джени и Джими, които от 5 месеца вече бяха женени. Заедно с тях беше двойка около 50-те, с които веднага се почувствах като с приятели. Джим Даусън беше строителен инженер и бизнесмен, а съпругата му се казваше Джой и все се усмихваше. За моя двуседмичен престой ми бяха предоставени "най-люксовите стаи" от редицата колиби в къмпинга.

Дошлите бяха около 150 души. Разказвах им за новата ни идея да изпращаме млади хора като мисионери. След двете седмици в Големия превал щяхме да ходим на посещения в Оукланд, след което се надявахме някои от присъстващите да ни придружат и в Южния Тихоокеански район.

Бях пристигнал като лектор, но се оказа, че аз трябваше да се уча на нови идеи в този изолиран остров. Първата идея дойде от самите деца. Те имаха практика на водителство, която ме впечатли и заинтригува. Те чакаха да им се "даде" глава или стих от Библията без да знаят препратката или от коя точно част на Библията са те. След

това пристъпваха към търсенето и прочитането на главата и стиха. Те смятаха, че ключът към този вид водителство е пълното отдаване и подчиняване на Святия Дух и Исус Христос.

Изненадах се от още нещо. Лекторите бяхме 5 души. Ръководителите на лагера ни извикаха, за да се молим Бог да ни открие кой ще говори, какъв ред и кога. По време на молитвата щяхме да искаме Бог да каже всичко това на всеки един от нас поотделно. Опитах се да скрия изненадата си, но всички присъстващи бяха опитни християни, така че не биваше да се съмнявам в нищо.

Изведнъж в главата ми прозвуча името на един от нас. Когато директорът попита, всички останали съобщиха абсолютно същото име!

След като привършихме работата си в Оукланд, Джим Даусън ме изпрати с думите:

"Лоурън, знам, че имаш известни планове, но ние с Джой, да, вярваме, че чухме нещо от Господа. Бихте ли дошли с нас?"

ГЛАВА ДЕСЕТА - ПРИ БОГ СЕ ОТИВА С ЧИСТО СЪРЦЕ

С интерес разглеждах двуетажната в скандинавски стил къща на Даусънови.

Джим ме поведе към гостната - просто мебелирана, уютна и приятна със собствен изход навън. Спомних си как Бог ми беше казал, че трябва да се изолирам от хората за пост и молитва и се обадох на Джими и Джени, за да им кажа, че няма да мога да им помагам за подготовката на предстоящия аутрич - практика за около седмица.

"Добре, направи това, което чувстваш за правилно, Лоурън" - отвърна Джими бавно с оклахомския си акцент.

Но си представях мислите му:

"Какво искаш да кажеш с това, че няма да те има седем дни? Каниш се да постиш, докато ние свършим цялата работа?"

Но Джими не каза нищо подобно, беше твърде лоялен. Затворих телефона и коленичих върху зеления килим до леглото. Да, точно това трябва да правя, да се моля. Цял живот бях слушал за святостта. Струваше ми се, че святостта е другото наименование на израза "да отдаваш правилно предимство" на нещата в живота си. За мен онази седмица беше необходимо преди всичко да остана насаме с Господа.

През първите два дни често се молих на колене, разхождах се из стаята и се молех, после сядах и се молех, излягах се на пода и се молех. Много време отделях за четене на Библията. Но през повечето време просто чаках.

На третия ден от поста се случи нещо. за което мога да употребя единствено думата "операция", "душевна операция". Лежах по корем на пода и изведнъж усетих острия скалпел на съвестта да се забива:

"Спомняш ли си Спрингфийлд?"

Моментално пред мен изникнаха острите думи срещу ръководителите на нашата деноминация и особено срещу брат Томас Зуерман. От две години аз се чувствах отхвърлен от тях и в сърцето си започнах да отричам собствените си корени.

После скалпелът се заби отново в душата ми. И отново. Изведнъж пред мен се изправи собствената ми гордост - видях себе си колко често в моята работа съм искал хората да виждат човека, а не Бог. В главата ми прозвучаха думите на мама:

"Сине, ако се възгордееш. Бог няма да може да те употребява".

След това Бог посочи мисловните ми грехове, сексуалните ми фантазии. При появата в съзнанието ми на моите грехове - мисли, постъпки или качества, аз ги изповядвах и молех Бог да ми прости и да ми помогне да ги преодоляя.

След като почувствах, че операцията свърши, седнах и написах писмо до Зумерман. Същата вечер седнах на леглото си със съзнанието за чист ум и душа.

Към края на седмицата на моя пост аз стигнах до точката, която е повратна за всички, които търсят Божия глас. Господ може да бъде ясно чут само ако при Него се отива с чисто сърце.

Започнахме да раздаваме брошури и малки книжки по улиците на Оукланд. Спряхме колата пред кафе клуба, където се събираха вярващите, взехме останалите купчинки книжки и слязохме по стълбите, където в червено-черната зала ни чакаха кафе и евтини сандвичи, предназначени за онези, които щяха да проявят интерес към думите ни.

Започнаха да идват хора на групички от 4-5, докато накрая се събраха около 30-тина души. Гледах 17-19 годишни момчета, облечени в шорти или тесни модерни панталони, момичетата в минижупи и женски обувки. Погледът ми беше привлечен от вида на едно момче с типично полинезийски черти. Може би някои от тези 30 момчета и момичета щяха да станат добри мисионери! Може би щяха да се отправят към Филипините или Западна Африка, или дори зад желязната завеса?

Поех дълбоко Въздух и започнах да говоря за нашия план на действие. Трябваше да отидем в Понсонби. Полинезийско гето, в което живееха огромен брой маори, самоа, тонгайци и други островни жители. И отново сякаш се отвори лицето на младежа от полинезийски произход - той задаваше кратки и ясни въпроси. Казваше се Калафи Моала.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА - УВЕЛИЧАВАНЕ (РАЗВИТИЕ) НА ВОДИТЕЛСТВОТО

Бяха минали две години от времето, когато за първи път Бог ми изяви стратегията си за създаване на краткосрочно училище като част от Неговия план за обучение на млади мисионери. Малко от децата, които срещнахме, бяха имали предимството като Дар и мен да растат в семейства, представляващи миниатюрни училища. У дома ние се бяхме научили на Божиите пътища, на това как Той пречиства, как промисля за всичко, как ни води. Бог искаше такива преживявания да съпътствуват всички от YWAM, особено онези, които трябваше да работят дългосрочно. Всичко това Той ни го показва чрез специално водителство според принципа на мъдреците. Бог желаше училище подобно на семейство, което трябваше да бъде в Швейцария.

Беше трудно да се повярва, че беше изминала една година, откакто дойдохме за първи път в Швейцария, за да търсим място за училище. Изминалата година беше пълна с експериментиране и неуспешни стартове. Но точно миналата седмица един приятел забелязал стар, затворен за посетители хотел. Приятелят ми си помислил, че мястото би било подходящо за нас и затова ние с Дар се разходихме до там, тикайки количката на 14-месечната Керън.

Ето го и него, голям пететажен стар хотел с външна гипсова замазка и стари зелени капаци на прозорците. Обиколихме го целия, вървейки по обширна поляна отпред с високи кленове, закриващи някогашната външна кафетерия. На покрива имаше изписана, но вече повредена от атмосферните влияния табела "Хотел Голф" ("сигурно наблизо има игрище за голф"-отбелязах аз). Постояхме малко отпред на полянката, наслаждавайки се на изгледа към близките пасбища и крави с големи звънци ("Чуй, Лоурън, чуват се звънците на кравите".) и, разбира се на величествените Алпи, 72 неясно очертани на хоризонта.

Открихме собственичката в двуетажната пристройка близо до главната част на хотела. За наше облекчение тя говореше английски и ни обясни, че е заинтересована да го даде под наем и ние, разбира се можем веднага да го разгледаме. Жената ни даде няколко ключа с думите:

"Ако имате нужда от нещо, мосю, кажете. Хотелът е затворен от няколко години, но всичко в него е по местата си."

Със странното чувство, че може би често ще извървяваме това разстояние до предната врата, завъртях ключа и влязохме. Посрещна ни силна миризма на влага, фини паяжини висяха по ъглите на предверието. Фойето беше мебелирано с някога красиви столове и дивани с копринена дамска. Дарлин сякаш не забеляза избелелите и захабени мебели. Тя кроеше планове:

"Бихме могли отново да тапицираме мебелите и ще имаме едно чудесно местенце, Лоурън. Просто виждам как децата са събрани тук и си почиват между лекциите. Погледни тук! - тя пусна Керън да лази по избелелия ориенталски килим. Няколко френски портални врати водеха от предверието към столовата, която би могла да се превърне в идеална класна стая. Изкачихме стръмното стълбище и обиколихме всичките пет етажа и 32 стаи.

Тогава Дарлин "откри" нашата стая. Тя беше в ъгъла на втория етаж и имаше собствена баня с голяма вана и френски прозорци, готови да уловят бриза и да позволят на музиката от звънците на кравите да нахлуе вътре.

"И така, ти смяташ ли, че това може да ни бъде дом за известно време" - попитах с усмивка.

"О, да!"

Отново обиколих хотела, като си представях какво би могло да се направи. Целта на училището нямаше да бъде да пълни главите, а да променя живота: да увеличава вярата в Бога и да учи за Неговия характер и за това как нашия характер би могъл да стане като Неговия. Тук бихме могли да се привържем към Господа и един към друг. Тук можем да учим за двойствената природа на Благовестието, на Евангелието. Тук в тази неприятно вмирисана сграда(почти като в конюшня) би могло да се роди училище, което да посреща стотици младежи дошли да познаят Бога в дълбочина и да се научат как да Го правят познат за другите.

Пристъпих в столовата. В тази бъдеща класна стая момчетата и момичетата ще се занимават три месеца, след което и ръководство и студенти ще поемат пътя на практическото обучение за още шест месеца. Заедно ще се доверяваме на Бога да отговаря на нуждите ни. заедно ще прилагаме на практика онова, което е било научено на теория, говорейки на хората за Бога.

Тук ще се връщат младите хора. за да разговарят за вижданията и плановете си ... - казах аз полугласно - и това ще се развива и увеличава..."

Дар влезе:

"Скъпи, собственичката иска да говорим за условията."

"Добре, но нека се помолим най-напред."

Ние стояхме там, в столовата, прегърнали Керън и се молехме. Вярвахме, че Бог ни беше довел до тук и сега се молехме Той да осъществи промисъла си за това специално училище. Както се молехме, в съзнанието ми изпъкна Калафи Моала. Аз толкова много желях той да вземе участие в училището, защото знаех, че не е бил обучен като Дар и мен. Калафи би трябвало да бъде с нас. Той се беше оженил за момиче от Тонга, което се казваше Тапу.-Джими и Джени я познаваха и докладваха, че е приятна и че е едно от благородническите семейства. И въпреки това аз не бях спокоен. Калафи носеше големи отговорности в новата си мисионерска работа в Нова Гвинея - прекалено големи за толкова млад човек!

Но засега вниманието ми беше съсредоточено върху училището в Швейцария и върху всичко, което беше свързано с получаването на място. Взехме хотела под наем и предвидихме всичко необходимо за обучението на 36 младежи от 5 националности без да осъзнаваме, че по този начин ние се впуснахме в един от най-основните уроци по Божие водителство.

След онзи пробив в дома на Даусънови в Нова Зеландия, когато преживях дълбока операция на душата, аз вече знаех, че бивайки прозрачно откровен пред човека и пред Бога. можеш да прогресираш в развитието си и все по-добре да чуваш Божия глас. Бях почувствал как се освобождава Божията сила след пречистването и запомних, че при всяко голямо историческо движение на Духа е имало време на изповядване. Можех да разбера защо. Сезонът на пречистването ме беше освободил и дяволът нямаше в ръцете си моите тайни грешки и грехове, за които да се залови.

Никога не съм искал да налагам изповедта на членовете на YWAM, но не се учудвах ако понякога хората я преживяваха. Така че онова, което се случи в началото с приятеля ми Дон Стефанс. не ме изненада.

Всичко започна на 27 декември 1969 г. 3 месеца след като ние с Дар видяхме хотел "Голф" за първи път. На следващия ден занятията трябваше да започнат с първия пристигащ лектор. Дон Стефанс и младата му съпруга Даяна бяха с нас. Те се бяха оженили малко след завръщането ни от Бахамските острови. Онази нощ аз помолих Дон да говори пред групата. Той стоеше пред нас с добре развитото си здраво тяло и ни разказваше как Бог го беше призвал към мисионерство. Било в малка неангликанска църква по време на служба. Той бил коленичил отпред, когато за първи път получил усещането, че трябва да се отдаде изцяло на Божието дело.

Няколко седмици по-късно след лекциите за силата на чистата съвест забелязах, че Дон неспокойно се върти на мястото си. Накрая той скочи на крака:

"Искам да кажа нещо. Аз преувеличих. . . не, излъгах онази нощ, когато бяхме за първи път заедно и ви разказах как ме призова Господ. Той ме призова по начина, за който ви разказах. . . донякъде. Но след това започнах да прибавям някои неща. които. . . не бяха Верни. Аз излъгах. И наистина съжالياвам."

Дон бързо седна, но откровеността му Възпламени останалите да отърсят от себе си натрупаното. Беше нещо великолепно. Не Всеки реши да се изповяда на глас. но В това нямаше нищо лошо. Всеки би могъл да го направи сам, тихо, пред Бога. Изповедта пред друг човек поражда съчувствие и усещането за единство, като подготвя този, който се изповядва за Божие лечение на ума. чувствата и тялото. Изповядването е нещо много добро за душата. Виждал съм със собствените си очи въздействието и предимството на изповедта пред лоялна група поддръжници. След като започнахме да разказваме един пред друг за грешките си. аз отбелязах, че започнахме да се чувстваме много по-близки, сякаш бяхме членове на едно семейство. В онзи момент аз бях готов да умра и за Дон, и за другите.

По-късно, когато студентите се прибраха в стаята си, написаха писма, в които оправяха отношенията си с родители, пастори, учители и приятели.

Запомних малката купчина пликосе върху бюрото на Даусън.

Запомних, че след моето собствено изповядване работата в YWAM започна да се разраства в нови посоки.

Случи ли се същото с Дон?

В края на лятото на 1970 г. Дар, Керън и аз се разхождахме в гората до хотела и разговаряхме за училището. Аз погледнах Дар, която беше бременна с второто ни дете, и си помислих, че този ден ще ни покаже дали идеята за училището е удачна. Нашите 36 студенти се бяха върнали от пътуванията си из цяла Европа и Афганистан и скоро щяхме да научим отчетите им. Разхождахме се покрай боровете и чакахме с нетърпение

да изслушаме разказите на младежите, въпреки че ние с Дар лично можахме да посетим десетина от местата, където бяха настанени наши студенти.

Аз исках да чуя как са прекарвали времето си на мисионерското поле, но още повече ми се искаше да разбера какви са бъдещите им планове. Днешният ден беше велик ден за нас. защото ние с Дарлийн щяхме да видим резултатите от водителството. което бяхме получили преди три години и половина което беше потвърдено от Уилард Канелтон. който получи абсолютно същото слово. Водителството. подобно на пророчеството, има един основен критерий за валидност: дава ли резултати?

Готови ли са тези младежи да приемат нови служения под чадъра на YWAM? Днес ще узнаем, след като студентите се съберат на полянката. Днес ще узнаем.

Късно същия следобед седяхме по столовите си в кръг под клонове пред хотела, а Алпите ни гледаха отвисоко. Дар се бореше с Керън, която се беше залепила като магнит за няколко месечното бебе на Даянови. Джим и Джени също бяха в кръга. Те тъкмо се бяха върнали от Афганистан заедно с групата, на която бяха водачи. Аз ги погледнах и се зарадвах, защото след шест години брак те бяха получили отговор на молитвите си Бог да им даде дете.

И така, ние седяхме под сянката на дърветата и 36 младежи разказваха за приключенията си в Германия, Испания, Франция, Англия, Югославия, България и Афганистан. Почувствах празнота поради липсата на онези, които не можеха да бъдат с нас - до този момент ние се бяхме увеличили и имахме 40 души състав, включително Калафи и Тапу с тяхната група В Нова Гвинея.

Най-накрая дойде моментът, който очаквах - момента, в който щяхме да чуем плановете на всеки един в кръга. Не се излъгах. Един след друг младежите изказваха вярата си, че Бог изисква от тях да останат на автономна работа в YWAM. Това действителност ли беше? Да, ние бяхме започнали процес на развитие и увеличаване на хората, за който толкова дълго бях мечтал. . . момчета и момичета идват при нас за кратко време в училището ни, а след това самостоятелно заминават за Франция, Англия. Германия, Испания. Джени и Джими бяха ходили до Скандинавия.

Аз погледнах Дон и Даяна Стефана защото единствено те седяха тихо в края и все още нищо не бяха казали. Очите на Даяна блестяха, а устните и бяха отворени в широка усмивка. "Дон? - попитах. - Какво става?"

Дон седна в края на стола си и каза, че много се притеснявал тази сутрин, когато го повиках, защото до обед все още не е знаел какво ще правят напред, защото въпреки молитвите им нищо не изглеждало достатъчно ясно.

Бях готов да се откажа. Сякаш нищо не можеше да разпали огъня, не бяхме получили никакво водителство. След това по обед прегледах новия брой на "Таймс", разглеждах снимките от Мюнхен, Германия, на които се виждаха строителните работи, предприети за Летните Олимпийски игри през 1972. Запомних хилядите маршируващи младежи-комунисти в Източен Берлин. Беше ужасяващо, защото нито един от тях нямаше светлинка в очите си. Те приличаха на маршируваща смърт. Той погледна към мястото, където седях и пое въздух, удрайки се с длан по гърдите.

"Лоурън. - каза той - вярвам, че бихме могли да организираме християнски марш в Мюнхен по време на Олимпиадата! Мисля, че ни се отдава блестящата възможност да се срещнем с различни хора от двете страни на желязната завеса и да им разкажем за Исус Христос. Там ще има представители от различни страни, ще бъде нещо като умален модел на света."

Нещо в мен подскочи и аз разбрах, че предложението беше правилно. Нещо повече, не само аз почувствах това. Възгласи на одобрение се разнесоха от всички страни. YWAM беше станала катализатор за реализиране на хора като Дон. Бог беше дал тази голяма идея на човек от нашето училище. Спомняйки си как Дон се изправи

пред цялата група изпълнен с покаяние и смирение, аз се радвах, че именно него беше избрал Господ. Аз му вярвах.

"Колко души смяташ, че трябва да заминат. Дон?" – попитах аз.

Той наведе за секунда очи и каза:

"Двеста."

Цифрата ми се стори малка, но и при такива условия можеха да се вършат подвизи.

И така, това беше повратна точка за нас. Имах невероятното усещане, за вълнуващи събития. Накрая отделихме време за обща молитва и благославяне на студентите, които се пръскаха в различни посоки.

Последни си тръгнаха Дон и Даяна с бебето си. Те запалиха своя микробус "Форд" и се отправиха към предизвикателния Мюнхен.

Имах чувството, че сме в навечерието на нещо много голямо.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА - ОПАСНОСТИТЕ. КОИТО КРИЕ УСПЕХЪТ

С цялото си сърце бих желал всеки да разбере нещо, което аз осъзнах достатъчно рано. За да предотвратя болката -това е най-важния принцип на водителството: Господ ще ни води към победа, но успехът като същност е най-опасното препятствие към слушането на Божия глас.

Ние нямахме и най-малка представа за това. когато се впуснахме в приключението, което ни предстоеше.

Беше мрачен студен ден две години откакто Дон Стефанс за първи път спомена за изпращането на доброволци на Олимпийските игри. Аз си мислех за огромната хайделбергска типографска преса и се притеснявах, че няма къде да я поставим. Пресата тежеше 2 тона, а ние искахме да отпечатаме около 1 милион листа и брошури за раздаване на посетителите в Мюнхен. Отдавна се бяхме снабдили с пари за хартия и мастило и единствения проблем беше. че нямахме място, където да поставим гигантската машина. Всичко трябваше да бъде подготвено, набрано и отпечатано за две седмици.

Разбира се търсенето на място за типографията беше само малка част от проблема. Стотици младежи се готвеха да заминат за Мюнхен. Дон беше предложил само 200 души, но след кратка обиколка в САЩ. Канада, Южна Африка и Европа се оказа, че желаещите са близо 1000. а ние все още нямахме място къде да ги настаним!

Дон беше ходил няколко пъти до Германия, за да търси места за преспиване. По време на първото си пътуване преди две години той разбра, че всяка по-голяма сграда на два часа път от Мюнхен вече е ангажирана.

"В крайна сметка трябва да намерим гараж или нещо подобно, за да можем да вземем типографията на колела.

Това беше последното решение на Дон и аз като луд се опитвах да намеря незабавен отговор на нуждата ни.

В действителност не се тревожех толкова много нито за пресата нито, за спането на младежите. Все нещо ще се обърне, ще се промени - винаги е ставало така. Бяхме открили формулата и тя беше подходяща:

"Всичко е готово и всеки християнин трябва да го открие."

Аз си спомних:

"Само вземете думата, словото от Господа за онова, което Той иска да направи, изкажете това слово на глас и гледайте как то ще се превъплъти в истина."

Преди година, може би месец преди да се роди синът на Дейвид, Бог ни говори да купим хотел "Голф". До този момент, всичко което YWAM притежаваше бяха няколко пишещи машини, малка, вече остаряла типографска машина (значителна стъпка напред от времето, когато Боб и Лорейн ни помагаша в издаването на първия ни вестник) и няколко каравани с коли купени на старо. Но Бог беше казал да купуваме и ние го заявихме. Аз настроих ума и духа си да не се съмняват, че необходимите пари ще дойдат при нас точно на време.

Всяка седмица пристигаше по някаква сума, предназначена за закупуването на хотела. Всички ние също дадохме своята част, дори децата. Ние с Дар решихме, че Бог иска да продадем нашето "гнезденце" - къщата ни в Ла Пуенте и да прибавим парите към сметката. Така и направихме. В последния ден, когато трябваше да се издължим, все още ни липсваха 10 000 долара. Аз отидох до пощата, за да проверя за последен път няма ли нещо за нас, преди да платя. Там, в нашата пощенска кутия ни чакаха дарения от няколко души, които вярваха в онова, което бяхме започнали. Беше ми трудно да повярвам - цялата сума беше 10 060 долара! Просто за куриоз четири поредни дни след като платихме цялата сума, проверявах пощенската ни кутия, но не пристигна нито цент.

Аз просто знаех, че настаняването в Мюнхен ще бъде уредено, и място за типографската машина ще се намери. Но си мислех, че би било по-добре всичко да се установи по-рано, защото до Олимпиадата оставаха само шест месеца.

След няколко дни позвъни телефонът. Беше Дон:

"Лоурън, мисля, че намерихме място за типографската преса и за хилядата деца!"

"Еха! Това е чудесно! И къде е мястото? Къмпинг? Мотел?"

"Ами. . . не, в един замък."

Когато Дон изрече думата "замък", усетих познатото вътрешно вълнение. Беше абсурдно, но докато той описваше замъка за продан, аз вече знаех, че той е за нас. Когато Дон затвори телефона започнах да се моля да купим онзи замък, защото знаех, че той не беше само за временно пребиваване по време на Олимпиадата, а трябваше да стане наша база в Германия. С всеки изминат час ясното "да" вътре в мен ставаше все по-силно. След няколко дни се срещнах с Дон Стефанс в Мюнхен и заедно отидохме да разгледаме замъка. Пътувахме около час през равнина, осеяна с ферми, към село Хурлах. Завихме надолу по пътя и го видяхме, изправен като гигант на хоризонта. Нашият замък! Имаше двойна кули с бойници. Преминахме през портите и спряхме пред масивна, покрита с орнаменти врата.

"Огромен е!" - прошепнах на Дон.

Позвънихме и скоро излезе управителката, която ни разведе из сградата. Всичко беше в блестящо състояние. Замъкът бил построен през XVI век и сегашния притежател, група за социално подпомагане на деца, беше модернизирал сградата на цена, превишаваща два пъти исканата сума за продажба. Имаше стаи и бани достатъчни за 300 души. Но с различните тавански помещения и двата акра земя бихме могли временно да приютим много повече.

"Казахме, че се нуждаем от гараж и тук има - усмихна се Дон. - Достатъчно голям е, за да вместим нашата Хайделбергска преса.

"А вън, - казах - можем да разпънем палатка, за да организираме многолюдни срещи и да провеждаме обучение на младежите.

Върнахме се в Мюнхен с немски преводач и се срещнахме с притежателите на замъка, за да уговорим условията. Чух се, че употребявам термини, които не знаех и

които ми ги даваше Господ. Решихме да заплатим част от сумата през седмицата, а следващата Вноска да направим към края на август, което съвпаднаше с нашите планове за Олимпийските игри.

След няколко минути излязохме с ключовете В ръце. Всичко беше толкова лесно! За една седмица парите за депозита пристигаха от нашите европейски приятели. Вярата ни растеше. Няколко дни по-късно пресата беше настанена в замъка и печатарите започнаха да отпечатват Благовестието на немски, английски и френски.

В началото изглеждаше така, сякаш тази идея не беше от Бога. Случи се не за дълго след като Дон се премести в замъка през март 1972 година, само четири месеца преди игрите. Аз обикалях из Тихоокеанското крайбрежие, за да ангажирам млади хора, желаещи да дойдат за три седмици в Мюнхен. Пътувайки от страна в страна, наистина не очаквах онова, което направи Бог отчасти, защото Неговата дума нямаше какво повече да каже за Олимпийските игри. Бог ни подготвяше за все още далечни събития.

Летях от Сеул за Хонг Конг и стюардесата току-що беше прибрала остатъците от обяда ми. Летяхме на юг към Жълто море. Дигнах щората на люка и погледнах: там някъде се простираше земя, която трябваше да е Китай. Наближавахме Шанхай.

Изведнъж Божият глас се връза В мислите ми:

"Време е да тръгнеш по набеязания път, да Вървиш след кораба."

Бях като вцепенен.

Ти ли си, Господи?" - беше автоматичният ми въпрос.

След Хюрикейн Клио на Бахамските острови аз осъзнах, че нашата мисия има двойствен характер - да обичаме Бог и да помагаме на хората, а корабът би трябвало да бъде като съвършен инструмент за осъществяване на тази идея. Но тази мисъл ме зашемети. Можех донякъде да си представя какво влече след себе си един кораб - търсене на подходящ екипаж, който да отговаря на международните изисквания за мореплаването, трупане на невероятно голяма сума пари за поддържане и оборудване с провизии на кораба за милосърдие. Отново се обърнах към Него:

"Господи, ако ми казваш, че е време да започнем, моля те, помогни ми да се уверя."

Нямах никаква представа колко висока би могла да бъде цената. Няколко седмици по-късно бях в Нова Зеландия и се радвах на завръщането си в тази красива страна със зелени хълмове и множество кораби, обсипали пристанището. Тук бях научил толкова много за Божиите пътища, тук се срещнах с Калафи Моала, Джим и Джой Дауеън и с много други хора, които бяха толкова скъпи за мен.

Сега имахме организирани курсове за лидери на YWAM. Разказах на студентите за преживяванията си на Бахамите и в самолета, когато прелитах над Шанхай. Водеше ли ни Бог към някакъв кораб?

Шестима от нас се събрахме, за да се молим:

"Господи, нуждаем се от помощта Ти. Ти знаеш колко трудно би било само набирането на подходящи хора..." - каза някой.

И тогава се почука на вратата. Отидох да отворя. На вратата стоеше около 30 годишен зрял мъж.

"Какво желаете, сър?" - попитах аз, поглеждайки през рамо към моите приятели, които чакаха.

Човекът започна да говори така, сякаш току-що беше спрял за минута и сега продължаваше прекъснатата си мисъл:

"Защо Бог би призвал към мисионерство някой, който не е опитен?"

Беше глупав въпрос, но желанието в духа ми ме накара да слушам Внимателно. Отворих широко вратата и го поканих да влезе.

"Какво искате да кажете с това "неопитен"?" - попитах.

"Искам да кажа, че всичко, което познавам е морето. Бил съм главен инженер и командир на търговски кораб, но скоро разбрах, че Бог ме призовава към мисионерство! Само че тези неща не могат да се вършат едновременно, нали?"

Разбира се, всички бяхме шокирани от директния начин, по който Господ ни отговори. Морякът търсеше работа, каквато не можехме да му дадем, но неговото идване по време на нашата молитва за водителство, беше наистина нещо вълнуващо. На първо място в бизнес плана ни беше Мюнхен, но вече знаехме, че Бог ни беше дал разпореждане за утрешния ден.

Втурнах се към къщи, за да споделя с флар какво се беше случило и да тръгна към Германия. Нямах да имам достатъчно време, за да посетя Калафи, Тапу и двете им дъщерички. Те имаха 25 души, но бях сигурен, че Калафи работи много успешно.

Дар, аз и децата ни по на 4 години и 18 месеца завихме от главния път от Мюнхен и се отправихме към замъка. Само за една седмица стотици млади хора ще дойдат практически от всеки континент. Заспалото селце и няколкото магазинчета щяха да бъдат просто наводнени от младежи, които се разхождат покрай хижите и бялата католическа църква с раници на гърба.

"Представяш ли си. Дар - казах аз, насочвайки колата към замъка в Хурлах - тук живеят само 1000 души, а ние ще увеличим два пъти населението му само след една седмица."

"Да, а ти. Лоурън Канингъм, осъзнаваш ли. че преди десет години ми каза, че целта на живота ти е да видиш хиляди млади момчета и момичета прегърнали идеята на евангелизма? Ето. те ще се съберат!" - усмихна се Дар.

Това беше интересно, но незадоволителна забележка, защото това вече бяха осъществени цели.

Спряхме пред орнаментираната врата. Дон сигурно ни очакваше. Той и неговата съпруга се втурнаха да ни посрещнат, последвани от двегодишната им русокока кукла.

"Елате отзад!" - припряно каза Дон. - Имаме изненада за вас.

Зад замъка върху поляната беше издигната голяма палатка.

„И така, сега имаме къде да организираме срещите си!“

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА - МЮНХЕН: ЕДИН СВЯТ В УМАЛЕН ВИД

През онази седмица дойдоха хиляди момчета и момичета от 52 националности и представящи 5 деноминации. Тук бяха Джими и Джени, Джи и Джой Даусън - той както винаги елегантен, а Джой с нейната обичайна откровеност.

Планът за предстоящите три седмици беше прост. Всеки ден 500 души под ръководството на Дон Стефанс трябваше да бъдат по улиците на Мюнхен, докато останалите 500 под мое ръководство щяха да останат в замъка за слушане на лекции, четене на Библията и молитва. На следващия ден групите щяха да си разменят местата. Тези, които щяха да заминават за Мюнхен трябваше да стават в 5.00 часа сутринта, да закусват във влака и да се връщат в полунощ. Надявахме се, че ще можем да организираме маршове, а към края на третата седмица да проведем музикален фестивал.

Още първия ден на нашата кампания се сблъскахме с най-лошата съпротива, която бихме могли да си представим индиферентността. Бяхме като неканени гости. Атмосферата в Мюнхен беше карнавална. Беше трудно да не се подадем на изкушението да прекратим опитите да говорим на хората за значими неща. Спортът се

беше превърнал в гигантски идол. в краката му беше целия свят. Компетентността относно атлетиката беше отговора на мира и братството. Немските власти забраниха провеждането на маршовете, които бяхме планирали и ни изведоха извън Мюнхен за осъществяването на музикалния фестивал.

Наложихме да импровизираме. Разделихме се на малки групи, които ходеха по училищните лагери, по парковете, където младите комунисти и пръснатите по улицата хора се събираха, за да се отправят към Олимпийските площадки и стадиони. В селцето на атлетите нашите младежи говориха с граждани от татък Желязната завеса. Когато откривахме някой, който искаше да знае повече, водехме го в кафене или сладкарница, където разговаряхме за Исус.

Получавахме добри резултати, но нещата се придвижваха много трудно. Работихме вече две седмици, а си оставаше все същия голям проблем. В тази уж безгрижна атмосфера все още се ширеше безразличието и незаинтересоваността.

Получавахме добри резултати. Всичко се промени, когато идолът на световното братство чрез спорта се счупи и падна.

Беше рано сутринта на 5 септември. Аз говорех в палатката, когато се разнесе шепот, а лицата на всички потъмняха разтревожени от нещо. Накрая един смелчага се приближи и подаде бележка. Прочетох я без да повярвам на написаното. Арабски терорист се беше вмъкнал в спортното селце, убил двама израелци и взел като заложници още девет. Отбелязах това пред аудиторията и започнахме да се молим.

Разделихме се на групи и молахме Бог по някакъв начин да извлече доброто от тази трагедия. По-късно научихме, че 500-те души, които бяха в града с Дон са правили същото, независимо от това къде се намират. Те коленичили навън по градинките, далеч от оградените с кордон от полицаи райони, където терористите държали заложниците. Други коленичили по тротоарите в стария Мюнхен, трети в нашето кафе. Така всички ние затаихме дъх заедно с останалия свят.

Драмата приключи бързо с експлозив от жестокост - бяха убити 9 израелтяни, 5 араби и един немец.

След полунощ карнавала на Олимпийските игри се превърнал в погребение. Хората се почувстваха излъгани, изгубени. Изведнъж нашите младежи бяха приети, защото бяха в Мюнхен като емисари на надеждата. Ние плачехме с ридаещите и ги убеждавахме, че Исус Христос е отговора на трагедиите като тази. И сърцата се отвориха още същия ден на терористичното нападение млада израелтянка от YWAM приведе млад арабски мюсюлманин във вратата на нейния Месия.

Дар и аз не можехме дълго да стоим настрана и трябваше да отидем в Мюнхен с останалите. Стояхме заедно с групата на входа към Олимпийския стадион и пеехме като насочвахме вниманието към Господа. Един по един хората запълваха амфитеатъра и мълчаливо ни слушаха. След като свършихме около 20-годишна атрактивна млада германка се приближи и ни попита:

"Вие сте Христови хора?"

Дар и аз едновременно отговорихме с "да". Видях как силна надежда, жажда и очакване обгърна момичето.

"Аз не съм Христови хора, но искам да бъда." - изрече тя на неправилен английски.

Заведохме я в кафенето и я представихме на Дон, който свободно говореше немски. Открихме, че тя беше обикаляла Европа, опитвайки се да открие смисъла на живота. Онази нощ тя го откри, отбелязвайки събитието с потреперващи от ридание рамене.

"Сега аз познавам Исус. Аз също съм Христово дете!"

След трагедията с израелските атлети властите в града промениха мнението си за нас. Един офицер от полицията казал на Дон:

"Вие християните сте единственото добро нещо, което се е случвало тук през последните три седмици". Сега вече ни позволиха да организираме марш, дори ни подариха огромно количество цветя, които да раздаваме, докато прекосяваме сърцето на града. От своя страна ние отпечатахме 1000 вестника на нашата Хайделбергска преса, разположена в гаража към замъка.

Листовете бяха буквално разграбени от ръцете ни. На тях бяхме отпечатали снимките на арабина и на израилтянката от YWAM, застанали рамо до рамо и прокламиращи, че единствения отговор за световното братство е Исус Христос.

Трите седмици на Олимпиадата изминаха, като завършиха с драма, която Мюнхен никога нямаше да забрави. Тези три седмици приключиха и за нас. Те ни бяха направили съучастни на човешката болка, но ние усетихме, че те отбелязаха едно ново начало. Чрез голямо дарение успяхме да платим сумата за замъка и вече знаехме, че имаме място в Германия, където ще можем да пуснем котва. Малко преди да съберем палатката направихме дискус. при който младежите в зависимост от водителството, което имат и от следващите им планове, можеха да пускат пари в торбата или да вземат пари от нея. Много от тях се нуждаеха от пари. за да прелетят голямо разстояние, защото бяха решили да заминат за един от нашите 20 центъра и да работят за YWAM. Други пък предпочетоха да постъпят в едно от трите училища, които се бяха появили, следвайки нашия Лозански прототип. Почти всеки се нуждаеше от средства, за да телефонира у дома и да обсъди новите си планове с родителите си. понеже ние наблягахме на поддържането на връзките с домашните, с църквите, а това означаваше, че ще се водят трансатлантически и транс тихоокеански телефонни разговори.

Краят на Олимпиадата ми позволи отново да се съсредоточа върху следващия въпрос, за който имах нужда от водителство - корабът.

Аз някак си знаех само какво да представлява корабът: да е дълъг 500 стъпки, да приюти няколко стотин души. да има място за училище и голям карго трюм, за да превозват различни неща за нуждаещите се по пътя хора. На борда трябваше да имаме медицински екип и стотици млади хора, които да слизат по пристанищата и да разнасят Благовестието. Щяхме да боядисаме кораба бял. за да символизира Божията чистота.

Когато трети човек ми каза, че има плавателен съд, наречен "Маори" за продан в Нова Зеландия, започнах да си правя бележки.

През април 1973 година, т.е. 13 месеца след като Бог ми каза да следвам кораба, аз се отправих към Нова Зеландия, за да разгледам "Маори". Вече бяхме намерили капитан и квалифицирани хора за екипажа, които даже бяха в Лозана и се учеха в училището.

Кацнахме в Уелингтън. Самолетът направи последна обиколка по пистата и ние слязохме на летището с изглед към града, изглеждащ като Сан Франциско.

След това го видях. Можеше да бъде само "Маори", защото изглеждаше точно така както ми го бяха описали приятелите: черен кораб, дълъг около 450 стъпки с бяла горна палуба и оранжево син кил, спокойно врязан в хълмовете. Помислих си с убеденост: "Аз гледам нашата съдба!".

Представителя от Съюза на Корабоплавателната Компания и един от нашите директори в Нова Зеландия бяха с мен. докато се катерех по трапа на "Маори". Действително чудесен съд. Три горни и два долни етажа с места за 920 души и голяма палуба за коли, която можеше да побере 120 тона товар. Имаше ресторант, място за отдих и малка медицинска манипулационна. Аз. без дори да се замислям, знаех, че това е корабът който чакахме.

Нямаше дори и намек за това, че аз пристъпих към най-тъжната грешка, която можехме да допуснем при търсенето на Божия глас. Това е иронична грешка, която се прояви по-късно и точно тогава, когато всичко вървеше отлично.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА - МЪЖЪТ В СЯНКАТА

Мен действително не ме интересуваха парите - ние с Дар, с петгодишната Керън и двегодишния Дейвид все още живеехме в четирите стаи в пристройката на хотела в Лозана. Все пак бях увлечен от паричната страна на водителството и изглеждаше така, сякаш бързо напредвахме в събирането на средства за "Маори". Четири месеца след огледа на кораба изпратих моя административен помощник Уоли Уендж в Нова Зеландия, за да направи уговорките в Съюза на мореплавателната компания относно кораба. Споразумяхме се да внесем депозит от 72 000 долара до 4 септември 1973 година, а останалото да издължим до срок от 30 дни.

По същото време получихме и насърчение. Позвъни ми английски бизнесмен и ми каза, че Бог му е открил да направи нещо за YWAM. Сумата, която той изпрати беше повече от достатъчна, за да внесем депозита. Уоли ми телефонира, за да ми каже, че се разнесли истории из Ново-Зеланската преса, че някакъв млад мисионер претендирал че Бог му казал да купи "Маори". Корабът бил дълго използван и се беше превърнал в нещо като символ на страната. Хората бяха заинтригувани от нашата история и скоро всички новозеландци знаеха за нашата сделка.

Започнахме да ставаме самоуверени. На фона на успеха, който ни беше даден преди, тази самоувереност ни се струваше осъдителна. Направихме няколко изявления в пресата, като наблегнахме на факта, че Бог не само говори на своите хора, но и промисля за тях. На вестникарите им хареса, а едно заглавие гласеше: "Младежите казват: Бог ще ни даде кораба!". Договорихме се корабът да отплува веднага щом издължим цялата сума и да се отправи към Калифорния. Трябваше да пристигне за около месец, тоест в средата на октомври, или два месеца след два месеца от сегашния момент. Бях започнал да хвърча на Високо. И защо не? Всеки ден пристигаше по нещо необходимо: или желаещ да постъпи В персонала, или пари, или дарения; една компания обеща да ни даде безплатна боя, за да боядисаме "Маори" в бяло; Вътрешният декоратор на кралица Елизабет II обеща безплатно да ни даде съвет за Вътрешното оформление; няколко фермера ни обещаха жито и месо, които да раздадем на нуждаещите се. И най-важното-бизнесмен от Манила обеща да поеме остатъка от цената. Всичко, което трябваше да направи беше да изнесе част от фондовете си от Филипините.

Нещата се развиваха бързо.

Всички тези административни задължения ме караха да ускорявам ход. Един ден започнах да чувствам необходимост да намаля скоростта, имах нужда от една седмица, за да остана насаме с Господа в пост и молитва.

Тази седмица всичко се промени.

Седях тихо и се молах, а Библията ми беше отворена на Посланието към евреите. Изведнъж от страницата сякаш се отделиха 26-ти и 27-ми стих на 12-та глава: Още веднъж Аз ще разтърся не само земята но и небето. А това "още веднъж" означава премахването на ония неща, които се клатят.... за да останат тия, които не се клатят.

Сякаш скала притисна стомаха ми:

"О, не! Надявам се, че това не се отнася за кораба!"

На следващия ден, не малко притеснен, позвъних в калифорнийския ни офис, където работеше Джим Даусън.

"Нещо ново за кораба?" - попитах аз.

"Нищо няма, Лоурън."

"Нашия манилски бизнесмен прехвърли ли вече парите от Филипините?"

Нямаше новини и от Филипините. Всички си помислихме, че беше започнало да става опасно. Аз бях сякаш в лабиринт. Думите от Посланието към евреите излъчваха такава голяма сила! Може би те бяха отправени срещу нашия кораб!

През останалата част на седмицата аз се борих с това предупреждение, но нищо не се изясни. Може би да науча нещо повече по време на срещата си 93-мата лидери от YWAM, която трябваше да се осъществи идещата седмица в Осака, Япония. Бяхме имали добри преживявания всички заедно в молитва.

Две седмици преди последния срок, определен за изплащането на кораба, целунах Дарлийн за довиждане и се отправих към летището.

По пътя ми към Осака трябваше да спра и в Сеул, Корея. По пътя си мислех колко решаващи бяха станали тези наши срещи на лидерите. За изминатите 13 години бяхме увеличили семейството си на 200 мисионери от страни, всеки от които ръководеше отделна автономна база. Бяхме свързани с приятелство и духовно чрез общите неща на призванието и вижданията си за бъдещето. Чрез децентрализацията си YWAM се движеше напред чрез общите цели, поставени на срещи като тази в Осака. Общението беше обединяващото звено между нас.

Приближавайки Япония започнах да си мисля, че може би предупреждението, което бях получил чрез Посланието на евреите не се отнасяше за нашия кораб. Малко по малко увереността ми се върна. Като слязох в Сеул телефонирах на асистента си в Нова Зеландия Уили Уендж. Новините бяха добри - нашите 110 доброволци и екипажът от 10 националности работеха упорито и почистваха кораба, търкаха ръждата за да подготвят всичко за боядисване. Добре!

Моята убеденост, сигурен съм в това, беше причината да се изненадам толкова много от последвалите странни събития. Рано на следващата сутрин лежах на пода и се молех. След три дни трябваше да отлетя за конференцията за Осака. Оставаха 10 дни до последния срок за изплащането на кораба.

Аз все пак повече се съсредоточавах в Исус. Стремях се към Него с целия си дух, пеех Му хваления и бях готов да слушам всичко онова, което Духът Му искаше да ми каже.

Изведнъж видях картина. Тя не приличаше на онази с вълните, която бях видял преди 17 години. Този път видението беше ужасяващо ... Видях се пред тълпа от лидери на YWAM. Обявих разпалено:

„Получихме кораба! Бог ни даде парите, необходими за "Маори"."

Тълпата диво се разкрещя, всички размахваха ръце и се блъскаха. Изведнъж видях нечия фигура в сянката от лявата ми страна, която никой не беше забелязал. Погледнах по-отблизо лицето на човека в сянката и видях, че то беше дълбоко опечалено. Тогава почувствах силна болка - това беше Исус! Ние го бяхме пренебрегнали! Ние следвахме кораба, а бяхме забравили Исус! Зарових лице В леглото безсилен да отпъдя ужасната картина.

"О. Господи, прости ми! Аз гледах само към кораба, който ти си ни дал и не поглеждах към Теб! Ние не искахме да те лишаваме от славата, която ти принадлежи и да я дадем на купчина желязо!" - ридаех аз.

Плаках дълго и накрая почувствах, че Бог ме беше чул и че ми прости. Знаех, че не само моето отношение имаше нужда от коригиране. Вече имах важно послание към лидерите от Осака - трябваше най-напред сериозно да поговорим с Господа преди да предприемем каквото и да е било. Направих всичко възможно за да изглеждам весел при пристигането си в Осака. На летището ме посрещнаха Калафи и жена му Тапу,

които се бяха прехвърлили на работа в Япония. Калафи не се беше променил, но имаше нещо в осанката му.

"Изглеждаш почти като член на кралско семейство в Тонга." - казах аз.

Опитах се да не показвам потиснатостта си. Съпругата на Калафи беше много по-дребна от него и много симпатична: с черна къдрава коса и срамежлива усмивка. Поведоха ме към тяхната каравана, опитвайки се да ме подготвят за не особено привлекателното място, където щяха да се провеждат срещите ни.

"Не е Риц." - каза Калафи.

Докато пътувахме си поговорихме за работата им. Може би просто ми се беше сторило, че Калафи сякаш беше потъмнял, посърнал някак. Все пак той беше едва 18 годишен младеж, когато го срещнах за първи път в Нова Зеландия преди години и е естествено да се е променил. Калафи отговори на въпросите ми и с ентузиазъм разказваше за работата им сред студентите.

Паркирахме пред двуетажен скромнен хотел в Оцу Киту извън Осака. Всички приятели се втурнаха да ме поздравяват още щом влязохме в терасовидното фоайе. Настроението на всички беше приповдигнато и аз старателно се опитвах да прикрия мрачната си тайна.

Бях снабден с твърди найлонови чехли, кърпи и чаршафи. Подаде ми ги едра японска матрона, след което ми посочи двете каменни стъпала, водещи към стаята ми. Захвърлих всичко върху шкафа и легнах. Никак не ми се искаше да присъствам на първата ни среща след обед.

На втория етаж имаше зала, където ни чакаха три реда столове наредени в кръг. Заехме местата си.

"Нищо няма да ни пречи" - помислих аз.

Изправих се и всички погледи се впериха в мен в очакване на последните новини относно кораба. Започнах да говоря, но не споменах за видението, което Бог беше дал - с Исус, стоящ огорчен в сянката.

Историята, която разказах беше кратка. Да, Бог ни беше казал да купим кораб и неколкостранно беше потвърдил водителството Си, използвайки всички начини, които ние знаехме. Беше използвал принципа на мъдреците, писанието, беше промислил за пари и хора, беше ни дал вътрешна убеденост. Но всички бяхме почувствали, че сякаш се опитваме сами да поемем водителството, развитието на нещата, постепенно се бяхме обърнали от Дарителя към подаръка.

Реакцията на всички настъпи незабавно и почти анонимно. Тя беше като моята в Сеул. Някои паднаха на колене и дори по очи. Други започнаха да плачат. Скоро всички бяхме разтърсени от силни ридания. Последвалите шест дни се събирахме не да се радваме за това, че имаме кораб, а да изповядваме нашето падение, да се разкайваме за онези случаи, когато не сме поставяли Бог на първо място и сме се опитвали да Му отнемем славата. Изповедите се редяха една след друга, ден след ден. Калафи беше един от първите. Той се изправи с гробовна физиономия и накратко сподели, че има неприятности в семейния живот. Слушах признанието му в недоумение, но не можах да намеря възможност да поговоря с него насаме.

Всеки ден се събирахме в залата в очакване да се надигне отново силното чувство за вина. И всеки ден откривахме нови области и части от нашия живот, които се нуждаеха от пречистване. Болезненото усещане за Божията свършена святост се носеше из залата. Започнахме да чувстваме как на фона на тази святост постепенно на вълни ни обхващаха нашите усещания за греховност. За наш ужас открихме, че бяхме започнали да мислим, че YWAM е любимия Божии инструмент, смятахме се за познаващи вярата много повече от другите. Надникнахме дълбоко в сърцата си и бяхме

отвратени от онова, което видяхме. За първи път се докоснах до онова, което ще трябва да изпитва всеки по време на Великия съд.

Не можехме да направим нищо друго освен да се хвърлим в Неговата милост. На седмия ден, бяхме подхванали тихо да пеем, когато изведнъж над нас се спусна дълбока тишина. Инстинктивно, с духа си разбрахме, че Той беше преминал през залата. Той премахна всяка вина. Ние бяхме чисти, простени.

След радостните възгласи продължих да мисля, че Той ще каже нещо за кораба. Но не чух нищо. Не знаех какво да правя. Можех само да се надявам, че покаянието ни е било направено навреме и някак си чрез правилно преориентиране и обръщане към Исус. мислейки за Него, а не само за кораба. Бог ще оправи положението и ще ни даде кораба.

Но разрешението на проблема не беше такова. Настъпи крайния срок за изплащане на "Маори". Позвъних в Нова Зеландия на Уоли и му разказах какво се случи. Той, естествено, също като нас беше поразен. Помолих го да се опита да получи отсрочка от Компанията. Съюзът се беше съгласил на четири седмици отсрочка, но корабът трябваше да не се мести и да се спрат всички ремонти по него. Около половината от екипажа си бяха отишли по домовете, но 60 души бяха останали в Уелингтън.

"Бихме могли да вземем заем, Лоурън." - предложи Уоли.

Три души ми предложиха да ни заемат пари, за да купим кораба.

Гласът му звучеше убедително, но и двамата знаехме, че не беше време за заеми. Напуснахме Осака с неизяснени позиции и всеки се върна към индивидуалните си задължения някъде по света. Аз се отправих към Калифорния, където трябваше вече да е пристигнала Дар в очакване на "Маори".

В Щатите ние двамата се застояхме в продължителна молитва. Аз се улавях как непрекъснато си мисля:

"Това наистина ли си Ти, Господи?"

Защо Бог не отвори пътя пред нас за служението на кораба? Може би. Той и да направи това преди изтичането на отсрочката. (2 - ноември) А Дарлийн се молеше Бог да ни помогне да разберем какво иска да направим. Най-накрая получихме отговор на молитвите си. Той дойде чрез един от участниците в конференцията в Осака. Джой Даусън, който ни телефонира:

"Лоурън - каза той – току-що прочетох историята за Лазар, където се говори, че Исус не пожелал да го излекува, а изчакал приятелят му да умре и след това го възкресил. В случая възкресението носи много повече слава на Господа, отколкото излекуването. Лоурън, вярвам, че Бог казва това и за YWAM, че ни дава право на избор. Можем да получим излекуване на проблема за кораба, но по-голяма слава ще Му донесем ако изберем възкресението. Тежкото е, че ако позволим на кораба да умре, заедно с него ще умре и нещо друго. . . нашата "репутация". Колкото до мен, аз избирам последното.

Сигурността, с която Джой говореше, блокира всичко в мен. Сега вече знаех какъв избор стоеше пред мен. След като затворих телефона продължих да се моля, за да уверя сам себе си, но истината просто растеше в ума ми. Бог ни даваше възможност да Му отдадем по-голяма почит като се откажем от мечтата си и тя умре, за да Му позволим да я възкреси.

Най-напред, разбира се, трябваше да умрат плановите ни относно "Маори". Наистина да умрат. А ние трябваше да "умрем" заедно с тях. Аз помнех всичко, което новозеландските вестници писаха за нас, особено след като направихме изявлението, че Бог ще ни даде кораб, и за това бях сигурен, че ще трябва да направя нещо по въпроса.

В противен случай доверието на хората в Господа можеше да бъде засегнато, те можеха да си помислят, че Той не говори на хората Си и не промисля за нуждите им.

Седнах и написах писмо до един от вестниците, в което разказвах как Бог ни беше водил, но ние сгрешихме, отдавайки голяма почит на кораба, а не на Господа. Реакцията в Нова Зеландия беше светкавична и доста враждебна, особено сред някои християни, които бяха свидетели на нашите домогвания. Какво бих могъл да кажа? Всичко, което знаех беше, че от онзи ден, когато прочетох Посланието на евреите, че всичко, което може Бог ще го разтърси, не беше пристигнал нито един долар за кораба (в пълна противоположност на последните шест месеца), нито един работник, нито един желаяш за член на екипажа. А Филипинското правителство все още не позволяваше да се изнесат личните фондове на нашите приятели. Всичко това се беше случило най-неочаквано и само Бог би могъл да го оправи.

От Съюза на мореплавателната компания отново ни дадоха отсрочка, този път една седмица. Ние приехме, защото нямахме представа под каква форма щеше да се прояви Божието възкресение. Но краят приближаваше.

Нещата се усложняваха още повече, защото 90 души щяха да пристигнат, за да участват в предстоящото корабно училище. Направих необходимите обаждания и им казах., че можем да се срещнем в Хавай за провеждане на обучението.

Трябваше да призная, че се отправих със сърцето си към Хавай. Вече по пътя от летището към магистралата Пали си мислех колко различно е сегашното ни посещение. Слънцето беше същото. брилянтно синята вода на океана беше същата, нищо не се беше променило наоколо - промяната беше вътре в нас. Когато идвах преди на Хавай, бях изпълнен с весело очакване на новото училище, различно от всички останали училища, които бяхме виждали. Този път пристигнахме, за да чакаме. Завихме от магистралата към Канеох, намиращ се от другата страна на острова. противоположна на Хонолулу. До паркинга срещу залива бяха разположени кухнята, приемната и трапезарията на лагера Канеох. На паркинга имаше телефонен автомат, който беше единствен за целия къмпинг. Знаех, че ще прекарам дълги часове със слушалката В ръка. докато се изясняха нещата около "Маори".

Цялото ни семейство се отправи към бунгалата, които представляваха дървени постройки, намиращи се на височина 23 от пътя и покрити с изкуствени плоскости. В тях нямаше нито тоалетни, нито Водопровод: баните бяха в отделна барака. Това си беше просто къмпинг. Но точно там ние преживяхме най-силното водителство.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА - ТРИ СЪПКИ НАПРЕД В СПОСОБНОСТТА ДА ЧУВАШ БОЖИЯ ГЛАС

Нямаше и следа от водителството през този ранен период от изпълването на Божия план за нашия живот. Ние сякаш само чакахме. Корабът беше мъртъв. Нашата "репутация" беше накърнена. Но това, което беше трудно за Дар и за мен беше липсата на ясна посока.

"Да, но подчинявахме ли се на Божията воля, Лоурън?"-попита Дар, докато се занимавахме с разопаковането на багажа.

"Ами... да, мисля, че бяхме смирили в подчинението си."- отговорих аз.

Тогава нека просто да слушаме. Бог ще ни изяви какво прави. Дар се занимаваше с подреждането на вещите, като се опитваше да направи дом от тясното бунгало в Канеох. Имаше малко помещение с място за две койки. Дар го прегради със завеска, а от другата страна на условната стена сложи куфарчето ми и отбеляза, че това ще е канцеларията ми. След това извади чашките и тоалетните гърнета на децата, снимките

им с техните баби и дядовци, лели, чичовци и братовчеди. Обстановката не беше различна от тази в палатките на моите прадеди, когато са се заселили в Аризона и са използвали кутии за мебели.

Като по чудо пристигнаха всичките 92-ма студенти. Аз бях впечатлен от чудесната гъвкавост на младежта. Дойдоха и Джими и Джейн Роджърс. Когато Всички се събрахме в столовата и аз им разказах какво се беше случило, всички започнаха да се молят за водителство и зачакаха отговор. Аз, както предполагах, се застоявах дълго на телефона на паркинга в разговори с Уоли Уендж относно "Маори". Започнаха ноемврийските дъждове и ветрове, които свиреха в нашите дървени бунгала. Съвсем скоро лагерът ни потъна в лепкава кал. Когато попитах Бог дали работим това, което Той иска от нас, Той ми отговори Самос "да", което означаваше, че нашето чакане нямаше да трае вечно. Но дните минаваха и аз все още не виждах посоката.

Пробивът започна през една фантастична нощ. Бях решил цяла нощ да прекарам в молитва и бях помолил трима от ръководството - Джими, Джени и Риона Петерсън да останат с мен. Дар реши да остане при децата. Ние четиримата се настанихме в малката дървена пристройка, светнахме и зачакахме. Беше 10.00 часа вечерта. Коленичихме на твърдия под и започнахме да следваме трите последователни етапа в слушането на Божия глас, които бях възприел от Джой Даусън в Нова Зеландия. Най-напред призовахме Христос, за да заглушим врага. След това призовахме Господ да премахне от умовете ни всички самоуверени лични идеи. И накрая... зачакахме с вяра, че Бог ще ни говори когато и както Той реши.

Отделихме време за молитва относно нашето служение с кораба и отново зачакахме. Черните стрелки на големия стенен часовник сочеха 11.00 часа. Риона сподели, че в съзнанието и е изпъкнал стих от Библията - Лука 4:4. Спомням си, когато за първи път се сблъсках с този вид Водителство, беше в Нова Зеландия. При него хората можеха да "чуют" в ума си номера на главата и стиха без да знаят неговото съдържание. Ключът към разгадаването беше в следването на Исус. Ние не си играехме като хващаме стихове във въздуха - ние чакахме, слушахме, бяхме съсредоточени единствено в Исус. Едва тогава ако Той ни кажеше да погледнем отделен стих, правехме го, защото знаехме, че Бог ще използва всичките му значения, за да води хората Си. Същата нощ на непрекъснатата молитва Риона беше получила стих, който ни насърчаваше да продължаваме да се вслушваме в Божия глас - откъсът от Лука ни говореше чрез устата на Исус, че човек ще живее с всяко слово идващо от Господа.

Отново замълчахме. Стрелките на часовника показваха 1.30 след полунощ, но чистотата, която сякаш се носеше във въздуха, ме караше да стоя нащрек, защото знаех, че съвсем скоро Бог ще заговори. Настъпи още един период на дълго мълчаливо търсене. С изненада установих, че беше вече 3.30 и че бедната ми сестра беше дълбоко заспала на колене, подпряла глава на стола.

И изведнъж ние останалите започнахме бързо да получаваме думи от Господа. Две неща се врязаха в ума ми. Първото беше думата "Кона". а другото беше видение на светла къща на голям остров и ярки лъчи, които прекосяваха Тихия океан по посока към Азия. Не разбирах нищо. Въпросът в съзнанието ми беше относно възкресяването, на кораба и служението с него. И Бог продължи да казва "Кона" и да сочи къщата. Наруших тишината и разказах на Риона и Джими за видяната от мен картина (Джени все още спеше) и предложих да се върнем отново при Бога, за да продължим с "Втория рунд". Молитвата ми беше проста. Господи, помогни ни да разберем това, което казваш!"

Още повече мисли ни обзеха. Появи се идея за някакъв Вид училище, което не се различава много от нашите редовни евангелски училища, но даваше много по-обширна подготовка. Риона чу как Бог и говори за ферма и всичко към нея. Но най-голямата

загадка беше картината, представяща голям бял кораб в някакъв залив.

Черните стрелки сочеха 5.30 сутринта. Умът ми се блъскаше над цялата тази нова информация. Светла къща. Голямо училище. Голям остров. Кона. Ферма. Бял кораб в залив.

Джими събуди Джени и тежко се изправи на крака. Благодарих на останалите и тръгнах по калната пътека надолу към нашето бунгало. Изкатерих се на моята койка и веднага заспах.

Струваше ми се, че съм спал само няколко минути, когато Дар раздруса рамото ми, за да ме събуди. Набързо и разказах за изминалата нощ и се Втурнах към столовата, за да успее за сутрешните занятия. Студентите Вече бяха насядали около дългите маси, старателно почистени след закуската.

Деветдесет чифта очи ме гледаха. Все млади хора. момичетата се бяха настанили по средата, а момчетата сякаш имаха униформа от джинсов плат, някои бяха с дълги коси и бради, а други бяха гладко обръснати.

Тази вечер няколко души от нас прекарахме в слушане на Божия глас, - започнах аз - но не знам дали Той е съгласен да ви кажа какво ни е говорил и за това ще изчакаме да видим дали ще изяви някои от тези неща и на вас.

Продължихме със същите етапи на слушане на Божия глас, които вече бяхме използвали: вземане власт над Врага, изолиране на собствените ни идеи и слушането гласа на Исус. И зачакахме.

"Кой ще започне?"

Шейли, кръглоликото момиче с очила каза:

"Звучи смешно, но просто ми се стори, че видях голямата буква "К"."

"Друг?"

Едно младо момче с руса брада бързо изговори:

"Получих думата "Кона"!"

Бях развълнуван. След малко някой каза "вулкан". Единствените активни вулкани на Хавай се намираха на Големия остров. От всички ъгли на стаята се носеха думи от Господа, произнасяни от младежите. Едно от тези момчета каза, че вижда някакво голямо здание, което му изглеждало като училище; друг някой спомена за ферма, а трети видя бяла къща на хълм.

Пулсът ми се ускори от вълнение - толкова много от казаното повтаряше онова, което бяхме разбрали по време на нощната ни молитва. Радвах се, че всичко можеше да бъде потвърдено от 90 души.

И накрая, когато почти бяхме приключили търсенията си, едно момиче видя бял кораб, закотвен в залив на някакъв остров. Какво ли не се случва по света! Минаха две седмици от нашето нощно бдение, когато получихме поглед към бъдещето. Но засега трябваше да приема настоящата действителност... смъртта на кораба и 60-членен екипаж. И така, в началото на декември заминах за Нова Зеландия. Уоли Уендж ме посрещна на летището в Уелингтън. Лицето му беше посивяло:

"Няма какво да ти кажа, приятелю. Съвсем официално Съюзът на мореплавателната компания прекрати преговорите. Ние изгубихме кораба."

Никой от нас двамата не отрони дума, докато пътувахме към пристана, за да видим нашата болезнена мечта. Ние стояхме пред "Маори", привързан към дока.

След като отидохме да се видим с хората от екипажа. Разказах им за Лазар и за това, че ако не грешим във водителството, "Маори" няма да бъде излекуван за нас, той ще умре и Бог ще възкреси мечтата ни във вид, какъвто Той избере.

Като гледах лицата на всички мъже, жени, тийнейджъри, които бяха дали толкова много от себе си, можех да си представя болката им. Някои бяха пожертвали

доброто си обществено положение, високите заплати, званията. Те бяха прекарвали часове наред в чистене и триене на "Маори", влагайки любовта си. Затова и ги болеше много.

Когато се върнах в Хавай се сетих, че има още един човек, на когото трябваше да съобща за края на нашата мечта. Отново валеше и се криех под чадъра, докато стоях до телефона на паркинга в Канеох. Набрах телефонистката и зачаках да ме свърже с бизнесмена от Англия, който ни беше дал парите за депозита на кораба. Депозита, който бяхме изгубили. Когато се чу сигнала от другата страна на линията, се почувствах като десет годишен хлапак изгубил петте долара, които му е дала майка му за пазаруване. Свих се под чадъра в напрегнато очакване.

Чу се дрезгав британски глас. Обясних всичко, което се беше случило, включително за опечаления Исус и изповедта в Осака от нашата гордост; разказах му как покаянието отново отвори вратите за Божието водителство и как Той ни беше дал възможност да избираме: или ситуацията с "Маори" да бъде излекувана, или да поемем по трудния път и да Му се доверим, че ще възкреси мечтата ни по начин, какъвто Той желае.

"Какво се опитваш да ми кажеш, Лоурън? Може би това, че парите за депозита са изгубени?" - попита моят приятел.

„Точно... точно така.“

Единствения звук, който чух в слушалката беше пукането на линията. Накрая британският ми приятел проговори:

"Смятам, че парите ми са добре инвестирани. Лоурън! Бог ги е използвал, за да смири хората от вашата организация. Сега вече ще очаквам да вървите напред с още по-голяма сила. Поздравления!"

В този момент бях наистина окончателно смирен. Какъв Божи човек беше този английски бизнесмен!

Беше изминал месец, откакто изгубихме кораба. Ние с Дар и децата лежахме върху леглата си в малкото бунгало в Канеох, а куфарите ни чакаха готови до вратата. Връщахме се у дома в Швейцария.

Лежейки, аз се връщах назад в изминалите седмици на училището. Те трябваше да преминат на кораба, а вместо това доведохме студентите в калния лагер. Бях поразен от лесното адаптиране на младите хора - не само към физически тежките условия, но и към обстоятелствата. И сега беше време да се приберем у дома.

У дома. Но нещо в мен ми нашепваше, че един ден ще се върна отново в Хавай. Пренебрегвайки ветровете, дъждовете и калта, почувствах как корените ни задълбаваха все по-дълбоко. Това ми усещане се засили особено много след онова целonoщно бдение, последвано сутринта от същото странно водителство, което бяха получили студентите и което все още си оставаше неразгадано.

Самолетът ни се приземи на все още замръзналата равнина край Женевското езеро. Посрещна ни Дон Стефанс, чиято права кестенява коса се подаваше изпод кожената му по руски образец шапка. Дон ни закара у дома в нашия хотел в Лозана. Познатата квадратна сграда ни посрещна с вечнозелената си иглолистна гора. Хотелът беше преобоядисан в бежово, а старите олющени зелени капаци на прозорците бяха боядисани в шоколадово кафяво. Постояхме за момент на студения паркинг, дъхът ни се превръщаше в бяла пара, а ние си спомняхме времето, когато за първи път преди повече от четири години видяхме тази сграда. Получихме правото да се настаним в нея, да я купим, да я обновим. Оттогава почти всички наши мечти, с които пристъпихме в нея, се бяха сбъднали. Бяхме изпратили хиляди работници в 60 страни без да се смятат базите ни, разположени на 35 места.

Само една много важна мечта не се беше сбъднала - корабът.

Дон вадеше куфарите ни от багажника на колата и аз се забързах да му помогна. Когато стигнахме до нашия апартамент в пристройката, тригодишният Дейвид сложи плюшеното си мече до това на сестра си и с това сякаш потвърди, че сме си у дома.

Но имах усещането, че нещо ми липсва, за да се почувствам в къщи. Може би това беше реакцията, предизвикана от онова, което Бог ни беше казал. През следващите седмици, когато ни пое семейното ежедневие аз не можех да се съсредоточа върху каквото и да било.

Една сутрин се опитах да анализирам своята неудовлетвореност. В мое отсъствие Дон беше работил чудесно. От цяла Европа пристигаха рапорти за това колко изобретателни, съзидателни и новаторски настроени са всички, които са били под негово ръководство.

В момента Дон говореше на студентите за предстоящата работа през лятото. Изведнъж улових върху себе си неуверения му поглед. Можех да прочета мислите му: "Май трябваше да съгласувам всичко с него."

Дон продължи да говори и аз осъзнах, че тук лидер беше той, а за мен беше време да продължа напред с нещо ново. Беше странен период за мен, въпреки че Бог ясно ме извеждаше от една област, но не толкова ясно ме водеше към друга. Изглеждаше сигурно само това, че не бива да оставам в Европа, но от друга страна бяхме изгубили кораба.

Един ден, докато седях В любимия си люлеещ се стол В нашия апартамент се обади Уоли Уендж от Нова Зеландия.

"Лоурън. реших, че би искал да знаеш . . . днес "Маори" беше изваден от морето. Бил е продаден за старо желязо на някаква Тайландска компания. Някои от нашия екипаж стоят на дока и наблюдават как издърпват кораба.

Сложих слушалката, погледнах към покритите с мъгла планини и почувствах същата безпомощност, която ме беше изпълнила след като умряха леля Сандра и леля Арнет от рак. От стаята на Керън и Дейвид долиташе щастливо бърборене. Влезе Дар с чаши димящо какао и аз и казах за обаждането на Уоли.

"Маори" е мъртъв, мъртъв, Дарлийн."

Тя не каза нищо. Ние просто седяхме мълчаливо и гледахме януарския пейзаж навън. Отново усетих болката, която ме съпътстваше през изминалите 4 месеца от момента, когато Бог каза, че ще разтърси всичко, което може да бъде разтърсено. Никога не се бях чувствал толкова объркан, без път и посока.

"Знам. скъпи. Ние изгубихме брадвата си."

Веднага се сетих какъв принцип на водителството имаше предвид Дарлийн. Дънкан Кемпбъл. който от 3 години изнасяше лекции в нашите училища ни разказа за Илия и неговото училище за пророци. Един от учениците му си изгубил брадвата и Илия го изпратил да се върне на мястото където за последен път е бил с нея. Там, в онази точка, Бог отново му дал инструмента, от който имал нужда. Както каза Дънкан, понякога и ние си губим брадвите, тоест нашия най-остър инструмент, необходим за служението ни: ясният Божи глас. Би ни помогнало само връщането назад до състоянието и мястото, когато за последен път сме чули острия Божи глас.

Къде беше последното място, когато чухме Бог да ни говори? Видях го много ясно.

"Няма съмнение, Дар, - казах аз - Последното място, на което ние бяхме с брадвата си беше Хавай по време на нощното ни молитвено бдение. И какво ни беше казал Господ? Бяхме се събрали за да го питаме за "Маори". но освен за него Той ни каза за светла къща на Тихия океан Върху Големия остров.

Дар и аз започнахме да разговаряме и останахме до късно след обед, какаото ни изстина непокътнато върху масата, а ние продължавахме да си спомняме отделни думи.

дадени по толкова мистериозен начин на различни групи. Бог беше казал за крайбрежието Кона на Големия Хавайски остров за голяма бяла къща на хълм, за ферма, за нов вид училище... дори и за бял кораб в залив. Беше сигурно, че брадвата ни се намираще там.

Бяхме заинтригувани от идеята за светлата къща, предназначена за работа в Тихоокеанското крайбрежие и Азия. От известно време бях наясно колко големи са нуждите на този район, в който живееше 60% от населението на земята а само 1% от азиатското население имаше лично общение с Христос.

И двамата вече разбрахме, коя ще бъде посоката на новото ни приключение, хоризонтът пред нас се разясни - Хавай беше отправна точка за Азия.

"Ще се преместим за постоянно в Хавай" - казах аз.

Дар се засмя, когато казах "за постоянно", мислейки за деветте години прекарани заедно в палатки, класни стаи и лагери. Домът за нашите деца бяха куфарите и снимките на близките ни. залепени от Вътрешната страна на капациите им. Смяхме се заедно с нея, беше ни леко, защото Видяхме пътеката пред нас.

Тогавя не знаехме колко трудно ще бъде да извоюваме парчето земя, предназначено да ни служи за отправна точка към Азия.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА - КАЛАФИ СЕ ЗАВРЪЩА У ДОМА

Чувствах, че във въздуха се носеше нещо, което се беше случило наскоро. Бяха минали 3 години откакто се сбогувахме с нашия дом в Лозана, Три години, откакто Дарлийн напусна любимите си диви цветя по поляните около хотела, за да ги замени за брилянтните цветя на Хавайския Голям остров.

Завих с караваната по тесния път към постройките, полускрити от храсти и плевели. Табелата на главния път указваше към Тихоокеанския хотел". Всички ние с децата се бяхме свили на предната седалка, а още десет души от YWAM се блъскаха отзад в караваната. Отзад ни следваха още три коли. Всички бяхме облечени с най-старите си дрехи, готови за мръсотията, която ни очакваше. Когато спряхме. Дар не се съдържа:

"Каква бъркотия!"

Но бях сигурен, че виждахме нещата с други очи. Господ работеше. Погледнах към тропическите каравани наполовина обиколили разположените в квадрат постройки, които преди 8 години, преди да банкрутира са представлявали Тихоокеански хотел". 45-те акра земя наоколо по рано са били игрище за голф. Бяхме успели да се сдобием с всичко това на съвсем ниска цена.

"Най-сетне ще се радваме на красив изглед – отбеляза Дар."

Тя беше права. Над нас се издигаше върху Хуалалей, някогашен вулкански кратер, благодарение на който ние имахме действително плодородна земя. Пред нас се простираше блестящият в тюркоазено синьо залив на Кона. Просто си представях как би изглеждал голям бял кораб закотвен там.

Заехме се с почистването. С мачете в ръка се запътих към джунглата, която някога е била декоративна тропическа градина около басейна. Около стотина души студенти в настоящото наше училище атакуваха мръсотията наоколо.

Унесен от сеченето и скубането на дебелиите стебла на плевелите, си мислех, че резултатите от нашето нощно търсене вече бяха доста забележими.

С някои малки изключения всички детайли от мозайката, дадени ни от Бога. бяха намерили своето място. Действително се намирахме на Голям остров, както беше

пророкувало момчето с русата брада. Вече имахме 55 акрова ферма. Един човек се беше приближил до мен и съвсем неочаквано заяви, че Бог му е казал да ни я даде. А бялата къща на хълма, която видяхме тогава, сега беше наша собственост и в нея бяха настанени лидерите на студентите от нашето DTS-училище за подготовка и обучение на Христови последователи.

На пръв поглед изглеждаше така, сякаш си бяхме изпълнили задачите. Но тогава защо ние с Дар все още не можехме да си позволим почивка? През последните три години на Големия остров ние и двамата почувствахме, че има още нещо. Един ден, може би преди година, аз открих защо трябваше да продължим. В главата ми изпъкна въпросът:

"Лоурън, провери ли дали се отзоваваш на първия Божи призив към теб?"

Това беше принцип във водителството, който аз бях разкрил. Редовно трябваше да сравняваме развитието си с отделните срокове в дейността ни. Моето призвание беше ясно: Да проповядвам двустранния характер на благовестието, на Евангелието. Чрез Исус можем да обичаме ближния си като самия себе си. И тогава се запитах до колко е успешно разпространението на истината за двустранната любов по света.

Дадох си сметка, че не си бяхме свършили добре работата по отношение на помощта към ближните ни. От Бахамските острови аз мечтаех за кораб, който да предприема милосърдни мисионерски пътувания, за да се помага на нуждаещите се едновременно с това ние да се научим да обичаме хората. Нашето първо усилие към тази цел беше положено на олтара. защото то лиши Исус от славата Му. Но ние бяхме получили насърчение да се държим за мечтата си. Едно нещо имаше голямо значение за мен - някъде из кутиите с багажа се намираше малка метална табелка, която ми изпрати мама. На нея пишеше:

"Не се отказвайте от кораба!".

Бяхме работили упорито върху втората част от двойствеността - да обичаме Господа своя Бог с цялото си сърце, с целия си ум и сила. Благовестието често беше споделяно на големи митинги или по църквите. Но светът използваше толкова много други различни начини за разпространяване на посланията си: изкуствата, семейството, образованието, радиото и телевизията, пресата, бизнеса, правителствата.

И тогава в главата ми сякаш експлодира една идея - защо да не започнем да обучаваме младите хора, особено азиатци и островитяни, за работа в абсолютно същите области от комуникациите. Целта ни ще бъде да внедрим тези младежи в потоците, манипулиращи мисленето на обществото и това ще бъде още един фактор от нашето развитие. По време на обучението ще наблягаме както на общуването, така и на умствените знания, общуването с Бога и с всички останали хора. Бихме могли да ангажираме експерти, които периодически да пристигат тук и да живеят заедно със студентите, за да ги обучават и чрез практиката.

И ето, че стояхме на мястото на нашия "университет".

"Имаш чувство за хумор, Господи" - продумах аз на глас и продължих да сека с мачетето. Спомних си как Харвард, Пристън и Йейл са били създадени отначало само в мечтите на хора, желали да поставят духовното обучение на първо място. Сигурно това беше някакъв начален процес. И ето го нашия РАСУ, Тихоокеански и Азиатски Християнски Университет, който започваше с нещо много респектиращо - започвахме не с нещо друго, а с убеждението, че Бог, Който дава е с нас.

Засега, обаче, все още се занимавахме с почистването на земята и с поправка на постройките. Дейвид дотича при мен с шестгодишен ентузиазъм, за да ми съобщи, че току-що е пристигнал някакъв трактор. Оставих мачетето, хванах сина си за ръка и се запътихме да видим трактора. За част от секундата надникнах в бъдещето. Видях

хиляди млади мъже и жени, които един ден щяха да се разхождат по тези същите земи, а след това щяха да се пръснат по света като мисионери, пратеници на Божията милост.

Земите наоколо ни създаваха проблеми, но хотелът беше по-зле. Ние с Дар и децата го обиколихме целия метър по метър.

"Представи си само, тук има 99 стаи и 100 тоалетни" - казах аз.

"И всички в окаяно състояние - продължи тя да върви напред."

Нашето семейство имаше специална задача за след обедата - трябваше да намерим няколко стаи в комплекса, които да ни служат за дом. Но въпреки усилията ни, не се спряхме на нищо, защото навсякъде се сблъскахме с разруха и мръсотия. Повечето от дървените части бяха проядени от термити, навсякъде гъмжеше от дървеници и плъхове, които влизаха и излизаха отвсякъде.

"Казах ти, че ако се омъжиш за мен, ще живееш много непретенциозно. Дар, Но чак така... Не виждам как ще успееш да създадеш домашен уют за децата..."

Говорех сериозно, защото наистина не виждах как ще се справи жена ми. Бяхме женени вече 14 години, но никога не бяхме имали собствена кола или мебели. Откакто пристигнахме в Хавай се бяхме местили 18 пъти за три години!

"Не се притеснявай, Лоурън! - отговори Дар. - Всичко ще изглежда съвсем различно, след като се почисти."

Най-накрая Дар избра три стаи на третия етаж, в мотела. Те бяха свързани помежду си с врати и в една от тях имаше килим, който преди е бил син. Когато Влязохме в банята, останах с впечатлението, че тя никога не е била мита.

Но нашите студенти бяха упорити. За две седмици момичетата почистиха всичките 100 тоалетни, а момчетата се специализираха в прането на килими. Младежите работеха на две смени - дневна и нощна, обикаляха от стая в стая. перяха, чистеха.

Най-после Дарлийн и аз, заедно с децата прехвърлихме хълма, който се извисяваше над последното ни прибежище - селото Комула Кона. Оставихме куфарите върху прясно почистения ярко син килим и погледнахме през прозореца, откъдето се виждаха върховете на кокосовите палми и бляскавия залив. Дар вече беше извадила чашите и снимките на децата.

"Ето ни и нас. деца. Нека си направим дом" - каза тя, като им подаваше символите на дома.

Няколко дни след като се преместихме аз седях на верандата и разговарях с проф. д-р Хауард Малмстад.

Един от принципите които ние използвахме при следване на водителството е търсене на потвърждение, подобно на крайпътните знаци, които трябва да следваме ако сме на непознат път. Хауард Малмстад беше водещ учен и професор в Илинойския Университет, когато се срещнахме за първи път в лагера Урбана.

Докато седяхме в шезлонгите, които в Хавай се наричат ланаи. аз обясних на Хауард, че Бог ни води към създаването на университет, който трябва да бъде място за обучение на млади хора да познаят Бога и да Го правят познат в различните влиятелни области от живота на обществото.

"Знам - кратко каза професорът - Бог вече ми каза."

Хауард се впусна да разказва как му предложили да го представят за президент на Средноевропейския университет. Когато се молел за това предложение в съзнанието му се загнездила мисълта, че ще трябва да замине за Хавай. Когато професорът попитал Господ защо точно Хавай. Бог му отговорил:

"Ще дам университет на YWAM. Той ще бъде на Хавайските острови, а ти ще вземаш участие в създаването му."

Колкото и насърчително да изглеждаха нещата в тази посока имаше области, в които не се чувствахме толкова сигурни. Най-заплетени бяха нещата в живота на Калафи. За две години той беше затънал в ужасни неприятности.

Първият предупредителен сигнал относно Калафи беше пристигнал преди четири години (1973) по време на конференцията в Осака. когато той спомена за семейни проблеми с Тапу. След година се срещнахме отново на следващата конференция. Вечерта намерихме тиха стая затворихме вратата и те ни разказаха тъжната история на "семейния проблем", който започваше с едно момиче.

"Само я целунах. Лоурън - обясняваше Калафи - Никога не сме отивали по-нататък. Изповядах това пред Тапу и пред другите лидери и си мислех, че всичко приключи.

Но Тапу е била дълбоко засегната, тя не можеше да забрави измяната. Имаше и други подробности, които ние с Дар не пожелахме да чуем. Молихме се и с двамата; те плакаха и се разкайваха. Отначало си помислихме, че всичко вече е сторено и отминало, но все още имаше нещо което не е наред. Не можех да го определя, но знаех, че все още съществува слабо място. Опитах се да взема Тапу и Калафи с нас на Хавай, за да участват в организирането на следващото училище, но Калафи отказа с думите:

"Не, наехме къща в Калифорния и мисля, че известно време ще се отдръпнем от служението. Искаме да обновим брака си..."

Не ми прозвуча много убедително, но не възразих.

Докато те бяха в Калифорния нашите страхове се оправдаха. Дойде писмо от родителите на момичето, с което Калафи започнал да се среща. Те се страхуваха, че връзката им се е задълбочила. Научих, че и Тапу се среща с някого. Отлетях за Лос Анджелос, за да говоря с Калафи. Дадох му възможност да говори откровенно, но той не го направи. Според него всичко, което знаех, е само злонамерена клюка.

Когато се върнах на Големия остров отново ми се обадиха родителите на момичето. Сега вече знаех, че ще трябва да застана на твърда позиция срещу приятеля си. Намерих го у тях:

"Калафи - казах и чух резонанса от транс океанската телефонна линия - трябва да осъзнаеш сериозността на това, което правиш! Върни се! Все още не е прекалено късно."

Отговорът му беше само едно ужасно мълчание. Следващата седмица получих писмо. Отворих го и прочетох:

"Уважавам Бога, Лоурън, но не мога да бъда Хипократ "лицемер". Не се опитвай, моля те, да се свързваш с мен за известно време."

Сълзи напълниха очите ми. Но аз не се бях предал. Помнех времето, когато настойчивостта ми възобнови изгубената връзка между мен и леля Арнет, звъних и, докато накрая тя се съгласи да се срещнем.

След няколко месеца се видяхме с Джой Даусън и застанахме пред Господа с ходатайствена молитва за Калафи. Не се срамувахме от сълзите си, защото почувствахме, че Бог ни дава още една възможност. По-късно разбрахме, че по време на нашата молитва Калафи е бил в бара с няколко души. Той бързо се беше потопил в греха и всяка вечер първи започвал да пие и оставал последен, за да може да участва в честите пиянски сбивания. Започнал дори да носи пистолет. Онези нощ той бил в любимия си бар и се състезавал в пиенето когато до него се настанило някакво момиче. Надвиквайки музиката, то започнало да му разказва как един път присъствало на митинг с Били Грейам и при повикването излязла напред. Калафи изненадано я погледнал: никой от новите му приятели не знаел за неговото минало. Момичето казало на Калафи, че би искала още веднъж да застане пред възможността да избира, защото ужасно се страхувала, че ще умре и ще отиде в ада. При тези думи Калафи изкрещял:

"Господи върни ме обратно!"

Заедно с Дарлийн бяхме отново в Лос Анжелос. Решихме да отидем с надеждата, че ще имаме шанса да открием Калафи в дома му. Пристигнахме точно в момента, когато той се появи, за да си събере нещата; беше решил да се изнесе, за добро. Видях в него твърдост, която не знаех, че съществува. Попитахме го за Тапу, но всичко което той знаеше беше, че тя пее в някакво нощно заведение в Ингълуд. Той не знаеше къде живее тя, но предполагаше, че може би в апартамент в един от северните булеварди.

Дар и аз подкарахме колата към Ингълуд и се чувствахме доста глупаво, защото не знаехме как бихме могли да открием някого в това стълпотворение от апартаменти. Не ми оставаше нищо друго, освен да помоля Бог да ни заведе при Тапу. защото Той знаеше къде живее тя.

Трудно ми е да опиша онова, което се случи след това. Трябваше ми доста време за да повярвам на видяното. Карахме на изток по булевард Империял и молехме Бог да ни посочи в коя улица да завием.

Прекосихме Ингълуд авеню и стигнахме до булевард Хоутхорн. Завих на юг към Ингълуд. подминах четири блока и тогава чух, че Святия Дух ми каза да спра.

"Нека опитам в онзи блок" - предложих аз, а Дарлийн веднага се съгласи.

Блокът беше двуетажна постройка със зелена замазка и с нищо не се отличаваше от останалите сгради от булеварда. Влязохме във входа като прескачахме счупени играчки и велосипеди. Намерихме едно малко момиченце, което каза, че на втория етаж живее жена, която отговаря на описанието ни. Изкачихме се горе и почукахме на вратата.

Тапу отвори, загръщайки се в халата за баня. Очите и се разшириха, но само каза:

"Как ме намерихте? Влезте, но не искам да говоря за нищо."

Трябва да изляза след малко.

Опитахме се да говорим, но беше излишно. След петминутно неловко мълчание в дневната ние си тръгнахме.

Още през следващата седмица Джой Даусън почувствала, че трябва да пише на Калафи. По-късно научихме, че писмото пристигнало в деня преди приятелят ни да организира парти, посветено на наркотиците. Калафи взел писмото от пощата, влязъл в колата и го захвърлил на седалката. Тогава Бог му проговорил. Калафи Го чувал със собствените си уши и започнал да се изпотява:

"Калафи - казал Бог - трудно е да се живее като християнин. Има само още едно по-тежко нещо - да не бъдеш християнин. Цената, която плащаш, за да Ме следваш е много по-ниска от цената, която ще трябва да платиш ако не Ме следваш..."

Калафи се втурнал към първата срещната телефонна кабина и ми се обади на Големия остров. Свърза се с Даусанови, молил се с тях с часове и така приключили петте месеца на отдалечаване от Бога. След това се върна в Хавай. Усети, че има нужда от време, за да се излекува. За моя радост той се записа в Хавайския университет. През свободното си време Калафи се занимаваше с бизнес, който скоро се разви добре. Калафи никога не правеше нещата наполовина!

Веднъж сподели с мен, че не се бил надявал да се върне отново към служението си.

"Ще ми бъде достатъчно ако Исус ми прости. Искам за известно време само да бъда. а не да правя. . ."

Калафи и Тапу се опитаха отново да се съберат, но опитът не успя. Обади се, че са скъсали и са се развели. Калафи отново започна да пие по малко. Когато му заговорих, той пожела да го оставя на мира. С една дума, научихме, че се е оженил повторно и че Леда, новата му жена не е вярваща.

В един изключително специален ден, девет месеца след като научихме за повторната женитба на Калафи, телефонът позвъня.

"Може ли да дойдем заедно с Леда да ви погостуваме?" - ме питаше Калафи.

Имаше ли нужда от питане? Сърцата ни бяха трогнати. И така, Калафи и Леда, която беше бременна, пристигнаха за вечеря. Джой Даусън беше привършила с лекциите в училището и това беше последната и вечер с нас. След като се нахранихме, Джой придърпа Калафи настрана, а Дар започна разговор с Леда. Момичето веднага се отвори за Исус тъй, както цветето се разпуква, за да приеме слънчевите лъчи.

Погледнах към Джой и Калафи и по приведените му рамене и навъсени вежди разбрах, че той изцяло се отдаваше на Господа. Когато си отиваха аз знаех, че съдбата му отново беше в равновесие, но Калафи знаеше твърде много за Бог и беше преживял твърде много неща с Него, за да живее като балансира по средата.

След известно време Калафи отново ми се обади и ме помоли за лична среща. Видях го как седна с наведена глава и отпуснати рамене, което показваше, че беше готов изцяло да се подчини на Божията воля. Той изля всички болки и вини, които някога преди това не беше изповядал изцяло. И двамата плакахме. Докато се молех заедно с него разбрах, че до мен, разкъсан все още от вътрешни борби, стои един млад мъж, когото Бог ще употребява.

Калафи реши да изпрати писма до всички църкви и бази на YWAM, в които беше работил преди, за да разкаже за греховете си и да помоли за прошка. Той писа и на Тапу, и на семейството си в Тонга, и поиска да му простят.

След всичко това започнаха да се проявяват изключително интригуващи форми на водителство. Бизнесът на Калафи изведнъж започна да запада. Той се беше заел с две основни задачи, но най-неочаквано се появяваха различни затруднения: ту булдозерът на компанията му ще се счупи, ту пък някоя друга машина ще се повреди. След известно време Калафи започна да се чуди какво да прави, докато един ден му се обади някакъв негов приятел, който го покани да говори пред учебния курс в близката църква. В началото Калафи не искаше да отиде, но Леда го насърчи:

„Те не искат да проповядваш, скъпи, а само да им разкажеш какво се случи с теб.“

И така, Калафи отиде пред хората и разказа как се опита да изостави Бога, как изпадна в прелюбодейство, след което семейството му беше разбито, и как Бог го изведе отново при Себе си.

Докато говорел, Калафи плачел. За негово учудване мъжът на първия ред паднал на колене, след него друг коленичил, цялата църква избухнала в ридания. Няколко души отдали живота си на Исус, а други възстановили брачните си взаимоотношения.

След тази изпълнена със сила нощ Калафи разбра, че Бог му връща обратно служението. Заедно с Леда започнаха редовно да ни посещават всеки петък вечер, като ни носеха пресни новини. В крайна сметка Калафи се отказа от бизнеса и в съгласие със съпругата си заживяха от това, което Бог им изпраща.

След развода и повторния брак на Калафи си задавах въпроса какво ще стане със служението му. Беше ясно, че разводът не е в съвършения Божи план, но все пак ми се струваше, че той не е непростим грях и Бог ще му даде област на ново служение, Защото дори когато грешим, Бог не си взема обратно дарбите, които ни е дал.

Беше вълнуващо да се наблюдава завръщането на Калафи и постепенното израстване на бъдещия ни университет наскоро сред тропическата гора.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА - "НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ ОТ КОРАБА!"

Един ден, около два месеца след като се преместихме в хотела на Кона, пътувах заедно с Дон Стефана

"Лоурън, - каза той - струва ми се, че този път ще ни се даде кораб според видението, което имахме.

Реакцията ми беше светкавична:

"О, не! Не друг кораб отново! Ще бъде твърде тежко да се работи едновременно върху два големи проекта-университети кораб.

Дон сякаш не ме чу и се впусна в описание на някакъв кораб, който видял във Венеция:

"Казва се "Виктория" и няколко пъти съм ходил да го гледам заедно с хората от групата, която водех. Корабът е огромен, но няма никакви светлинки по него, защото генераторът не работи. Това е просто един голям 11000 тонен мъртъв пътнически лайнер, но... може да се купи на безценица, защото е в много лошо състояние. Ще се наложи да се прави голям ремонт, но бихме могли да се справим. Не мислиш ли?"

Не казах абсолютно нищо.

"Е, добре" - реши да приключи разговора Дон като видя, че не му отговарям.

"Просто ти разказвам за "Виктория"..."

Само за да кажа нещо, попитах:

"Какъв е цветът на кораба?"

"Бял." - беше отговорът.

За първи път от началото на разговора ни сърцето ми заби учестено, защото корабът, който "видяхме" по време на нощното ни бдение в Канеох беше... също бял.

Два месеца по-късно на Големия остров дойде един човек. Преди да ни намери доста беше разпитвал за нас. но накрая се видяхме.

"Казвам се Пол Ейнсуърт и съм от Торонто - представи се той. като се опитваше да нагласи дървения шезлонг, за да седне. После продължи - Наистина не знам защо съм тук и мога само да ви кажа, че имах едно много страшно преживяване, което май ви засяга. Виждате ли, сър. . . ами. . . имах видение.

Стана ми интересно. Г-н Ейнсуърт ми разказа как преди няколко дни бил на молитвена служба в Торонто и изведнъж видял пред очите си картата на южната част на Тихия океан. По него плувал голям бял кораб по посока от Хавай към юг. Това вече ме заинтригува.

"Можех да прочета имената на островите върху картата" - продължи той.

Някой намери атлас и започна да следи курса, който описвах според видението си. Всичко съвпаднаше. Вече седях съвсем на ръба на стола. Следващите думи на г-н Ейнсуърт ме накараха да потреперя.

Докато корабът пътуваше по Тихоокеанското крайбрежие, навсякъде започваше духовно съживление. Хиляди островитяни от Южно Китайското море приемаха Исус и ставаха самите те евангелизатори; Заминаваха за Югоизточна Азия чак до Индия и Китай. Милиони приемаха Господа.

Видението на г-н Ейнсуърт траело два часа и някои от подробностите, които ми разказа, сякаш не се касаеха до нас. Но на въпроса какво да прави. Бог му отговорил, че трябва да замине за Хавай. Човекът не познавал никого от острова, но се подчинил на Божията воля точно преди да отпътува някакъв човек, негов приятел, мушнал в ръката му листче с думите: "Този човек може би ще ти помогне". Пол Ейнсуърт разгънал листчето чак в самолета и всичко, което било написано било името Лоурън Канингъм.

Можех твърдо да вярвам на това, което чувах. М-р Ейнсуърт ме гледаше, за да разбере дали всичко, което разказа има значение за мен. Аз бях готов да се разплача. . . Станах, взех табелката, която ми беше дала мама и му я показах. След това с огромно удоволствие разказах нашата "корабна" история. И двамата се смяхме.

Всичко се беше случило много бързо и като насън, но сериите на филма все още не бяха свършили. След заминаването на Ейнсуърт. Дарлийн получи писмо от една стара своя приятелка, която беше заета предимно с ходатайствени молитви. Тя пишеше: "Господ ми каза, че вие с Лоурън ще имате близнаци. Но съм сигурна, че не става дума за буквалния смисъл близнаци. Вярвам, че близнаците това са две служения. Едното е кораба, но не съм сигурна за другото. . ."

Навсякъде чувахме за близнаци! Водителството може да се прояви по чуден начин и никой не може да каже точно по какъв. Сетих се за онзи щастлив ден, когато след 11 години брачен живот Джими и Джени щяха да имат дете. И каква беше изненадата ни, когато Джени роди две абсолютно еднакви момченца, родени през 7 минути на 7.07.77 година. Стори ни се сякаш Бог искаше да ни каже нещо чрез близнаците.

След толкова зашеметяващи насърчителни серии сякаш по Библейски образец, не ни оставаше нищо друго, освен да се втурнем към преговорите за закупуване на "Виктория". Предполагам, че Бог ме затрупа с толкова много доказателства, защото знаеше, че в противен случай, може би, щях да се откажа. Както винаги. Той щеше да освободи достатъчно пари, за да се осъществи подобна мисия.

Три месеца след разказа на Дон решихме да започнем преговори със собствениците на "Виктория". Не можех да помогна с нищо, освен да се смея, наблюдавайки контраста между разговорите за депозити, изплащания и сметки, и Дар, която продължаваше да мие чинии в мивката в банята на хотелската ни стая.

Дон ми изпрати снимка на кораба заедно с чертежа му, но трябва да отбележа, че след преживяването с "Маори", просто сложих всичко в чекмеджето и реших да не бързаме.

След месец, през април 1978 година, отлетях за Венеция заедно с Дон Стефана. Имаше две причини за пътуването: едната беше, че 400 души от YWAM бяха там по улиците на града, за да говорят на хората за Исус, а другата, разбира се, беше "Виктория".

Докато ме караше от летището към къмпинга, в който живееха нашите младежи. Дон ме запозна с хода на преговорите за кораба. Собствениците бяха приели нашето предложение и дори бяха получили правителствен документ за продажбата.

"Най-напред те не ни приеха много сериозно" - каза Дон. докато се примъквахме през потока от коли - и не ги обвинявам за това. Ние сме толкова наивни по отношение на корабоплаването, че трябваше да питаме самите тях какви въпроси да им зададем."

Карахме надолу по шосето, свързващо Венеция с голямата суша, но не след дълго се отклонихме от него. След малко Дон посочи към пристанищните кранове, сред които се белееше "Виктория". Сърцето ми подскочи, когато погледнах черно-оранжевия му комин.

"А знакът на палубата отпред - обясняваше Дон - е лъвът на Евангелист Свети Марка, патрона на Венеция. Интересно, нали?"

Не съм сигурен дали Дон разбра правилно отпуснатостта ми. но аз просто не исках да разглеждам кораба веднага. Боях се да не се впечатля прекалено много. След всичко, което се беше случило около "Маори" последното нещо, което бих искал да стане, беше възвеличаването на друг куп желязо.

Аз бях отговорен за това, което Бог вършеше чрез Дон и другите. Лично за мен всичко беше въпрос на добър баланс между духовното предпазване, което научих от

"Маори" и упоритостта, която беше подкрепена от видението на Пол Ейнсуърт. За това насърчих Дон да продължава да работи за кораба. Когато той се опитваше да изпълни цялата задача изведнъж аз можех само да го посъветвам да работим като спазваме последователността на възникналите задачи, за да можем да се справим по-добре. Аз знаех, че Бог не очаква да правим повече от една стъпка едновременно.

Отидох си впечатлен, но заедно с Дарлийн непрекъснато се връщаме към въпроса: "Това Ти ли си, Господи?" Знаехме, че винаги когато идваше повратна точка в живота ни, трябваше да се питаме: "До каква степен преобладава свръхестественото във водителството, което получаваме!?" Не се бяхме молили за знамения, нито пък бяхме търсили спектакълното, но едно след друго се бяха появили знамения и би било духовна глупост да не им се отдаде значение! По всичко личеше, че Бог казва: "Това е пътят - вървете по него!"

И така. Дон продължи да преговаря и след един месец телефонира, че собствениците са приели изцяло предложението ни. а правителствените власти са съгласни с продажбата. Бяхме получили договора и успяхме да отделим пари от нарасналите фондове на YWAM. Но нещо друго освен парите беше започнало да се освобождава, нещо, което беше дълбоко залегнало в концепцията ни за YWAM.

Един от най-верните тестове за валидността на водителството е следния: води ли то онези, които са въввлечени в него по-близо до свободата и могъществото на Господа. Ако ли не. водителството вероятно не е добре разбрано; ако ли да, посоката е дадена от Бога. В тази практическа насока Дон Стефанс беше вече освободена личност, доказала близостта си до Бог още в Мюнхен. Беше настъпило времето да му се възложи нова мисия.

Постепенно, сякаш се фокусираше бинокъл, концепцията ни за университета се изясняваше все повече и повече. Д-р Хауард Малмстад професорът, който дойде да ни посети, наистина остана, както беше решил Господ. Заедно с него с часове се молихме в апартамента ни и планирахме бъдещата ни работа. Хауард ме запозна с един архитект, който ни затрупа с въпроси относно плановете ни на университета (YWAM) да се съжителства на принципа на приятелското общуване. Обяснихме му, че студентите, ръководството, лекарите и семействата им ще живеят заедно в селища за около 280 души. Разказахме на архитекта за колегите, които бяха "умствени модулатори". формиращи обществото и културата. Нашите селища трябваше да бъдат проектирани така, че да способстват за обучението в движение чрез практиката. Архитектът прие предизвикателството и започна да работи върху проекта.

Безпокоях се относно обхвата на двете големи мисии, които ни очакваха. Притеснявах се и за парите, но все пак те не бяха моя грижа. . .

Усилията ни да се придържаме към посоката, в която ни води Бог ни бяха открили една много опасна област от водителството. Само по себе си то представлява чудо, водещо до слава на делото и този факт може да накара славата да започне да възхвалява себе си за извършеното, а не Бог. Ние допуснахме тази грешка с "Маори" и не искахме да я повтаряме отново.

Но се сблъскахме и с втора опасна област. Когато Бог ни води. Той поема и риск и ако ние вземем погрешни решения можем не само да Го отделим от славата Му. но и от Неговото първоначално виждане на нещата и тяхното развитие.

Без дори да предполагам за съществуването на такава опасност, бях почти пристъпил в зоната и. След Мюнхен се опитвахме да участваме в най-големите международни прояви. Тези срещи бяха като пътуване в умалени светове, често представящи ни възможност да се срещаме с хора от "затворените" страни. Една такава проява беше футболния шампионат за Световната купа в Аржентина през юни 1978 година. Подготвих се да замина, като бях сигурен, че Бог иска да бъде там.

Малко преди да тръгна ми се обади един приятел с думите:

"Лоурън, имам добра новина. Срегнах се с един човек, който иска да даде много пари за построяването на Християнския университет. Исква да се срещне с теб в Денвър."

Обещах по пътя за Аржентина да спра в Денвър и в деня, когато трябваше да летя за Буенос Айрес, аз разговарях с дарителя. Когато пристигнах в Аржентина, шампионата вече беше към края си. Срегнах се с нашите групи и се опитах с излишен ентузиазъм да оправдая закъснението си. Но уважението и учтивостта, с които ме посрещнаха младежите ми приличаха на отношението, което демонстрират засегнатите деца. след като таткото е дошъл към края на второто полувреме на техния последен за сезона училищен мач, защото е имал важна среща. Когато разказах на лидерите къде съм бил, никой не беше особено впечатлен.

Същата нощ започнах да размишлявам върху факторите, включени в неотдашното ми преживяване. Нямах съмнение, че университета беше нещо много скъпо за Господа. Той представляваше път, по който щяха да вървят младежите към полето на мисионерството, към умствените модулатори" на обществото. Да. но и "Маори" беше близък на Божието сърце. Вярвах в това. Въпреки това Той остави кораба да умре. защото се беше превърнал в нещо славно, но носещо слава само за себе си. Божия зов за внимание беше много по-силен от досегашните, защото се касаеше за университета. Но освен тази задача, аз бях хукнал след парите. За първи път имах желание да окача на стената голям плакат с думите: "Водителството е преди всичко общение с Водача!".

Първата цел на водителството е да ни води към по-тясно общение с Исус. Всички останали цели трябва само да служат на първата.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА - "НИКОГО ЛИ НЕ ГО ИНТЕРЕСУВА?"

Бяха минали седем месеца откакто започнахме преговорите за "Виктория", когато късно една нощ се обади Дон Стефана Дар беше успяла за една година да направи от трите хотелски стаи наш дом. Беше започнала да разнообразява обстановката ту с нов стол, ту с някоя лампа.

"Ами, Лоурън, всичко вече свърши" - долетя до мен развълнувания глас на Дон.

"Вече имаме кораб?" - попитах аз.

Дар следеше репликите ми от другия край на стаята. Тя знаеше, че най-голямото доказателство за правилната ни посока бяха редовно пристигащите суми в подкрепа на нашата мисия.

"Да, имаме кораб. Не е годен за плаване, но е наш. Собствениците изчакаха да получат и последния долар.

Още със стъпването ми на палубата доброволците на Дан, повечето доста млади, топло ме приветстваха. Беше хубаво да бъдем на борда, защото знаехме, че вече няма връщане назад и че имаме право за това да прославим Божието царство. Корабът беше 522 фута, имаше големи трапезарии, малък санитарен възел, хол в предната част и пет големи отделения за товар. Можех да забележа къде са търкали, поправяли и боядисвали младежите.

Започнаха да пристигат останалите лидери. Събраха се 60 души на втората палуба, където пътниците са си изпичали по време на дългите презокеански пътувания. Дон ни запозна с трудностите около отвеждането на буксир на кораба до Атина, както и относно онова, което трябваше да се подготви, за да може съда да се пусне на вода.

Молихме се за разрешаване на проблемите, като искахме Бог да ни държи близо до принципа за перспективата. Отново призовахме Бог да ни изяви първоначалното видение на бъдещето за кораба като потенциален инструмент за евангелизиране и милосърдно служение. Щяхме да имаме нужда от всичко това през предстоящите трудни месеци.

Посещението на кораба приключи, но мисля, че всички ние почувствахме обновеното ни разбиране за Божието желание Неговите хора да се включат в милосърдното мисионерско дело. Онова, което ме зарадва, беше, че следващите насоки в дейността на YWAM бяха дадени от новото поколение!

Един ден 27-годишният син на Джим и Джой Даусън - Джон, се обърна към мен с думите:

"Лоурън, Бог ми говори... и мисля, че посланието Му се отнася до всички в YWAM. Наскоро се натъкнах на една статия в "Таим" за бегълците от Виетнам. Лоурън, тези хора се опитват да напуснат страната на всяка цена и са принудени да плащат огромни суми, за да си купят някое пробито корито вместо лодка. Никой не иска да им помогне, живеят в претъпкани бежански лагери в съседните на Виетнам страни. Просто не мога да забравя заглавието на статията: "Никой ли не го е грижа?" Лоурън, това е въпрос, който светът задава на Христовото тяло. Бог сигурно мисли по този начин за виетнамските бегълци."

Предизвикателството беше отправено. Може би това щеше да е началото на милосърдното ни служение?

Реших, че трябва сам да видя как стоят нещата. Взех със себе си няколко лидера от YWAM и заминахме най-напред за Хонг Конг а после за Тайланд. Първият бежански лагер, в който отидохме, беше в Хонг Конг. Нито една статия не можеше да опише онова, което видяха очите ни, чуха ушите ни и подушиха носовете ни в Джубайле.

Най-напред усетихме миризмата. Кафява река от хора ни посрещна с блъскане още преди да влезем в лагера. След като тръгнахме по "главната улица" открихме ново струпване на хора около всички сгради на лагера. Накрая открихме източника на отвратителната миризма - покрай стената на една от постройките изтичаше вода от счупена тръба на мръсния канал. Нямаше достатъчно пари, за да се извика водопроводчик от града и никой не се заемаше да оправи неразбориите и мръсотията.

Лагерът някога е представлявал бараки на полицията, предвидени да съберат 900 души. А сега в тях имаше 8000. Не беше възможно да се открие и едно местенце за още един човек. Всяка стая беше претъпкана от стена до стена с нарове наредени на три етажа. Във всяко помещение живееха по няколко семейства, като всяко от тях имаше право да ползва само два нара, които им служеха за спане, и за готвене, и за пране. Лагерните лекари разказваха, че всеки ден имат различни видове счупвания и изкълчвания по деца, паднали от високите нарове по време на сън.

Умът ми вече работеше. Трябваше ли да чакаме? Можехме да изпратим тук наши работници дори преди да пуснем "Анастасис" на вода. Можехме да помогнем да се разчисти мръсотията, да се грижим за болните, като едновременно с това говорим на хората за Исус. да им покажем, че Той се грижи за тях и иска да облекчи страданията им. От една страна щяхме да бъдем проводници за Неговата голяма любов и от друга страна щяхме да докажем, че всичко което говорим за Бог е истина.

Същото странно усещане ни последва и в Тайланд. Гледах как една майка прегръща момченцето си. превърнало се на скелет от глад. То не можеше да държи главата си изправена и все клюмаше назад. Чух хрипливото дишане на детето, сякаш всяка глътка въздух беше последна за него. А майката продължаваше да притиска безжизненото му тяло към себе си.

"Къде? - ридях вътрешно аз - къде е църквата на Исус Христос?"

Погледнах в очите на войника до мен. Може би той е бил един от онези, които са подхвърляли бебета във въздуха и са ги нанизвали на байонетите си. Очите му бяха празни, сякаш през отворите им можеше да се надникне в ада. Но Исус е умрял и за него. Чрез преводач говорих пред 1200 кхмерски войници. Много от тях слушаха с внимание, докато им обяснявахме за Божията любов, за прощението и за зова към покаяние. Двадесетина от тях дойдоха с мен за да се молят, макар че рискуваха живота си.

Когато се върнах в Кона почувствах, че приближава осъществяването на милосърдната мисия на YWAM. Най-накрая щяха да бъдат показани на света дългоочакваните "близнаци" на благовестието - непресъхващата Божия любов и непресъхващата любов към ближния.

Изпратихме млади хора в бежанските лагери. Гари Стефанс (по-младия брат на Дон) водеше група от 30 души в лагера Джубале. Те направиха онова, което бежанците не желяеха да направят: изхвърлиха изпражненията, поправиха счупените тръби и тоалетните. Гари докладва, че хората там са трогнати. И изненадани, защото се срещнаха с младежи, заплатили пътните си, за да работят онова, което никой не би се съгласил да свърши. Така постепенно нашите доброволци трябваше да разкажат кои са и защо са пристигнали в лагера.

Скоро групата ни получи разрешение от властите за откриване на училище с часове за изучаване на Библията.

И тогава стана нещо невероятно. Струваше ни се, че Бог беше чакал да проявим такава жертвоготовност на практика, за да отвори вратите на щедростта Си. След като новината за нашата работа в лагерите се разнесе, реки от хора, желяещи да заминат, се стекоха в YWAM.

Дойдоха и опитни хора. специалисти. Лекарите, медицински сестри и технически експерти се редуваха с хора, готови просто да навиват бинтове или да се грижат за децата на бежанците. Скоро ни се отдадоха редица възможности, чрез които на практика щяхме да покажем любовта и грижата за ближните. Имахме екип от рехабилитатори; започнахме да строим бунгала; раздавахме храна и дрехи; организирахме класове за изучаване на английски език и за културна преориентация. През цялото време без да прекъсват работите си, младежите разнасяха Благата вест и водеха хората към техния Небесен Отец.

Започнаха да се трупат Божиите благословения Във Всяко едно отношение. Калафи се справяше добре с ново завоюваното си служение. Старият огън отново се беше разпалил с нова сила. Той беше организирал училищата в Хонолуу, Сингапур и Джакарта и обучаваше млади евангелизатори. Научавахме за стотици хора приели спасението и получили изцеление - глухо момиче започнало да чува. стар сакат мюсюлманин от Индонезия започнал да бяга и да скача, след като Калафи се молил за него; имаше и новосъздадени църкви в много села и градове. Ние се радвахме на всичко това. защото то доказваше пълното възстановяване на Калафи.

Бог сипеше благословение едно след друго. Джим и Джени се бяха молили 11 години за дете и един ден им се родиха близнаци. Не след дълго получиха още един голям дар - третото си дете.

И така беше навсякъде в базите на YWAM. Бог прибавяше повече и повече дарове.

Един от лидерите - Ал Акимов. изпрати 200 души в СССР през 1980 година, за да разпространят Благата вест. Друг човек. Фойд Мак Клан и семейството му работеха сред проститутките и хомосексуалистите в Амстердам. Принципът за развитие и мултиплицирането действаше. Нашите лидери от училищата ни в Бразилия докладваха,

че студентите бразилци след завършване на училището са тръгнали към Амазонка, за да спечелят за Божието дело изолираните индиански племена, живеещи в джунглата.

Ние с Дарлийн също продължихме да работим. Според началните ни планове, които бяха пред нас след пристигането ни на Хавай. вниманието ни беше насочено към Азия. Пътувахме много, посещавахме работните групи, обучавахме младите хора, които идваха в училището ни. Семейството ни вече се състоеше от 1800 души преминали изцяло на постоянна работа за Бога. аз все още носех тежестта на базата в Кона и твърдо вярвах, че идеята за създаване на университет е залегнала дълбоко в Божието сърце. И докато чакахме да получим място и да започнем строителство, ние започнахме от там, където бяхме.

Така започна работа Азиатския Християнски Университет. Наемахме стаи. зали или апартаменти и започвахме обучението.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА - ИСТОРИЯТА С РИБАТА

На половината обиколка на света приятелят ми Дон Стефанс и екипажът от 175 души заедно със студентите се опитваха да подготвят "Анастис" за плаване. Дон ми се обади от Атина в началото на 1981 г. и накратко ми разказа как се трудят хората му:

„Теса герои. Всичко се прави почти на ръка - трият, мият, лъскат, боядисват, въпреки малкото пари, с които разполагаме.“

Успяхме да купим само генератор, за да си позволим няколко часа осветление. Храним се предимно с фъстъчено масло, ориз и фасул. Пристанищните власти в Атина не ни разрешиха да останем на кораба и се наложи да отседнем в стар хотел, доста повреден от земетресението.

Още на Хавай решихме да не чакаме само "инструмента" (строежи, сгради и т.н.). за да започнем университета, а Дон и хората му в Атина бяха решили да не чакат техния "инструмент" (кораба), за да се отзоват на Божия призив за милосърдно служение. При всяка възможност младежите помагаша на гърците пострадали от земетръса. Освен това всеки ден правеха митинги по улиците. Всичко това много ме развълнува.

Всички членове на YWAM започнаха финансово да подпомагат работата ни с кораба, но младежите от групата на Дон и Даяна се издържаха сами. Често им помагаша техните роднини, но пристигаха пари и насърчителни писма от съвсем непознати хора.

Колкото повече приближаваше пускането на вода на "Анастасис" толкова повече Дон се връщаше към основната цел на бъдещата му работа. Защо тези младежи работеха толкова упорито на кораба? Защото бяха евангелисти, защото вече бяха молили Бог за обилна жътва, затова стотици хиляди хора да бъдат отведени в Божието царство, хиляди да се включат в милосърдното служение. При своята духовна подготовка Дон беше заинтригуван от последователността: молитва, пост, водителство и добра жътва, където всичко беше взаимосвързано. Защото и Исус е започнал своето невероятно плодно служение след поста в пустинята. Може би, и екипажът на кораба ще направи същото!

И така Дон и Даяна и всички 175 души започнаха 40-дневен пост, който беше организиран с верижно продължение на молитвата и поста. По същия начин в Нова Зеландия бяха измолени първите работници за YWAM. 40-дневната верижна молитва в Атина вече беше към края си. Един ден телефонът позвъня. Беше Дон:

"Лоурън, готов ли си?"

"Готов?" - можех да отгатна по гласа му, че новините са добри.

"Води си бележки, приятелю. Ще ти разкажа какво се случи докато постихме и се молихме за обилна жътва."

Един от членовете на екипажа се разхождал по плажа близо до хотела, в който били настанени всички. Изведнъж забелязал 12 средно големи риби, които подскачали около скалите почти до краката му. Хванал ги и се затичал към хотела да ги покаже на останалите. Уловът бил достатъчен, за да се нахранят няколко души и да разнообразят ежедневието с малко пържена риба. След няколко дни голяма туна изскочила на брега. Този път повече хора получили порция риба за вечеря.

И отново след няколко дни едно момче от Далас, Тексас, седяло в молитва на скала край морето. Изведнъж започнали да подскачат риби. Той се развикал. Наблизо имало няколко семейства гърци, които се завтекли да ловят риба. Всеки събрал по 210 риби, а гърците отнесли у дома си 2-3 пъти повече.

Една сутрин рибата отново започнала да скача и на 150 ярда по протежението на брега рибата сякаш сама излизала на сушата. Всеки грабнал по нещо - кофи, легени, чанти. И никой не можел да каже защо рибата постъпва така. Гръцките жители не били виждали подобно нещо, а само казвали:

"Бог е с тези хора!"

Когато празненството на младежите свършило, решили да изчислят приблизително колко риба им била дадена по този необикновен начин. Те били над 8301 броя, повече от 1 тон- насърчение, което показваше, че "Анастасис" действително ще бъде нещо много, много специално.

А какво стана с университета? Най-после бяхме намерили постоянно финансиране, но въпреки това разходите около Тихоокеанския хотел бяха доста. Продължихме да вървим напред, защото знаехме, че видението на нашата приятелка за близнаците, показваше, че трябва да ги възприемаме като едно цяло. Защото когато се роди първият близък, вторият много скоро след него трябва да се появи на бял свят. Затова се стремяхме непременно да видим втория близък, RACV-университета.

Това ни насърчаваше да продължим да работим със или без сгради в студентско селище. Бяхме започнали да преподаваме постоянно няколко предмета психология: (основана на Библията), адвокатски съвети, пара медицинско обучение, обучение на детски учители за предучилищна възраст, научни технологии, ориентирани предимно за нуждите на Третия свят, мисионерство, изучаване на Библията, църковно служение. Тези своеобразни колежи в зачатък бяха пръснати по целия бряг Кона и се разполагаха в най-различни помещения.

Близнаците - двете служения си пробиваха път напред почти едновременно. Последните процедури около "Анастасис" бяха свързани с регистрирането на кораба под Малтийски флаг. Това ни позволяваше да пътуваме с международен екипаж. Най-накрая великият ден дойде.

"Анастасис" вдигна котва и отплува от Гърция на 7 юли 1982 г. Случайност ли беше факта, че този ден беше и рожденият ден на близнаците Джими и Джени?

ДВНАДЕСЕТ ТОЧКИ. КОИТО Е ДОБРЕ ДА СЕ ПОМНЯТ ПРИ ВСЛУШВАНЕ В БОЖИЯ ГЛАС

Ако познавате Господа, то вие вече сте чули гласа Му - това е вътрешният стремеж, който ви е довел при Него. Исус винаги се е допитвал до Небесния Отец (Йоана 8:26-29) - това трябва да правим и ние. Чуването на гласа на Небесния Отец е основно право на всяко Божие дете. В тази книга се опитахме да опишем само няколко от многото начини за особено чувствително настройване за подобно преживяване.

Откритията ни не са само теории. Те идват едновременно с нашите собствени преживявания:

1. Не усложнявайте водителството. Наистина е трудно да НЕ чуеш Бог, ако наистина искате да Го зарадвате и да Му се подчините! Ако чакате смирено. Той ще ви води, както е и обещал. (Притчи 16:9)

Ще опиша три съвсем прости етапа, които са ни помогнали да чуем Божия глас:

* Подчинете се на Неговото господство. Помолете Го да заглуши вашите собствени мисли, желания, чуждите мнения, с които може би е пълна главата ви (II Коринтяни 10:5). Независимо от това, че ви е даден ум за да го използвате, вие искате да чуете Божиите мисли, защото Неговия ум е съвършен. (Притчи 3:5.6).

* Съпротивлявайте се на врага в случай, че той се опитва в този момент да ви разсее. Използвайте властта, която ви е дадена от Исус Христос, за да заглушите вражеския глас (Яков 4:7; Ефесяни 6:10-20)

* Очаквайте отговор. След като зададете въпроса, който занимава ума ви. чакайте Бог да ви отговори. Очаквайте вашия любящ Небесен Отец да ви говори. А Той ще го направи (Йоана 10:27. Псалм 69:13. Изход 33:11).

2. Позволете Бог да ви говори по начин, по който Той избере. Не се опитвайте да Му диктувате, посочвайки предпочитаните от вас методи на водителство. Той е Господ - вие сте негов слуга (I Книга на царете 3:9). И така, слушайте със сърце, готово да откликне; има пряка връзка между податливостта на сърцето и чуването. Бог може да ви говори чрез: Словото Си - това може да се прояви по Време на ежедневното ви четене или Той би могъл да ви води направо към конкретен стих (Псалм 119:105)

- Чрез глас. който се чува (Изход 3:4)

- Чрез сънища (Матей 2:12)

- Чрез видения (Исая 6:1, Откровение 1:12)

- Най-често Бог говори с тих вътрешен глас (Исая 30:21)

3. Изповядайте всеки непростен грях. Необходимо е чисто сърце ако искате да чуете Бог (Псалм 66:18).

4. Използвайте "Принципа на бравата"- термина, извлечен от 4 книга на Царете 6 глава. Ако ви се струва, че сте изгубили посоката, върнете се в момента, в който сте чули за последен път острия режещ Божи глас. След това се подчинете. Ключовият въпрос е:

"Подчинени ли сте и изпълнили ли сте последното нещо, което Бог е искал от вас?"

5. Стремете се да получите собствено лично водителство. Бог ще използва други хора, за да потвърди вашето водителство, но вие ще трябва да го чуете директно от Него. Би било опасно да се упоавате на другите, за да получите слово лично за вас (III Книга на царете 13).

6. Не говорете за вашето водителство и посоката, в която ще вървите, докато Бог не ви разреши. Основната причина за изчакването е да се избегнат четирите падения на водителството:

(А) гордост поради това, че Бог ви е казал нещо;

(Б) предположенията, които ще изкажете, защото не сте разбрали напълно казаното;

(В) пропускане на определеното от Бога време и метод;

(Г) смущение, което предизвиквате у другите, защото и те трябва да са с готови сърца (Лука 9:36. Еклесиаст 3:7. Марка 5:19).

7. Използвайте принципа на мъдреците. Тъй както тримата мъдрци сами са следвали звездата и така са били отведени при единия Христос, така Бог често ще

използва един или двама духовно чувствителни хора, за да потвърди онова, което ви казва (II Коринтяни 13:1)

8. Бъдете внимателни, за да не попаднете на фалшификат. Чували ли сте за фалшифицирана сметка? Да, разбира се. А чували ли сте за подправена книжна торбичка? Не. Така е, защото само стойностните и ценни неща са достойни за фалшифициране. Сатана има готов фалшификат за всичко, което може да изкопира Бога. (Деяния 8:9-11, Изход 7:22). Фалшивото водителство се проявява например чрез науките, астрологията, гадателствата и др. подобни (Левит20:6.19:26 V Книга на Царете 21:6). Святия Дух ви води по-близо до Исус и към истинска свобода. Сатана ви води далеч от Бога към обвързване.

Едно изпитване на водителството: то следва ли принципите на Библията? Святия Дух никога не пристъпва Божието слово.

9. Човешкото противопоставяне понякога може да бъде Божие водителство (Деяния 21:10-14). В нашия живот много късно открийме, че онова, което изглеждаше като блокиране на делото ни от нашата деноминация, фактически беше Божие водителство към по-обширен диапазон на служение. Важното в случая е податливото за Бога сърце (Данаил 6:6-23, Деяния 4:18-21). Съпротивлението не е от Бога, но понякога Той изисква от нас да се отделим от дяконите и пастора, което може да е част от Неговия план. Доверете Му се и Той ще ви покаже разликата.

10. Всеки Христов последовател има определено служение (I Коринтяни 12. I Петрово 4:10-11. Римляни 12. Ефесяни 4). Колкото повече се стремите да чуete Божия глас, толкова по-ефективни ще бъдете за призиванието си. Водителството не е игра - това е сериозна работа, при която се научаваме и какво иска Господ да извършим по време на служение и как иска да го осъществим. Божията воля говори и върши правилното нещо на точно определени хора. при подходящо време, под правилно водачество, като използва точния метод с правилна нагласа на сърцето.

11. Практикувайте слушане на Божия глас и ще ви става все по-лесно да го различавате и познавате. То е нещо като способността да разпознаваме приятелите си по гласа... познавате го, защото сте го чували много пъти. Сравнете младежа Самуил със стария Самуил (I Книга на царете 3:4-7. 8:7-10. 12:11-18).

12. Общението е най-важната причина, поради която трябва да се слуша Божия глас. БОГ е не само безкраен, но личен. Ако не общувате С Него. то значи нямате лична връзка с Господа. Истинското водителство е приближаване до Него. Ние Го опознаваме по-добре, докато ни говори, а когато Го слушаме и се подчиняваме на гласа Му. радваме сърцето Му (Изход 33:11, Матей 7:24-27).

Вие можете да бъдете в контакт с нас на адрес :

гр. Чирпан. П.К.81. Библейска Мисия "Геденон" Телефони: 56-65 . 49-42

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ:

Редактор: Благовест Белев

Превод: Катя Илиева

Предпечатна подготовка: Димитричка Матеева

Тираж: 5 000